Viața, o binecuvântare

Gânduri și sentimente nevirusate în anul pandemiei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMEA, EMIL
Viața, o binecuvântare. Gânduri și sentimente nevirusate
în anul pandemiei/ Emil Dumea; Târgu-Lăpuș:
Galaxia Gutenberg, 2022
ISBN 978-630-6524-00-6

I. Dumea, Emil (autor)

www.galaxiagutenberg.ro

© Galaxia Gutenberg, 2022

Editura Galaxia Gutenberg
435600 Târgu-Lăpuș, str. Florilor nr. 11
Tel: 0723-377599, 0733-979383
e-mail: contact@galaxiagutenberg.ro

PRINTED IN ROMANIA

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

EMIL DUMEA

VIAȚA,
O BINECUVÂNTARE

Gânduri și sentimente nevirusate
în anul pandemiei

Galaxia Gutenberg
2022

Cuvânt înainte

Anul 2021 a fost unul de răspântie pentru mulți creștini, și nu numai pentru ei.

Moartea, rânjind din toate publicațiile și pe toate ecranele, i-a condus pe mulți dintre semenii noștri la un înalt grad de disperare, iar dacă nu, cel puțin la o analiză urgentă și radicală a vieții: a rostului nostru pe pământ, a chestiunii serioase și personale a sfârșitului fiecăruia dintre noi, copil, tânăr, adult sau vârstnic, a planului lui Dumnezeu cu noi, a sensului suferinței și pierderii celor dragi, a pașilor de urmat într-o paradigmă umană și spirituală complet dată peste cap.

Mai puțin preocupat de propria sănătate sau istovire, pr. Emil Dumea și-a făcut timp, în inimă și în gând, pentru noi aproape zi de zi: împărtășind căldură, empatie, încredere în Providență, bunătate și speranță în zile mai senine pentru toți.

Aceste picături de iubire caritativă – pe care le-a lăsat în sufletele noastre pustiite de nevroze, depresii și doliu – au dat naștere pâraielor, apoi fluviilor de încredere și bucurie revărsate în sute de mesaje de mulțumire și recunoștință din mediul on-line.

Precum în proverbul binecunoscut „omul sfințește locul", putem spune cu convingere că au fost și sunt oameni care înnobilează locuri, fie în mijlocul credincioșilor, prin rugăciunea lor vibrantă, fie cu portavocea internetului, mijlocind pacea și seninătatea atunci când pericole iminente ne izolează complet.

Aceste reflecții-dialog cu inimile noastre temătoare de ieri și de azi își păstrează, la fiecare (re)lectură căldura, blândețea și delicatețea la fel de vii ca și în ziua în care au

fost scrise/postate, invitând la reculegere, încredere și speranță pentru orice clipă și orice om.

Cu Cristos alături, de ce să ne temem? e firul prețios de aur cu care își îmbracă părintele fiecare istorioară sau cugetare, lăsându-ne pe noi să isprăvim – în taină și de Domnul binecuvântata lucrare – veșmântul de creștin jertfelnic al sufletului nostru.

Editorul

Ianuarie

3 ianuarie 2021

CUVÂNTUL DEVINE OM

La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. Acesta era la început la Dumnezeu. Toate au luat ființă prin el și fără el nu a luat ființă nimic din ceea ce există. În el era viața și viața era lumina oamenilor, iar lumina în întuneric luminează, dar întunericul nu a cuprins-o. Cuvântul era lumina adevărată, care, venind în lume, luminează pe orice om. Era în lume și lumea a luat ființă prin el, dar lumea nu l-a cunoscut. A venit la ai săi, dar ai săi nu l-au primit. Însă celor care l-au primit, celor care cred în numele lui, le-a dat puterea de a deveni copii ai lui Dumnezeu, care, nu din sânge, nici din voința trupului, nici din voința bărbatului, ci din Dumnezeu s-au născut. Și Cuvântul s-a făcut trup și a locuit între noi, iar noi am văzut gloria lui, glorie ca a unicului născut din Tatăl, plin de har și de adevăr.

Evanghelia după sfântul Ioan 1,1-5.9-14

– Suntem învăluiți în continuare în frumusețea sacră a Întrupării Cuvântului în Pruncul din Betleem. Cuvântul prin care Tatăl a creat toate se întrupează în Fiul său Isus Cristos; el devine om ca și noi. Dacă existăm, dacă trăim în trup, aceasta se datorează în primul rând nu părinților noștri, ci Dumnezeului de la care ne vine viața; căci el are puterea să ne-o dea și tot el, și doar el, are puterea și dreptul să ne-o ia înapoi. Adorăm astăzi un Dumnezeu întrupat în fiecare om din orice loc și timp, un Dumnezeu venit din veșnicia Tatălui și care se revelează întregii umanități. Mai mult, întregul univers este creat și ținut în existență de puterea cuvântului său. Dumnezeu vorbește, iar cuvintele lui sunt viață, existență a întregii creații. Însăși legile fizicii

prezente în orice lucru, în orice ființă sunt o expresie a înțelepciunii și atotputerniciei dătătoare de viață a Dumnezeului Cuvântului. Acest Dumnezeu este Iubire fără limite, care în dragostea lui pentru om, în care și-a zidit chipul și asemănarea, ni se oferă ca viață până la jertfa supremă pe cruce: „Într-adevăr, [atât de mult] a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său, unul născut, ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viața veșnică" (In 3, 16).

– Ce bine ar fi dacă înțelepciunea lui Dumnezeu ar fi mai prezentă în gândirea noastră și dacă dragostea lui ar fi mai vie în inimile noastre! Atunci ne-am înțelege mai bine între noi și am trăi în iubire, fără ură, certuri și dușmănii. Fără rivalități, fără a da din coate, făcându-ne loc înaintea altora, fără a marginaliza sau exclude pe cineva.

Cuvântul devine trup omenesc; Dumnezeu îmbracă suferințele, intemperiile care intervin în viața noastră, fricile, căderile și ridicările noastre. Dumnezeu plânge, dar și se bucură cu noi.

Astăzi, Domnul este prezent în casele noastre, unde domnește bunătatea, dialogul și comunicarea, înțelegerea și iertarea reciprocă, unde există deschiderea pentru a primi viața ca pe cel mai mare dar al său. Dumnezeu care se întrupează sunt eu, frații și surorile mele de sânge, rudele și prietenii, vecinii și dușmanii mei, comunitatea din care fac parte. Prin tot ceea ce gândesc, simt, spun și fac sunt chemat să fiu o icoană vie a Cuvântului întrupat în mine.

– Chemarea mea în această lume nu este aceea de a condamna păcatele altora, de a arunca cu pietre în păcătoși, ci de a iubi, de a trăi iubirea cu care sunt iubit, de a răspândi în jur parfumul virtuților.

– Multe lucruri nu le înțelegem în această viață; multe par a nu avea nicio logică și pentru mulți însăși viața lor este plină de contradicții și fără sens. Dacă reflectăm mai

profund la conținutul acestui fragment evanghelic, suntem luminați de Cel care este Lumina pentru a vedea adevăratul nostru chip, acela de frați cu Isus Cristos și fii ai aceluiași Tată ceresc. Prin nașterea lui în trup omenesc, Cristos a devenit fratele tuturor celor care sunt în trup, adică al tuturor oamenilor, creștini sau necreștini, atei sau practicanți ai unei religii. Aceasta înseamnă că fiecare om poartă în ființa lui o demnitate sacră; fiecare om este chip și imagine a lui Dumnezeu, Prunc, adult, mort și înviat, glorificat în natura noastră omenească. Întruparea Cuvântului aruncă o lumină puternică asupra noastră, a vieții pe care o trăim și a destinației noastre finale, în cer, alături de Mântuitorul și de toți sfinții și îngerii săi.

– Tată ceresc, dă-mi astăzi puterea de a-i privi pe semenii mei cu privirea ta iubitoare, de a-i îmbrățișa așa cum o faci tu, cu brațele străpunse de o iubire fără margini. Fă-mă să înțeleg că viața înseamnă comuniune, dăruire, deschidere, împărțire a ceea ce am cu cel care are mai puțin. Fă-mă să tac atunci când sunt supărat și necăjit și să vorbesc cu vorbe de iubire, dar mai ales să vorbesc prin faptele mele, simple, tăcute, fără a aștepta răsplată de la alții, căci tu ești singura răsplată de care am nevoie. Dă-mi astăzi o fărâmă din fericirea ta și ajută-mă să o împart cu frații și surorile mele.

4 ianuarie 2021

PĂȘIND ÎN NOUL AN (reflecții)

Acum, că a trecut și vraja Crăciunului și Anului Nou, iată-ne în anul 2021 pe care cu toții ni-l dorim fără covizi și fără restricții. Eu sunt cam sceptic în privința ridicării restricțiilor și aș vrea să mă înșel în feeling-ul pe care îl am, dar mă tem că vom purta mască și la următorul revelion. De ce zic asta? În primul rând, nu pentru că așa vor gestionarii

pandemiei, ci pentru că, din câte observ, nouă luni de pandemie nu ne-au fost suficiente pentru a înțelege că ieșirea din mizeria aceasta depinde în primul rând de grija pe care o avem atât pentru noi înșine, cât și pentru alții, pentru sănătatea lor. Chiar dacă ne-am vaccina cu toții, dacă nu ne vaccinăm creierul și inima, vom fi în continuare victimele acestui virus sau al altora care vor veni.

Suntem atât de legați unii de alții prin tehnică și mijloacele de comunicare, dar în același timp atât de străini față de bucuriile sau durerile celorlalți. Izolați și captivi ai propriilor gadget-uri și rețele de socializare, devenim tot mai dependenți de tehnică și propaganda mediatică. Din fericire, unii au înțeles gravitatea acestei dependențe și evită jurnalele și publicitatea, sau pur și simplu renunță la televizor.

Provocarea acestui virus ar trebui să ne facă să pricepem că viitorul depinde de grija pe care o avem față de ceilalți oameni, ca și față de tot ceea ce ne înconjoară. Pandemia reprezintă răul necesar care ne ajută să înțelegem faptul că sănătatea personală depinde de starea de sănătate a relațiilor pe care le avem cu semenii noștri. Din acest război pandemic vom ieși atunci când vom fi solidari unii cu alții și vom învăța în același timp să ne protejăm sănătatea de mulți factori nocivi care se găsesc în alimente, aer, sol, în mass-media, în politică și ideologii, în economie și administrația publică etc.

În noul an, dorim revenirea la normalitate; care normalitate? Până să ne procopsim cu acest virus, considerăm că am trăit în normalitate? Eu, nu. Dacă sistemul și ideologia comunistă au avut multe aspecte rele, antiumane și anticreștine, din păcate, și capitalismul în care ne-am aruncat orbește este plin de rele, iar dependența tot mai mare a oamenilor de tehnică, mass-media și mentalități egoiste, consumeriste și atee, ca și poluarea gravă a întregii

planete, toate acestea formează o pandemie care a făcut mult mai multe victime decât covidul. De fapt, în măsuri diferite, toți suntem afectați de relele lumii contemporane.

Coronavirusul ar trebui să reprezinte ocazia unei reflecții profunde și realiste din care să învățăm că suntem cu toții în aceeași barcă și dacă nu vâslim în aceeași direcție, nu vom ajunge la liman, adică vom rămâne victimele altor viruși și ai unei lumi bolnave, pentru că noi toți suntem bolnavi, dar ne încăpățînăm să credem că suntem sănătoși și că ne putem descurca de unii singuri.

Constat cu neplăcere cum în continuare ne sunt induse frica, confuzia și nesiguranța. Mass-media și politica, ambele dirijate ca niște marionete de cine este stăpân la butoane, continuă să țină omenirea într-o stare de angoasă și nesiguranță. Deși a trecut aproape un an de când ne-am procopsit cu el, nimeni dintre muritorii de rând nu știe bine ce este acest virus și cum lucrează el. Iar acum, chipurile, ca să învingem pandemia, ni se livrează un vaccin, deși nimeni nu este sigur că acest vaccin a fost suficient de bine testat și că va fi eficient. Oare de ce se întâmplă toate acestea? Oare nu pentru a-i putea controla pe oameni prin frică și nesiguranță. Aceste două sentimente, în afară de efectul negativ de a slăbi imunitatea corpului uman, sunt și două instrumente prin care omul rămâne mereu neputincios în fața situațiilor de dominare, sau a bolilor și pericolelor. Așa a fost de când lumea și pământul și așa se întâmplă și acum; doar că mulți se încăpățânează să nu recunoască această lege nefastă a relațiilor dintre oameni (homo homini lupus).

România nu mai este sub suveranitatea Înaltei Porți, a Curții de la Viena, sau Moscovei. Acum însă suntem prinși în niște angrenaje noi care ne transformă în simpli pioni pe o tablă de șah; suntem o simplă masă de manevră condusă de marile corporații, de bănci, de oameni și instituții care conduc politica, economia și viața publică în ansamblul ei.

Acum, neîncrederea și distanțarea dintre noi, alimentate sistematic și continuu, nu fac altceva decât să slăbească și mai mult puterea noastră de reacție față de rele și pericole, pentru ca astfel să putem fi „consumați" mai ușor de către cei care nu se mai satură de putere și avuții.

Este absolută nevoie să deschidem larg ochii ca să vedem cu claritate și ceea ce alții nu vor ca noi să vedem. Este nevoie să înțelegem bine de ce se petrec toate aceste lucruri și abia atunci vom găsi, mai bine zis vom construi împreună calea emancipării dintr-o formă de dependență, de sclavie asemănătoare cu sclavia unor epoci pe care le consideram demult apuse.

Cu o astfel de gândire să pășim în acest an, văzând în vecinul nostru nu un posibil focar de infecție, ci un frate sau soră cu care să țesem legături puternice de cunoaștere și stimă reciprocă, de stimulare a capacităților noastre creative, de acceptare a diversității ca dar care ne îmbogățește pe toți. Nu mic însă trebuie să fie efortul de deratizare a gândirii de tot felul de viruși, ca și de curățare și însănătoșire a alimentelor, solului și aerului pe care îl respirăm. Sunt apoi mari dezechilibre economice și financiare, ca și mari tensiuni și conflicte politice și ideologice. Și acestea trebuie vindecate de răul pe care îl conțin. Adică, devine tot mai evidentă necesitatea unei „politici" globale și personale în același timp, o solidarizare a întregii umanități. Într-un fel, omul trebuie să se salveze de el însuși, de lupul feroce care trăiește latent sau activ în fiecare dintre noi.

Dragi feisbuchiști, din inimă vă doresc un an mult mai bun decât cel ce a intrat în istorie. Și dacă veți considera cele spuse aici adevărate și importante, este bine să le distribuiți și altora. Împreună, în acest nou an aș vrea să colaborăm mai mult pentru ca să scurtăm viața acestei pandemii. Ce

ziceți, vă prindeți? Cine se prinde, să vină cu propuneri concrete.

9 ianuarie 2021

CUM VA FI NOUL AN?

Nu știm cu siguranță cum va fi acest an, așa cum nu știm cu siguranță nici cum va fi ziua de mâine; nici măcar pe ziua de astăzi nu suntem complet siguri. Nu știm cum vom fi la Paște, sau în vară, dacă vom putea să mergem în concediu unde ne dorim, sau vom sta acasă, resemnați, purtând mască în orice spațiu public. Nimeni nu ne garantează nimic de lungă durată. Suntem strânși între chingile nesiguranței, ale confuziei și lipsei de perspective. Trăim clipa prezentă cu frica covidului și nici vaccinul nu pare a fi o ieșire din impas. Rămânem în continuare prizonierii fricii, iar băşcălia făcută în noaptea de Revelion la Tvrı reprezintă un simptom al unei alte boli de care suferă nu doar realizatorii emisiunii, ci foarte mulți alții, boală care se adaugă la pandemie și-i agravează starea și consecințele.

Sunt multe necunoscute în viața proprie și cea a societății în care trăim, ca și multe frici și nesiguranțe de care suferim, dar nu acestea ne decid viața. Cursul vieții ni-l decidem noi, dacă știm să fim mai înțelepți și mai curajoși, având o atitudine mai bună, mai rodnică față de propria viață. În loc să scormonim într-un viitor care rămâne în ceață, mult mai bine este să abordăm prezentul, ziua de astăzi cu optimism și creativitate. Putem să fim astăzi mai buni decât ieri; depinde doar de noi. Astăzi ne putem privi în oglindă și vedea calitățile noastre; și nu sunt puține. Să ne bucurăm de ele, mulțumindu-i cu recunoștință lui Dumnezeu și persoanelor dragi de lângă noi. Astăzi îi putem face un loc mai mare lui Emanuel în

inima și gândurile noastre, iubindu-l mai mult decât ieri și fiind mai atenți la șoaptele harului său. El continuă să ne vorbească, doar că o face șoptit și nu dă volumul la maxim, așa cum o fac reclamele la televizor. El nu ne vorbește despre covid și infectați, ci despre oameni în care suferă, sau se bucură împreună cu ei. El este iubitul care șoptește inimii noastre vorbe dulci de iubire. La 25 decembrie i-am sărbătorit în mod solemn nașterea lui în omenitatea noastră. Crăciunul nu s-a terminat: Emanuel se naște în fiecare gând, cuvânt și faptă inspirate de iubire și credință. El, cel care există din veșnicie, trăiește în fiecare clipă a existenței noastre; el rămâne viața mea, a ta, a oricărui om, căci el este Viața, iar noi participăm cu clipele noastre din veșnicia lui.

Nu știm ce și cum vom fi, dacă ne vom îmbolnăvi sau vom fi sănătoși, dacă ne va iubi cineva, sau vom fi ignorați de ceilalți, dacă vom avea cu ce să ne plătim facturile și cu ce să ne cumpărăm cele necesare pentru viață. Cunoscând toate acestea, se găsesc destui profitori care vor să ne prindă în mrejele lor, ghicindu-ne viitorul, vorbindu-ne despre caracterul și temperamentul nostru și spunându-ne cum ne va merge astăzi. Cei care se ocupă de zodii și horoscoape spun că fac lumină în viața noastră și îndepărtează ceața din fața ochilor noștri, luminându-ne viitorul. Toate și toți aceștia nu sunt decât niște profitori ai naivității, ignoranței și nevoilor noastre, vânzându-ne iluzii care nu au nicio valabilitate științifică, iar din punct de vedere religios le numim superstiții. Nu felul cum sunt dispuse planetele din sistemul nostru solar influențează caracterul și viața noastră, ci angajamentul nostru concret de fiecare zi, credința în Dumnezeu și iubirea semenilor noștri. Pe parcursul întregului an, în fiecare zi îi avem însoțitori de drum pe sfinții din calendar și ar fi tare bine ca zilnic să apelăm la mijlocirea lor, căci ei ne sunt prieteni

și modele de viață. Ei ne pot influența în bine; nu aștrii de pe cer.

Fiecare zi reprezintă un pas spre viitor. Viitorul, pe care acum îl vedem incert și în ceață, se construiește cu clipa prezentă, cu ceea ce facem acum și aici, cu bucuria de a trăi acum, în prezența lui Dumnezeu și îmbrățișându-i cu multă iubire pe cei cu care ne împărțim existența, așa cum este ea, cu bune și mai puțin bune. Un viitor frumos înseamnă un prezent frumos, iar umbrele din viitor pot fi îndepărtate de luminița pe care o purtăm astăzi în mâna noastră.

O zi binecuvântată și luminoasă vă doresc tuturor, așa cum îmi doresc și mie.

18 ianuarie 2021

PRINTRE NOI EXISTĂ ÎNGERI

Cândva, ieșeam dintr-o biserică, după sfânta Liturghie, și din mers îi salutam pe cei pe lângă care treceam. Aveam chef de vorbă (așa cum am de obicei), căci îmi place să discut cu oamenii, să-i privesc în ochi atunci când vorbesc cu ei, să încerc să empatizez cu bucuriile, dar, nu de puține ori, și cu durerile pe care le poartă. Chiar dacă ochii și fața zâmbesc, știu că inima lor plânge, uneori cu lacrimi amare, foarte amare.

Așa mi s-a întâmplat să-mi fie atrasă privirea de chipul unei persoane tinere, în floarea vieții și foarte frumoasă; emana însă și o frumusețe interioară pe care i-am admirat-o din prima clipă în strălucirea ochilor, dar și în vorba ei caldă și plăcută. Mi-a zis că are să-mi spună ceva și cu un gest discret mi-a dat de înțeles că vrea să-mi vorbească între patru ochi. Ne-am tras într-o parte a bisericii și ca să nu ne audă alții, a început să-mi vorbească cu un glas calm și aproape șoptit. „Știți, părinte, v-am auzit

predicând și mi-am zis că trebuie să vă spun și eu ceva. Nu știu de ce, dar vreau să vă vorbesc, și dacă nu vă spun acum, nu cred că o să vă spun vreodată. Spune-mi, te rog, am încurajat-o eu. Și dacă pot să te ajut cu ceva, o fac cu plăcere. Nu știu cu ce m-ați putea ajuta, sau poate că da, îmi zise ea. M-ați putea ajuta cu o rugăciune. Să știu că cineva se roagă și pentru mine; aceasta mi-ar da mai multă putere să-mi pot duce crucea mai departe, căci e tare grea uneori. Aici, glasul i s-a înecat puțin, dar apoi a continuat, calmă și senină. Am cancer, părinte, dar e o formă care nu doare, ci doar simt cum mă macină din interior, cum mușcă din viața mea în fiecare zi. Fac tratament, dar știți cum este boala aceasta, nu are vindecare; doar o duci mai departe cât de mult poți. Se uită apoi la mine cu atenție și privindu-mă direct în ochi, probabil a văzut în ei durere. Vă rog, nu suferiți din cauza mea; nu-i cazul. Doar, dacă vreți, rugați-vă Domnului și pentru mine, să mă întărească. Nu vă speriați, căci eu nu mă sperii. Știu că toți suntem datori cu o moarte, iar dacă a mea va veni să mă ia în floarea vieții, înseamnă că așa vrea Cel care mi-a dat viața, să mă ia la el din tinerețe. Știți, când privesc crucea, mă gândesc că și Isus a murit tânăr; avea doar 33 de ani. Și a murit complet nevinovat, pentru răscumpărarea noastră."

Tânăra aceasta îmi predica o lecție de viață pe care poate noi preoții, cu toată pregătirea noastră teologică, nu știm să o predicăm, dar mai ales să o trăim, așa cum o făcea ea. Dorea să-și descarce imensa durere interioară, așa cum, de fapt, dorim cu toții atunci când poveri grele ne apasă pe suflet. Dar ce am admirat la ea, trecând dincolo de frumusețea și tinerețea ei, era incredibila forță și frumusețe interioară, noblețea și sfințenia cu care știa să-și ducă boala, fără disperare, fără să acuze pe cineva, fără să-și blesteme viața, fără să-și ridice glasul sau pumnul contra lui Dumnezeu.

Citim în istorie despre eroi ai neamurilor, care și-au sacrificat viața pe altarul patriei, pentru binele neamului lor. Eu citeam acum în ochii și cuvintele ei eroismul unui simplu om, al unei creștine care îmi predica de o mie de ori mai bine decât aș reuși eu despre demnitatea și măreția unei fiice a lui Dumnezeu care este atât de aproape de Crucea Fiului său. De unde atâta forță interioară, de unde atâta calm și seninătate în a spune și mai ales a trăi în floarea vârstei drama morții care în fiecare zi mușcă din trupul tău fraged?!

Unii copaci mor în picioare, alții nu rezistă și cad la pământ. Tuturor ne place ca viața să ne fie frumoasă; să fim sănătoși și fără griji prea mari pe capul nostru. Dar, dacă s-ar abate peste noi o furtună? Dacă medicul ne-ar spune că ne-am îmbolnăvit de cancer, cum am reacționa? Este bine să ne punem o astfel de întrebare și să încercăm să răspundem cu sinceritate. Așa vom afla cine suntem, dincolo de aparențe, de visurile și iluziile cu care adesea ne amăgim.

Chipul ei frumos, ochii plini de lumină, glasul calm și cuvintele înțelepte, toate acestea le am prezente și acum în fața ochilor și am considerat că întâlnirea cu ea și acele momente în care mi-a vorbit reprezintă o mare binecuvântare pe care vreau să o împărtășesc cu voi, spre edificarea noastră. Da, boala poate fi o lecție fundamentală de viață frumoasă, demnă, sfântă; pentru cine știe și poate să o învețe și mai ales să o trăiască.

Să avem o zi cât mai frumoasă, căci în lumea noastră, printre noi există îngeri în carne de om.

PS: Cu demnitate și credință puternică, Cristina a urcat tot calvarul; acum nu mai suferă. Asta am aflat ieri și vă spun și vouă. Cazul pe care l-am prezentat nu este recent, dar ceva (nu știu ce anume) m-a reținut să vorbesc despre el.

19 ianuarie 2021

UNITATEA CREȘTINILOR (reflecții)

18-25 ianuarie; în această perioadă, creștinii se roagă mai mult decât de obicei pentru refacerea unității în credință a tuturor celor care cred în Isus Cristos. În pofida globalizării care favorizează comunicarea dintre oameni la scară planetară, am senzația că distanțele dintre inimile noastre continuă să crească, iar individualismul ne izolează și mai mult unii de alții. „Stai în casă!", respectă „distanțarea socială", „poartă mască" ne-a făcut și mai muți, și mai surzi unii față de alții, iar la evenimentele fundamentale ale vieții (botez, căsătorie, înmormântare) ni s-a impus cu forța un număr foarte mic de participanți.

Paradoxul acestor timpuri îl reprezintă pe de o parte o avalanșă de rețele de comunicare globală, prin care ne-am aștepta ca oamenii să se cunoască mai bine, să relaționeze mai constructiv între ei, să devină mai uniți la nivel uman și creștin, interreligios. Pe de altă parte însă, se întâmplă cu totul altceva: Mass media și cei care dețin controlul ei, inoculează sistematic în creierul oamenilor întregii planete aceleași informații care nu întăresc comuniunea lor, nu favorizează credința noastră creștină, ci ne închid și mai mult în carapacea propriilor frici și nesiguranțe. M-aș bucura ca „poartă mască" să salveze cât mai multe vieți, dar ceea ce concret am constatat în timpul acestei așa-zise pandemii a fost, de exemplu, faptul că de ziua mea mult mai puține persoane decât în anii anteriori mi-au transmis un simplu gest de felicitare. De ce nu au făcut-o? Există covizi în rețelele de telefonie mobilă, sau în internet? Acesta este un exemplu ilustrativ, printre multe altele, pentru ceea ce se petrece cu noi în aceste timpuri grele.

Constat apoi o creștere continuă a puterilor laice sau oculte (Dacă existența Ocultei Mondiale trezește mult scepticism, să nu-mi spuneți că sunteți sceptici și față de

existența unei alte Oculte mondiale, Masoneria), o dominare crescândă a oamenilor, o manevrare și manipulare a lor tot la scară planetară, ca și o izolare continuă a creștinismului și bisericilor, o trimitere a lor la periferia societății și legislațiilor. Cum să se realizeze dorința testamentară a lui Isus Cristos „ca toți să fie una", când omenirea intră din ce în ce mai mult în mâinile și sub controlul celor care vor ca numele lui Dumnezeu și orice referire la credință și creștinism să fie scoase din legi? Cum să se realizeze unitatea creștinilor într-o lume care la bazele ei pune nu doar legi pur omenești, complet laice, dar și legi antiumane, care minează umanitatea în temelia ei, familia, formată dintr-un bărbat și o femeie?

Refacerea cămășii necusute a lui Isus Cristos trebuie să pornească de la origini, de la Creator, care ne-a creat pe toți egali, frați și surori ai unicului Tată ceresc. Dacă refacerea unității religioase a tuturor celor care cred în Cristos pare un vis îndepărtat, trăirea fraternității noastre umane este la îndemâna fiecăruia dintre noi. Astăzi, fii frate sau soră măcar cu cei cu care împarți același acoperiș sau formezi aceeași comunitate parohială!

21 ianuarie 2021

DOAR IUBIREA

Mă întrebam adineaori cam câte lucruri am avut de când eram mic și până astăzi. Dacă aș fi păstrat îmbrăcămintea, încălțămintea, obiectele de uz casnic, cărțile, radiourile, televizoarele, autoturismele, piesele de mobilier, cadourile etc, pentru a le depozita pe toate, cred că mi-ar trebui un mic hangar. Toate au fost (numai Dumnezeu le știe numărul) și s-au dus, nu mai există. Într-un fel sau altul, toate au folosit la ceva; unele nu au folosit, de exemplu, țigările. Toate în viață vin și se duc,

chiar și noi venim pe lume aduși de părinții noștri (nu de barză), iar într-o bună zi suntem duși de alții (mai mult sau mai puțin solemn, sau, unii afectați de covid „precum câinii") la cimitir.

Chiar toate trec în viață? Nu! Există un lucru care rămâne și pe care moliile și rugina nu-l pot corupe, hoții nu-l pot fura, moartea nu îl poate omorî, iar acest lucru nu este un lucru, ci este Iubirea, adică Dumnezeu. În iubire este izvorul și originea vieții și a tot ceea ce există. În iubire curge viața și moartea este învinsă, iar după destrămarea acestei locuințe pământești vom locui veșnic în împărăția iubirii, adică în Dumnezeu.

În iubire găsim piatra filosofală a existenței și tot în ea se află cheia de boltă care susține edificiul umanității și tot ce există. De ceea ce avem nevoie pentru a trăi este în primul rând iubirea și ceea fiecare putem oferi altora și acestei lumi este iubirea, adică pe Dumnezeu. Noi suntem limitați și nu vom atinge nicio stea. Însă pe toți ne poate atinge Cel care este steaua dimineții și aurora fiecărei noi zile. Și cel mai sărac om al planetei, ca și Bill Gates au în măsură egală aceeași comoară în inima lor, iubirea. Căci Dumnezeu se comunică în mod egal tuturor oamenilor, iar prin Isus Cristos s-a făcut frate și soră cu fiecare dintre noi. În inima noastră sunt bătăile inimii lui Dumnezeu. Oamenii pot fura semenilor lor orice, inclusiv viața; dar nimeni nu poate fura omului iubirea din inima lui, pentru că pe Dumnezeu nu-l poate fura niciun om și nicio putere a acestei lumi; nici puterile iadului nu vor reuși vreodată să-l învingă pe cel care este Iubirea.

Nu mă mai interesează ce am pierdut și ce am câștigat în viață, câte lucruri am avut și câte am acum (oricum, am prea multe). Mă interesează să țin aprinsă în inima mea flacăra iubirii.

Astăzi, să iubim și putem face tot ceea ce dorim.

22 ianuarie 2021

REFLECȚII PANDEMICE

Alaltăieri, miercuri, în discursul de rămas bun la terminarea mandatului de la Casa Albă, printre multele realizări ale guvernării sale, președintele Trump s-a lăudat și cu următoarele: „Când ne-a lovit cumplita pandemie, am produs nu unul, ci două vaccinuri, în timp record, și vor urma mai multe. Au spus că nu se poate face, dar am făcut-o. L-au numit și îl numesc în continuare un „miracol medical". Unei alte conduceri i-ar fi trebuit 3,4,5, poate până la 10 ani pentru a dezvolta un vaccin. Noi am făcut-o în nouă luni. Deplângem toate viețile pierdute și ne angajăm, în memoria lor, să învingem, odată pentru totdeauna această cumplită pandemie."

Privită pandemia de pe partea cealaltă a globului pământesc, adică din China, devine din ce în ce mai evident faptul că virusul a fost fabricat în laboratoarele din Wuhan și scăpat de sub control, fără ca timp de două luni, China să ia măsurile necesare pentru a stopa răspândirea lui la scară planetară și să facă ravagiile pe care deja le-a făcut.

Ce deducem din aceste două fațete ale aceleiași tragedii? China se face vinovată de pandemie, iar învingerea ei și salvarea omenirii vin de la vaccinul produs de către americani. Toată planeta este încă speriată și nedumerită de tot ce se întâmplă de mai bine de un an încoace. Dar iată că au apărut deja zorile izbăvirii noastre din cumplita pandemie, și nu a trebuit să așteptăm 3, 4, 5 sau chiar 10 ani, ci doar nouă luni pentru a fi salvați, salvare care vine din nou de peste ocean. America a mai salvat odată omenirea, stopând Al Doilea Război mondial prin lansarea bombelor atomice asupra orașelor japoneze Hiroshima și Nagasaki, și debarcându-și trupele în Normandia, iar apoi contribuind la redresarea Europei de vest prin planul Marshall. Acum ne

livrează vaccinul izbăvitor, iar planeta întreagă va răsufla ușurată.

Așa se prefigurează viitorul omenirii, viitor din ecuația căruia iese Dumnezeu (nu El a fabricat vaccinul salvator, ci americanii), și se va instaura o nouă ordine mondială și o nouă religie mondială. În fața cui se vor închina oamenii prezentului, dar mai ales ai viitorului? În fața unui vaccin? Atenție: Donald Trump ne-a spus că vor urma și alte vaccinuri; adică, să înțelegem că vor urma alți viruși și alte variante de pandemie, care au nevoie de alte vaccinuri? Este posibil așa ceva? Am auzit vorbindu-se deja de o nouă tulpină a coronavirusului apărută în Anglia.

Dacă așa stau lucrurile, toată insistența cu respectarea dispozițiilor sanitare este apă de ploaie și praf aruncat în ochii oamenilor ținuți mereu în ghearele fricii și nesiguranței. Pandemia, ca și vaccinurile sunt în mâinile celor puternici, iar noi, ăștia mici, nu suntem decât o simplă masă de manevră, simple numere în niște calcule pe care le fac puternicii văzuți și nevăzuți ai lumii.

Dintotdeauna, omenirea a avut nevoie de revoluții pentru a se elibera din dominarea semenilor ei. Sclavagismul a durat până la începutul secolului 20. După sincopa celor două tragedii mondiale, se pare că intrăm într-o nouă formă de sclavie, într-un război planetar complet diferit de cele clasice, dar care în esență are la bază aceeași lege înscrisă în natura umană: „omul este lup pentru semenul său". Să fie oare America omul bun care ne scapă din ghearele omului rău (chinezul)? Sau să fie, de fapt, același joc al marilor puteri care nu se mai satură cu ceea ce au? Se pare că nici măcar întreaga planetă Pământ nu le mai ajunge, căci au început deja să-și dispute întâietatea și în Cosmos.

Astăzi, depinde de fiecare dintre noi să ne facem viața mai frumoasă și nu doar cu simple urme de fericire. Și să nu

uităm că deasupra noastră a tuturor este același Dumnezeu, Tată și Răscumpărător al omului.

„Nu vă fie teamă! Deschideți larg porțile lui Cristos!" (Sfântul Ioan Paul al II-lea). Am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa. Povestea voastră, care este?

25 ianuarie 2021

RELIGIA UNIVERSALĂ A IUBIRII

Mai mult decât oricare altă scriere din lume, din orice loc sau timp, mesajul Evangheliei se adresează oricărui om, bărbat sau femeie, alb sau de altă culoare a pielii. Deși a apărut în contextul Palestinei de odinioară, ea are o respirație universală și-i cuprinde pe toți oamenii în brațele ei; de ce? Deoarece sunt brațele lui Dumnezeu care îmbrățișează omenirea întreagă, în universalitatea ei. De aceea și biserica cea mai deschisă spre acest universalism al chemării la mântuire a tuturor este cea catolică (din grecescul katolike = universal).

Toți ne dorim să auzim vești bune, de exemplu că a murit covidul și s-a terminat cu pandemia. Împovărați cu diferite griji și necazuri, dintotdeauna oamenii au dorit și doresc vești bune, salvatoare. Noi toți, ființe muritoare și truditori sub același soare, avem aspirațiile noastre spre bine și fericire. Evanghelia reprezintă Vestea cea Bună care ne spune tuturor că Dumnezeu este cu noi, în inima și în bisericile noastre, pe străzile și în casele noastre. Împărăția lui este printre noi și toți suntem chemați la masa lui, în casa lui. Toți suntem frați și surori în Isus Cristos și fii preaiubiți ai aceluiași Părinte ceresc. Toți suntem pătrunși de aceeași iubire divină iar lumea ne recunoaște de copii ai lui Dumnezeu dacă ne iubim unii pe alții.

Mai mult decât o moștenire primită de la strămoși, religia noastră reprezintă o trăire, aici și acum, a unei iubiri

dintre două inimi, a noastră și a lui Isus Cristos. Este adevărat că iubirea dintre două persoane are caracterul ei intim, discret, la fel cum atunci când facem un bine nu trebuie să știe stânga ce face dreapta. Pe de altă parte însă, trăirea în iubirea lui Dumnezeu ar trebui să radieze pe fețele noastre, să se audă în cuvintele pe care le rostim, dar mai ales să devină rodnică în faptele noastre. Mă întreb de ce oare canalele de televiziune și lumea internetului este plină cu de toate (se pare că cele rele sunt mai numeroase), dar prea puțin se văd creștinii cu viața și faptele lor bune. De ce creștinii sunt atât de tăcuți, timizi sau chiar fricoși atunci când trebuie să-și manifeste credința lor? La fel cum mă întreb de ce li se pune pumnul în gură celor care spun adevăruri incomode, dar adesea salvatoare din ignoranța și greșelile noastre.

Îmi doresc o lume în care toți, catolici, ortodocși, protestanți sau de oricare altă denominație religioasă ar fi să trăiască și în public credința lor, să se respecte și să se iubească ca fii și fiice ale aceluiași Dumnezeu care ne-a adus această Veste Bună (Isus Cristos este Vestea cea Bună) predicată deja de două milenii pe toate meridianele globului. Viața sfinților reprezintă în esență o mare poveste de dragoste dintre om și Dumnezeu. La fel este și cu viața oricărui creștin autentic, a fiecăruia dintre noi, care ne pretindem a face parte din poporul celor drept credincioși. Iar tot ceea ce există în biserică, sfintele sacramente, cultul sfinților, rugăciunea etc, toate sunt mijloace necesare pentru a trăi credința ca o mare istorie de iubire dintre inima noastră și cea a lui Dumnezeu.

Februarie

3 februarie 2021

SĂNĂTATE NE DORIM

Îmi sunt încă vii în memorie predici de Postul Mare din biserica satului natal. Cum mă mai înfioram din tot trupul la auzul cuvintelor solemne ale predicatorului care de sus, de la amvon, predica cu limbă de foc despre fiecare suferință îndurată de Mântuitorul. Sunt nenumărate predici despre suferințele și moartea lui Isus Cristos și multe persoane se consideră calificate să vorbească autentic și îndrituit despre suferințele Fiului lui Dumnezeu.

Hopul cel mare vine însă atunci când ești lovit de suferință în propriul trup. Când simți durerea în fiecare celulă a corpului, îți dispare automat verva oratorică și uiți instant orice elogiu adus durerii. Singurele cuvinte care-ți vin pe buze sunt vaietele și văicărelile, iar mintea ta caută orice cale pentru a se descotorosi de suferință.

Ca să vorbesc despre propriile dureri cu care îmi mestec bucățica de pâine și-mi împart clipele albe ale nopții, nu găsesc niciun cuvânt potrivit. Nu știu să „mă laud" cu suferințele mele. Le simt absurde, nepoftite, dușmancele mele pe care le-aș împușca în această secundă, fără nicio reținere; dimpotrivă, aș face-o cu o satisfacție fără margini.

În fața suferinței ne dispare aureola și spiritul nostru țanțoș; mersul nu ne mai este cutezător și nici planurile îndrăznețe. Nu ne mai simțim puternici și viguroși și suntem în stare să plătim orice pentru a scăpa de suferință.

Nu știu unde ne conduce suferința; cu siguranță are o destinație finală și universală, mormântul. Dar până acolo, suferința poate deveni un medicament (tare amar) de vindecare a multor boli interioare. Asta, dacă reușim să

pricepem că multe din suferințe sunt cauzate de dezordinile interioare și de păcatele noastre. Apoi, suferința te purifică și dacă nu te distruge cu totul, te face să devii mai curat interior, mai înțelept în fața vieții și mai aproape de suferințele celorlalți.

5 februarie 2021

POT SĂ FIU

M-aș asemăna cu un scaun pe care să te așezi când ești obosit, când picioarele te dor de atâta mers, sau când pur și simplu vrei să stai comod și să nu faci nimic.

Sau, mai degrabă, m-aș asemăna cu un copac; cu o coroană mare și umbroasă, la umbra căruia să poposești în zilele calde și însorite. Sau, mai bine, cu un izvor cu apă proaspătă, limpede și cristalină, din care să-ți adapi sufletul însetat și să te simți din nou plin de viață și energie. Sau, poate mai bine să fiu o adiere lină de vânt care să-ți mângâie chipul atunci când îți este bătut de vânturi reci sau de furtuni neașteptate. Sau, să-ți fiu un cântec plin de voioșie, care să-ți țină inima tânără, cu chef de viață și de jucat. Sau, mai bine, să fiu o inimă care bate lângă a ta, tăcută și fidelă, și nu-ți cere nimic în schimb, ci îți oferă doar iubire. Sau pot să-ți fiu o casă, simplă, luminoasă și curată în care să poposești de pe drumurile tale și să găsești odihnă, o masă caldă și un pat moale. Să miroase în ea a busuioc la grindă, iar lăicerele și așternuturile a levănțică proaspătă. Sau pot să-ți fiu drum de mers în viață și soare care-ți luminează fiecare început de zi.

Mai bine îți sunt un vultur pe care îl admiri cum zboară semeț peste crestele munților și te îndeamnă să nu te târăști în noroi, nici să mergi cu capul în jos precum animalele necugetătoare.

Sau pot să-ți fiu o candelă care luminează discret în casa ta și ține aprinsă flacăra credinței din tine.

Pot să-ți fiu o carte din care să citești cu plăcere din filele ei pline cu tot felul de istorii interesante și frumoase; să aibă și poze frumos colorate, ca să fie și mai plăcută la citit. Pot să fiu o pâine proaspătă și aburindă, acum scoasă din cuptor, din care să rupi și să mănânci cu poftă. Sau, pot să fiu iarba verde din curtea casei, pe care să calci desculț, așa cum o făceai cu atâta plăcere când erai copil. Pot să fiu în atâtea feluri și chipuri și să-ți fac viața un pic mai fericită decât este acum. Tu nu uita un singur lucru, să fii recunoscător cerului, nu mie. Când omul va ține în mână floarea recunoștinței, atunci Dumnezeu se va plimba mulțumit printre fiii oamenilor.

7 februarie 2021

MĂMICILOR, UNDE MERGEȚI?

De când stau mai mult în casă (mai bine de două săptămâni), mai deschid televizorul și tot schimb canalele în căutare de ceva frumos și folositor. Rezultatul? Mi-a crescut și mai mult neîncrederea față de mass-media; ca și cum aș fi avut prea multă încredere. Știți care-i marea noastră problemă? Din perioada comunistă și până în prezent, mass-media continuă să ne contamineze mintea și viața cu aceeași boală: „minte poporul cu televizorul”.

Ce m-a intrigat acum? O reclamă repetată de nenumărate ori, în care este prezentată fericirea tinerelor mămici: Unde merg mămicile noastre astăzi? La Catena! Drumul spre farmacie este prezentat în culori mai roz și mai atrăgătoare decât o vacanță pe o insulă exotică. Adică, mămicile noastre ar trebui să considere maximul de fericire dacă știu drumul spre farmacie. În plus, ca abureala să fie completă, sunt prezentați și copii săltând în

sus de bucurie pentru că există Catena. Pentru că farmacia aceasta știe tot ce avem nevoie și este furnizoarea fericirii noastre mai mult decât Pruncul Isus și Moș Crăciun.

Cât de perversă a ajuns publicitatea și cât de mult suntem dominați de cel mai mare profitor de pe glob, industria farmaceutică! Rețetele fericirii noastre nu mai sunt casele Domnului, bisericile, ci farmaciile. Aș îndrăzni să întreb pe fericitele noastre mămici dacă există măcar una care să nu-și alimenteze copilul nu doar la sân sau din biberon, ci și cu hapuri, siropuri și tot felul de medicamente?

Să se ducă pe pustie pandemia asta cu virus! Dar, fără să fiu taliban, le-aș da foc la majoritatea farmaciilor, căci au devenit cele mai numeroase în raport chiar și cu crâșmele.

Deci, mămicilor, unde mergeți voi cel mai des? Conform reclamei, toate veți jubila de bucurie, strigând în cor: La Catena! Acolo este izvorul fericirii copiilor voștri! Ambalate frumos și atrăgător, în forme diluate sau mai concentrate, copiilor voștri li se livrează încă din sânul matern rețetele fericirii, adică medicamentele.

Am trăit și în comunism și pot spune cu siguranță că propaganda de atunci a fost naivă și nu valora o ceapă degerată în comparație cu otrava poleită pe care capitalismul contemporan o livrează oamenilor în rețete de la farmacia inimii Catena și de la toate rețelele farmaceutice.

Mens sana in corpore sano, spun latinii. Aș inversa zicala și aș spune că un corp sănătos are nevoie de o minte sănătoasă, iar nicio minte sănătoasă nu va propune o rețetă a fericirii de la Catena. Cine vrea și poate să înțeleagă, să înțeleagă ce-i de înțeles!

10 februarie 2021

DESPRE PERICOLELE ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ONLINE

Precizez de la început că de aproape un an de zile mă simt ca un leu în cușcă, iar faptul că trebuie să predau din spatele unui ecran îl consider o penalizare pe care nu o merit.

Să revin însă la ceea ce doream să spun în aceste rânduri: Dacă noi, adulții, avem deja o mare stabilitate socială, profesională și la nivel de relație familială, iar izolarea și distanțarea la care am fost și suntem constrânși, sper să nu fi afectat grav persoana noastră și relațiile sociale, publice, când este vorba de copii, adolescenți și chiar tineri, problema se pune cu totul altfel. Aceste categorii de vârstă sunt fragede, în formare, iar dacă deja dinainte de această pandemie dependența lor de gadget-uri și mediul virtual reprezenta o problemă, școala online nu a făcut altceva decât să agraveze starea de sănătate emoțională, psiho-afectivă și relațională pe care copiii și tinerii o au. Se vor vedea mai bine în timp efectele închiderii școlilor și a atâtor altor instituții de cultură și formare umană. Absența elevilor de pe băncile școlilor timp de un an de zile reprezintă o problemă gravă în dezvoltarea normală a copiilor și tinerilor, iar bruma de cunoștințe însușite în forma online nu suplinește cu nimic importanța relaționării directe dintre elevi. Despre toate acestea, Vestul Europei și-a dat mult mai bine seama decât țara noastră, și, ca atare, nu a închis școlile decât în prima lună a începutului pandemiei. Țara noastră în schimb, inconștientă și imatură, așa cum, de fapt, este de multe decenii încoace, prin închiderea școlilor, a adus un mare deserviciu celor care formează viitorul ei. Și mă întreb dacă atunci când vor ajunge să-și decidă un drum în viață, tinerele generații vor dori să rămână în această țară, sau vor urma exemplul

multelor milioane de români care preferă să trăiască oriunde pe glob, dar nu în țara în care s-au născut și au crescut.

Mă gândeam la vârsta când treceam de la pubertate spre adolescență și am constatat că relațiile cu cei din clasa mea au fost determinante pentru evoluția mea ulterioară, mai ales la nivel uman. Confruntarea directă, zilnică cu ceilalți a fost decisivă pentru modul meu de a înțelege viața și relațiile cu semenii mei. Dacă atunci aș fi trăit în spatele unui ecran, cred că ulterior aș fi reprezentat o problemă cu mine însumi, cu înțelegerea identității mele, iar relațiile cu ceilalți ar fi fost marcate negativ tocmai de golul relațional ce s-ar fi cuibărit în inima și gândurile mele.

Știm că privarea de libertate și izolarea unui om reprezintă una dintre cele mai dure pedepse ce i se poate aplica (cazul deținuților). Izolarea și distanțarea impuse de pandemie reprezintă o lovitură dată sub centură omului ca atare și evoluției sale naturale ca ființă socială. Mă îngrijorează profund anul acesta de pandemie și-mi provoacă întrebări îngrijorătoare referitoare la viața tinerelor generații. Un exemplu concret: Deja pentru mine ca adult, mi-a lăsat un nod în gât faptul că în acest an mult mai puțini au fost cei care măcar telefonic m-au felicitat de ziua mea (o fi având Telekom sau alte companii covizi în rețea?). Ce fel de societate vor zidi adolescenții și tinerii de astăzi constrânși în continuare să stea în fața unui ecran? Se zice că viitorul le aparține; mă îndoiesc de aceasta și mă întreb, de fapt, cine va avea pârghiile societății de mâine. Prezentul, în schimb, le este, parțial sechestrat și marcat de un mare gol sau vid relațional. Care vor fi consecințele acestui black-out relațional? Cine se gândește la ele și cine își asumă responsabilitatea pentru ceea ce va fi în viitor? Nimeni. În schimb, cei care conduc această țară continuă să

o confunde cu un bancomat din care vor să scoată cât mai mulți bani.

Gestionarii pandemiei deja au lovit grav în economie, cultură, religie etc. Dar prin școala online lovesc grav în sănătatea afectivă și relațională a tinerelor generații, iar aceasta constituie o crimă asemănătoare cu cele contra umanității. De fapt, cine conduce OMS-ul, nu unul acuzat de crime contra umanității?

Tinerele generații, în loc să se bucure de cea mai mare grijă din partea tuturor instituțiilor publice, sunt incluse, ca și toți ceilalți oameni, în niște calcule și planuri care din oameni normali și cu drepturi inalienabile, ne transformă în cobai. Pandemia aceasta reprezintă un fel de Al Treilea Război Mondial încă în desfășurare și cred că ar trebui să fim mai treji și mai activi în a contracara efectele lui atât de nocive.

PS: Știu pe propria piele cu ce se mănâncă covidul (alții o știu mult mai bine decât mine), și cu toate acestea îmi mențin convingerea în adevărul celor spuse aici, adică nu sunt de acord cu forma de învățământ online.

11 februarie 2021

LECTURĂ DIN CARTEA VIEȚII

Am o mulțime de cărți, câteva mii; acestea reprezintă cea mai mare avuție a mea. Acum toate stau tăcute pe rafturi, dar știu că imediat ce deschid coperta vreuneia dintre ele, acea carte, ca o bună prietenă ce-mi este, începe să-mi vorbească. Și are atâtea lucruri frumoase să-mi spună. Sau, altele povestesc și despre lucruri rele pe care oamenii le săvârșesc. Da, fiecare carte cuprinde una sau mai multe povești adevărate, care-mi înveselesc sau îmi întristează sufletul; fiecare are propriile tristeți sau bucurii.

Așa sunt și oamenii; când încep să-și depene filele din cartea vieții, te minunezi sau te crucești de câte se ascund dincolo de fețele lor zâmbitoare și de îmbrăcămintea care nu de puține ori acoperă un trup, o ființă zbuciumată și neliniștită precum marea în furtună.

Fiecare suntem o carte vie, cugetătoare și cu o inimă cel mai adesea neliniștită. Cine, în afară de Cel care are cartea vieții, citește drept printre rândurile noastre strâmbe? Ne facem timp pentru multe lucruri iar zilele ne sunt pline cu tot felul de treburi și oricâte am realiza și am avea, tot nemulțumiți suntem. Să ne întrebăm însă cât timp avem pentru a citi în cartea vieții persoanelor de lângă noi? Poate nici măcar câteva clipe nu avem pentru alții, iar aceștia ne sunt ca niște ziduri pe lângă care trecem, sau ca niște obiecte pe care, eventual, am vrea să nu le întâlnim în cale. Zilnic însă deschidem televizorul sau internetul și ne umplem creierul cu tot felul de știri și informații. Vrem să știm ce se petrece în lume, dar nu ar fi mai bine dacă am ști ce se petrece în creierul și inima celor de lângă noi? Avem o religie splendidă, exprimată în forme înălțătoare în lăcașurile noastre de cult, sau în declarațiile pe care le facem despre dreapta noastră credință. Când însă vine vorba de a trăi dragostea creștină la modul ei cel mai concret, pentru mulți aceasta rămâne un simplu slogan și fiecare își vede de ale sale.

Dacă nu avem o bibliotecă în casă, să încercăm să citim măcar o pagină din cartea vieții cuiva drag nouă, și în loc să butonăm telecomanda sau să dăm cu degetul pe ecranul smartphone-ului, mai bine să mângâiem un obraz, să strângem o mână, să îmbrățișăm un prieten bun, împărtășind cu el ceva din comoara inimii noastre. Astăzi, dacă s-ar întâmpla toate acestea, deși afară este ceață, soarele ar străluci pe strada noastră, iar acest soare ar avea chipul și asemănarea noastră.

12 februarie 2021

UNDE ESTE DUMNEZEU?

Ca într-un ecou, îmi răsună în urechile memoriei orele de catehism făcute în copilărie în biserica veche, care acum nu mai este. Când preotul întreba cu voce tare, clară și răspicată unde este Dumnezeu, aud și acum răspunsul pe care îl dădeam în cor, toată acea mulțime de sute de copii adunați în fața lui: Dumnezeu este în cer, pe pământ și în tot locul. Închipuiți-vă cam cum se auzeau glasurile dezlănțuite a câtorva sute de copii; răsunau bolțile bisericii, iar noi eram atât de impresionați de aceasta, încât eram capabili să-l surzim pe sărmanul preot cu puterea vocilor noastre. Nu știu cât înțelegeam eu atunci din ceea ce repetam în cor cu ceilalți copii. Știu că preotul venerabil, cu o barbă mare și cu o nuia lungă cu care încerca să ne mențină liniștiți, se străduia în fel și chip să ne explice ceea ce noi învățam pe de rost, repetând răspunsurile până ne intrau în cap.

Dacă Dumnezeu este în cer, pe pământ și în tot locul, îmi ziceam eu în mintea mea de copil, atunci cum de mai este loc pentru duhuri și oameni cu copite de cai care umblă noaptea pe haturile dintre grădini, prin podurile caselor sau pe la cimitir? Deși în mintea mea era bine întipărită prezența lui Dumnezeu în tot locul, rămâneam totuși nedumerit, ca să nu spun neliniștit, din cauza duhurilor despre care îi auzeam vorbind pe cei mari. Oricum, în universul minții mele de odinioară Dumnezeu era prezent (la școală ni se spunea că el este o închipuire), dar nu lipseau, cum am zis, nici duhuri și spirite rele de care mă feream și din cauza cărora niciodată nu aveam curajul să ies noaptea afară.

Trecut-au anii și iată-mă acum întrebându-mă dacă în mințile oamenilor de astăzi mai răsună acele cuvinte pe care nu am cum să le uit: Dumnezeu este în cer, pe pământ și în

tot locul. Unde este Dumnezeu acum? Pentru mulți, el a devenit ca sunetul unui patefon vechi și demodat. Acum, nu mai este la modă să crezi în Dumnezeu, căci am progresat și nu ne mai încântă glasul lui medieval și anacronic. Acum sunt vedete, staruri și tot felul de personaje care ne încântă auzul, ne hrănesc imaginația și ne formează noi trenduri ale existenței. O existență dulceagă, cât mai comodă, în care a fi în pas cu moda înseamnă, de exemplu, pentru părinți să nu-și mai boteze copiii. Când vor deveni adulți, dacă vor vrea, vor decide ei dacă să primească botezul sau nu. Dumnezeu și credința în el reprezintă un opțional pe care adultul îl va adăuga sau nu la existența lui. Aceasta este o mentalitate comună în vestul Europei, iar eu mă întreb cât de mulțumit este Dumnezeu cu ceea ce vor oamenii să facă din el; dar asta este o altă întrebare, la care nu încerc acum să răspund. Ceea ce vreau să spun este că fac parte dintr-o lume care trăiește ca și cum El nu ar exista, sau reprezintă un fel de decor cu care omul își mai ornamentează viața atunci când crede el de cuviință; așa cum își ornamentează casa de Crăciun.

Îmi este dat însă nu de puține ori să întâlnesc persoane aflate în diferite dificultăți, confruntându-se cu boli și necazuri, care împovărate de toate aceste dureri, suspină și se întreabă: Unde este Dumnezeu acum? Dacă există, de ce permite ca eu să sufăr atât de mult? Unde este bunătatea și dreptatea lui? Și mie mi s-a întâmplat să mă confrunt, personal și direct, cu astfel de situații și mărturisesc că din adâncul ființei mele au ieșit la suprafață aceleași întrebări și neliniști, la care mintea mea nu a găsit un răspuns satisfăcător.

Unde este Dumnezeu în această lume lovită de atâtea suferințe? Răspunsul: Acolo unde l-ați pus, adică afară din viața noastră, din societatea noastră, din legile noastre și din multe alte locuri. Am considerat că glasul lui Dumnezeu

este demodat și învechit ca sunetul de patefon sau de pick-up. Dacă așa este, atunci de ce nu ne mulțumesc glasurile celor care zi și noapte se aud pe ecranele televizoarelor noastre? L-am alungat pe Dumnezeu de la mesele noastre (câți dintre noi ne mai rugăm când ne așezăm sau ne ridicăm de la masă?), dar ne plângem că de cele mai multe ori mâncăm singuri, fiecare când apucă, iar când organizăm o masă comună, mulți dintre noi ne punem alături de farfurie smartphone-ul cu care dialogăm mai mult decât cu vecinul de lângă noi. Ne plângem de atâtea boli și suferințe care ne chinuie trupul, dar de multă vreme Dumnezeu nu mai este medicul sufletelor noastre. Ne plângem că nu avem prieteni adevărați, că nu suntem înțeleși și iubiți, dar uităm că în egoismul nostru nu suntem pentru nimeni un prieten adevărat și nu iubim pe nimeni ca pe noi înșine, așa cum ne cere Isus în evanghelie (Cf Mt 22, 39). Ne iubim doar pe noi înșine într-o formă de narcisism în care ne admirăm propriul chip ca pe o divinitate.

Unde este Dumnezeu? Acolo unde l-ai măturat și dat afară din casa ta. Caută-l acolo unde l-ai uitat sau l-ai părăsit, când ți s-a părut greu de urmat sau incomod. Caută-l acolo unde l-ai părăsit ca și pe semenii tăi, de care te-ai folosit cât timp ai avut nevoie, iar apoi ai uitat de ei.

Din fericire, îmi zic că nu este pierdut totul, și că Dumnezeu poate fi prezent în aceste cuvinte spuse de mine acum, ca și în inima ta, care le citești și te bucuri împreună cu mine de același Dumnezeu, prezent în cer, pe pământ și în tot locul.

15 februarie 2021

CĂLĂTORIILE NOASTRE

Dintotdeauna, setea de cunoaștere a ceea ce este înlă-untrul sau în afara noastră, ne-a purtat spre descoperirea a

noi spații și posibilități de a ne face viața mai bună, sau de a domina pământul și pe oamenii care îl locuiesc. De când ne naștem, ochiul nu se mai satură să vadă și urechea să audă lucruri noi. Prin simțurile noastre, toți suntem marcați de dorința de cunoaștere și comuniune cu ceea ce este în jurul nostru, nu doar cu planeta pământ, ci și cu galaxiile și întregul univers.

În Antichitate, Alexandru Macedon a ajuns până la porțile Indiei. În Evul Mediu, Marco Polo a spart granițele Europei și a ajuns până la împăratul Chinei. La începuturile Modernității, Columb a luat-o peste Atlantic și dorind să ajungă în Indiile Orientale și Japonia, a descoperit America.

Noi ne credem mai bravi decât înaintașii noștri și călătorim în spații intergalactice, purtând războaie mega galactice, care în realitate nu-s decât niște biți amărâți care se învârt pe ecranul din fața ochilor noștri, în timp ce noi ne îndopăm cu pop-corn și coca-cola. Ne credem mari călători și exploratori printre stele, dar de fapt suntem niște ființe leneșe incapabile să se desprindă de o canapea și un ecran.

Oricum ar sta lucrurile, mai ales pentru mulți din noile generații, dorința noastră de cunoaștere și pătrundere în spații cât mai îndepărtate de culcușul nostru, rămâne o constantă a sufletului în căutarea Celui care ne-a creat și spre care rătăcim adesea, în drumul de întoarcere spre casa Tatălui.

Toate dorințele noastre de călătorie, excursii și concedii în spații cât mai exotice, cât mai frumoase și pline de neprevăzut, toate exprimă nostalgia comunicării cu Absolutul din care am fost coborâți și închiși în boțul nostru de carne, în acest vas de lut, căruia îi ajunge o simplă lovitură pentru a se transforma în cioburi.

Astăzi, m-am trezit cu dorința nu de a merge în Alpi sau în vreo croazieră pe mări și oceane, ci cu dorința de a păși pragul casei de alături, de la câțiva metri distanță de

pereții casei mele, pentru a spune bună dimineața vecinului meu, dat fiind că în casă eu sunt singur și nu am nici măcar o pisică sau bișonel care să se gudure pe lângă mine. Dar cum nici vecinul nu-i acasă (e plecat la serviciu; ce bine de el!), nu-mi rămâne decât să călătoresc cu gândul și inima spre acel Isus din Palestina de odinioară și care acum mă privește de pe crucea de deasupra intrării în cameră. El nu este în nu știu care galaxie, ci atât de aproape de mine încât pot să-l ating și să-l mângâi în fiecare durere pe care o simt în trupul meu. Acest Isus a dormit cu mine, s-a trezit cu mine și rămâne astăzi prietenul și medicul sufletului și trupului meu. Ca într-un templu, El locuiește în mine, iar astăzi am de gând să-i primenesc aerul, să-i cânt ceva frumos, să-i zâmbesc și să-i spun că îl iubesc, așa cum pot și cum mă duce pe mine capul. Călătoria mea în această nouă zi (destul de friguroasă) începe cu o îmbrățișare a conlocatarului nu doar al casei, ci al ființei mele. El nu este chiriașul meu, nici unul luat în spațiu de mine, așa cum ne luăm un animal de companie, ci este Cel în care eu locuiesc, exist, am viață.

Mă gândesc că același Isus este și vecinul prezent în suferințele voastre, ale celor care astăzi, ca și ieri, alaltăieri și de mulți ani încoace, când vă treziți, întâi căutați medicamentele pe care trebuie să le luați. Nu trebuie să călătorim pe alte continente pentru a-l întâlni pe Cel care este bucuria, dar și mângâierea în suferințele noastre. În durerile corpului nostru, sau în rănile inimii, astăzi trăim împreună cu medicul sufletului și inimii noastre. Nu știu dacă este îmbrăcat în halat alb și dacă are stetoscopul la gât. Îl simt mai mult ca un prieten apropiat, care vorbește puțin și iubește mult. Mai mult decât cuvinte, simt puterea iubirii lui, caldă, discretă, plăcută, mângâietoare ca mâna mamei care-mi mângâia fața când eram supărat. Îi simt căldura ca

razele soarelui de dimineață care-mi luminează chipul și mă mângâie ca o adiere blândă și liniștită.

Călătoria mea de astăzi începe și se termină în intimitatea inimii și gândurilor mele, iar dacă am încercat să comunic ceva din această intimitate, o fac cu gândul la voi, dragi feisbuchiști. Acesta ar fi cadoul pe care, pășind discret pragul casei voastre, vi-l ofer cu tot dragul. Să ne fie ziua o frumoasă și plăcută călătorie în intimitatea lui Dumnezeu prezent în noi.

16 februarie 2021

SĂ-I FELICITĂM PE CEI CARE AU TRECUT DE 60 DE ANI!

Cele ce urmează nu au legătură cu vârsta mea și nu reprezintă nicidecum vreun fel de defulare a unor nemulțumiri interioare sau dorință de revanșă față de tineri și noile generații.

Toți spun că tinerii reprezintă viitorul omenirii și că în ei trebuie investit cel mai mult. O fi adevărată această afirmație? Sunt cu adevărat tinerii cei care decid viitorul societății și al lumii în general? Mă tem că nu.

La ce mă refer? Nu la aspectul biologic al vieții care continuă mereu cu regenerarea ei făcută prin noile generații. Din punctul acesta de vedere, biologia are legi fixe conform cărora unii îmbătrânesc și mor, fiind înlocuiți de alții, tineri, care la rândul lor vor îmbătrâni și vor fi înlocuiți cu persoane tinere, și tot așa mai departe. Acesta este ritmul natural al vieții în toate formele ei, nu numai cel al vieții umane.

Viitorul omenirii nu este decis de tineri, ci de persoane adulte, în general în vârstă de peste 60 de ani. Pornind cam de la această vârstă, oamenii ajung să-și dezvolte și să-și afirme din plin potențialul lor intelectual și de conducere a

unor instituții. Este frumos să ne gândim că Barack Obama a ajuns președintele SUA la 48 de ani, iar Kennedy la 44 de ani, dar actualul președinte are 78 de ani și majoritatea președinților americani au fost persoane destul de în vârstă.

Tinerețea reprezintă perioada de maximă eficiență intelectuală și profesională a omului? Nu! De exemplu, media de vârstă a laureaților premiului Nobel este de 62 de ani. Iar dacă ne referim la papii din ultimul secol, cu excepția lui Ioan Paul al II-lea, ajuns papă la vârsta de 58 de ani, toți ceilalți au devenit papi după 60 de ani, iar trei dintre ei după 70 de ani. Aceeași este realitatea și în multe alte domenii ale societății.

Perioada de maximă rodnicie, de maturitate și echilibru o reprezintă vârsta între 60 și 80 de ani. Experiența acumulată de-a lungul vieții rodește cel mai bine în această etapă a vieții. Pentru ce am spus aceste lucruri? Pentru a le spune celor de 60, 70 sau 80 de ani (la japonezi vârsta poate fi prelungită) că trebuie să fie mândri de ceea ce de-a lungul vieții au agonisit în mintea și inima lor, agoniseală care reprezintă o bogăție ce trebuie să stea la baza edificiului umanității. Fractura între generații și neîncrederea sau marginalizarea generațiilor în vârstă reprezintă un fel de a-ți da cu dreptul în stângul; înseamnă a bate pasul pe loc sau chiar a regresa.

16 februarie 2021

GÂNDURI PENTRU POSTUL MARE

Postul, rugăciunea și caritatea (Mt 6, 1-18) sunt nu doar practici (prezente și în alte religii, de exemplu în Islam) prin care ne purificăm interior și ne apropiem mai mult de Dumnezeu și de oameni, ci reprezintă modalități concrete de a fi creștini. Postul se exprimă în renunțările noastre la ceea ce se interpune între noi și semenii noștri. Dacă

anumite lucruri ne reţin atenţia şi ne ocupă timpul pe care am putea să-l acordăm comuniunii cu ceilalţi, atunci este bine să renunţăm la acele lucruri. Este bine să devenim săraci pentru a putea trăi comuniunea adevărată cu alţi săraci; aceştia vor deveni parte din viaţa noastră, ceea ce înseamnă că împreună vom fi bogaţi, fiecare reprezentând o bogăţie pentru celălalt.

Este bine să postim mai mult în această perioadă, aerisindu-ne creierul şi eliberându-l de multe informaţii pe care mass-media ni le prezintă zilnic. Este bine să fim mai săraci în ştiri de tot felul, pentru a face loc mai mult Celui care vine la noi ca Mântuitorul nostru. În El este plinătatea harului şi adevărului (In 1, 14) şi nu în mulţimea informaţiilor (multe false sau prezentate tendenţios) cu care suntem bombardaţi zilnic. Golind casa noastră interioară de multe lucruri adunate de-a lungul timpului, creăm spaţiile pentru persoana fraţilor şi surorilor noastre, dar mai ales creăm spaţiu în care să respire Duhul lui Dumnezeu.

Isus Cristos ne-a împăcat cu Tatăl în moartea şi învierea lui. A trăi în El înseamnă a anula în noi tensiunile, conflictele sau indiferenţa care ne ţin departe de alţi semeni ai noştri. Este bine ca în această perioadă să ne lăsăm împăcaţi cu Dumnezeu (2 Cor 5, 20), o împăcare care însemnă o trăire împreună cu persoane care nu doar fizic, ci şi afectiv, au fost ţinute departe de mintea şi inima noastră. Simţind iertarea lui Dumnezeu pentru păcatele noastre, vom transmite această iertare celor care ne-au greşit şi cu care reîncepem să ţesem relaţii fraterne, pline de atenţie şi respect.

În acest timp în care suntem în continuare bombardaţi cu mesaje alarmiste, este bine să adresăm altora cuvinte de încurajare, de încredere şi speranţă într-un viitor fericit şi cât mai apropiat. Mai mult, viaţa noastră, alimentată de harul divin, devine o încurajare şi o forţă pentru cei care

sunt mai puțin curajoși și mai slabi în confruntarea cu greutățile vieții. Și mai mult decât prin cuvinte, faptele și întreaga noastră persoană să devină izvor de curaj și motiv de speranță pentru ceilalți. Viața noastră de acum nu trebuie să fie marcată de frică și neîncredere, ci de iubirea lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi, iubire care alimentează relațiile cu semenii noștri.

Mai mult decât alte perioade ale anului, timpul Postului Mare este pentru a crede mai cu tărie, pentru a spera mai mult și pentru a iubi și mai mult. Așa devenim o inimă plină de iubire pentru o lume care mai mult decât orice altceva, are nevoie să simtă iubirea lui Dumnezeu, singurul care ne poate oferi fericirea spre care toți aspirăm. Doamne, convertește inima noastră!

20 februarie 2021

DUMNEZEU ȘI OMUL

Avem în comun același pământ care ne susține pe toți; avem același soare care ne luminează și ne încălzește. Avem toți un singur Dumnezeu, tată al tuturor; avem toți o sfântă mamă Biserică. Avem în comun aceeași natură umană, inteligența, voința și sufletul nemuritor. Ceea ce în cer și pe pământ este mai important, în bunătatea lui fără margini, Dumnezeu ne oferă tuturor în măsură egală. Dar fiindcă pe noi, ființe mereu flămânde și însetate, nici toate acestea nu ne mulțumesc, în înțelepciunea sa, tot fără margini, nu a găsit altă cale de a ne mulțumi decât oferindu-se El, nouă, creaturilor sale. Pentru a ne elibera din sclavia păcatului și a morții, singura cale este ca însuși cel care este fără păcat și nemuritor, să ni se ofere nouă, păcătoșilor muritori. Aceasta este varianta religioasă, creștină a existenței omului.

Care este, în schimb, varianta omului? Este o alta, diferită de cea a lui Dumnezeu, o variantă pe care o

experimentăm în trupul nostru la modul cel mai profund, până în limitele extreme. Dacă Dumnezeu este deschidere, comunicare a întregii sale ființe, dăruire fără margini, omul adună pentru el, iar pe ceilalți îi privește prin prisma propriilor interese, patimi și capricii. Dacă Dumnezeu este în adâncul ființei noastre, noi preferăm să-l ignorăm la modul cel mai concret și în persoana celorlalți. Și facem aceasta chiar și atunci când din gura noastră ies cuvinte creștinești, evanghelice. Chiar și atunci, inima noastră este străină de viața semenilor noștri, și nu ne dăm seama că Dumnezeu este doar pe buzele noastre, nu și în relațiile cu semenii noștri.

Omul, în loc să se lase cufundat, pătruns de prezența lui Dumnezeu și să iradieze această prezență în jurul său, încearcă să facă din El un personaj cu care să-și joace propriul joc, propria piesă de teatru, sau mai nou, trăiește ca și cum nu ar exista.

De ce omul rămâne atât de egoist și lipsit de înțelepciune în fața lui Dumnezeu și a semenilor lui, eu încă nu am putut pricepe. De ce condiția umană este adesea o dramă, sau o comedie de prost gust, iar nu am putut pricepe. Dar m-am resemnat și nevrând să mor precum Fulger, mi-am zis cu poetul: „Nu cerceta aceste legi, că ești nebun de le înțelegi". Timpul mă macină în malaxorul lui, dar Dumnezeu a creat veșnicia pentru ca să-l pot pricepe mai bine și în egală măsură, să pot pricepe ce este această lume, care azi te ia în brațe iar mâine te scuipă, sau trece nepăsătoare pe lângă tine.

Dacă astăzi creștinismul este în declin, nu cred că aceasta se întâmplă din cauza unor puteri care îl combat, ci în primul rând din cauza omului care este în declin față de el însuși și față de Cel care l-a creat.

Și ce ne rămâne de făcut? Un singur lucru: „Să-l iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot

sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta! Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți!" (Mc 12, 30-31) Devenim mai frumoși, iar lumea mai bună dacă din porunca Domnului facem motto-ul acestei frumoase zile de iarnă.

21 februarie 2021

REFLECȚII (REȚETE) DE POST

În acel timp, Duhul l-a dus pe Isus în pustiu. Iar în pustiu a stat timp de patruzeci de zile, fiind ispitit de Satana. Acolo era împreună cu fiarele, iar îngerii îi slujeau. După ce Ioan a fost închis, Isus a venit în Galileea, predicând evanghelia lui Dumnezeu și spunând: „S-a împlinit timpul și s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu. Convertiți-vă și credeți în evanghelie!"

Evanghelia după sfântul Marcu 1,12-15

„Credeți în Evanghelie!" Acesta este îndemnul lui Isus Cristos pe care ni-l adresează astăzi nouă și lumii întregi, îndemn ieșit din gura lui după ce patruzeci de zile postise în pustiu. În pustietate se retrăsese nu din propria voință, ci împins de Duhul lui Dumnezeu, ascultând de el. Și tot din ascultare față de voința Tatălui, la sfârșitul Postului Mare, Cristos va accepta suferințele crucii și moartea. Rodnicia lucrării de mântuire a Fiului presupune așadar o ascultare desăvârșită de voința Tatălui. Acum, în pustiu, timp de patruzeci de zile și nopți se hrănește cu voința Tatălui: „Hrana mea este să fac voința celui care m-a trimis și să împlinesc lucrarea lui" (In 4, 34). Încercând să-i imite exemplul și viața, sfinții și toți cei care au trăit mai aproape de El, se golesc de lucruri și de ceea ce le este propriu pentru a putea vesti cu folos apropierea împărăției lui Dumnezeu. Cristos a postit în pustiu, fiind aproape de el fiarele sălbatice, dar acolo este protejat de pericole de îngerii care îi

slujesc. Trupul îi este în pericol, dar se bucură de o protecție supranaturală; acesta este și destinul celor care își oferă ființa și viața lui Dumnezeu. Lumea are pericolele ei, dar mai puternică este mâna salvatoare a Domnului. Departe de ochii lumii, lipsindu-se de cele mărunte, dar necesare trupului, Cristos poate apoi să se prezinte în public și să anunțe împlinirea timpurilor, să ceară oamenilor să se întoarcă de pe căile lor greșite și să creadă în El și în cuvintele lui. El este răscumpărătorul omului, dar în același timp și al întregului univers, căci și pe acesta îl va reda Tatălui.

Timpul de patruzeci de zile de pregătire pentru sărbătoarea Învierii conține și necesitatea renunțării la micimile noastre, pentru a ne putea apropia de măreția lui Dumnezeu. Patruzeci de zile simbolizează cei 40 de ani de peregrinare a evreilor în pustiu, ieșind din sclavia egiptenilor și îndreptându-se spre destinație, spre țara promisă. O întreagă generație a făcut experiența pustiului eliberator. Condensat, Postul Mare poate însemna întreaga noastră viață în care experimentăm renunțarea la ce nu este Dumnezeu, pentru a putea trăi în prezența lui și a ne bucura de El. Acum este timpul potrivit pentru a face un control general a ceea ce gândim, spunem și facem. Este nevoie să ne retragem din iureșul lumii, să rămânem doar cu noi înșine și să ne vedem exact așa cum suntem.

În pustiu, Isus este mânat de Duhul lui Dumnezeu. Gândurile și planurile noastre de viață sunt animate de Duhul Sfânt, sau de ceea ce noi ne dorim? Cine ne „mână" în activitățile cotidiene, cine ne face să zâmbim sau să fim neliniștiți? Oamenii, televiziunea sau Dumnezeu? Acum este timpul potrivit pentru a înțelege mai bine ce este în mintea noastră și de unde vin dorințele și aspirațiile inimii și încotro se îndreaptă.

În pustiu, Isus este ispitit de Satana. Despre acest personaj, acum nu prea se mai aude. De ce? Pentru a nu-i speria pe oameni, începând cu cei mici. Așa se spune, sau ni se impune. Postul Mare ne este dat pentru a ne da seama mai bine de prezența răului și a păcatului din noi și din lumea în care trăim. Răul și păcatul ne ispitesc, vor să ne atragă în lumea lor și să ne sustragă din mâna lui Dumnezeu. Este necesar să vedem păcatul direct în față, să-i spunem pe nume, exact așa cum este, pentru a-l refuza, pentru a-l combate în gândirea și viața noastră concretă. Așa cum, la modul cel mai concret facem curat în casă, spălăm hainele și vesela, la fel este nevoie de o spălare spirituală a ființei noastre.

Mass-media ne vorbesc despre serial killeri și fanatici care ucid pe alții, pun bombe și organizează atentate. Dar despre dușmanul invizibil care ne pândește la orice pas pentru a ne prinde în capcana lui, despre acesta nu se vorbește și nici nu ne punem problema acestui pericol. Purtați cu voia sau fără voia noastră în mrejele unei culturi și a unui mod de viață condus și controlat de mass-media, de oameni și instituții de tot felul, nu ne mai dăm seama de dimensiunea spirituală a vieții noastre, care înseamnă și o luptă continuă cu păcatul și cu părintele păcatului, diavolul. La nivel planetar, marile puteri își dispută întâietatea. La nivel individual, personal, omul este într-o luptă continuă între Dumnezeu, creatorul și mântuitorul lui, și adversarul fericirii sale, diavolul. După cum știm, acesta și-a făcut simțită prezența încă de la început, din paradis, ispitind-o pe Eva. Și aceasta este o lecție de viață pe care Postul Mare ne-o oferă spre binele nostru. Nouă ne aparține alegerea, decizia pe care este bine să o luăm astăzi, aici, acum. Cine ne va însoți astăzi, Dumnezeu sau Satana?

O duminică binecuvântată tuturor!

23 februarie 2021

BUCURIA DE A TRĂI

Recunosc că din cauza formării și a implicării în multele mele activități, pe parcursul anilor nu am știut să acord mai mult timp cultivării uneia dintre cele mai importante virtuți ale omului, și anume prietenia. Dar nu despre asta vreau să vorbesc acum, ci despre altceva, și anume despre urarea pe care un bun prieten mi-a făcut-o de ziua mea. În afară de obișnuitul și protocolarul „La mulți ani", îmi răsună și acum în urechi, dar mai ales în suflet îndemnul lui spus cu toată căldura inimii sale (simțeam aceasta în tonalitatea vocii): Bucură-te din plin de orice clipă a vieții tale. Trăiește la intensitate maximă orice faci. Bucură-te că exiști, că te poți mișca, că poți face atâta bine în jurul tău. Bucură-te de viață, Emile!

Sunt persoane sau evenimente care rămân adânc înrădăcinate în noi și care ne înseninează sau, din păcate, ne întunecă existența. Purtăm în noi, conștient sau inconștient, un întreg bagaj al trecutului, care pentru unii reprezintă o trambulină spre noi înălțimi, iar pentru alții pietre legate de mâini și de picioare, ceață pe creier și gheață pe inimă. Sunt persoane care trăiesc, așa cum îmi ura prietenul meu, bucuria în tot ceea ce fac și savurează din plin fiecare zi, făcând din ea o sărbătoare, dar sunt și persoane care trăiesc mai mult în trecut decât în prezent, dependente ca de un drog de formări greșite în familie sau unde au mai fost ele educate, sau marcate de evenimente nefericite care le-au injectat nefericirea în ființa lor.

Frumosul îndemn făcut de bunul meu prieten (căruia îi doresc din tot sufletul sănătate), l-am asemănat cu bucuria unui câine pe care la fel, îl am prezent în fața ochilor. Ei bine, în ochii lui citeam o bucurie fără margini atunci când îi dădeam să mănânce și când ieșeam la plimbare cu el, prin munți. Intensitatea cu care savura fiecare bucățică de carne,

ca și explozia de viață și bucurie pe care i le vedeam în alergările pe potecile munților, toate acestea îmi spuneau și îmi spun că acel câine nu era legat de niciun trecut, ci trăia din plin clipa prezentă. Ce sentimente profunde se pot citi în privirea unui câine! Câtă dragoste de viață îmi dă și acum îndemnul bunului meu prieten!

Puterea noastră nu vine din forța mușchilor, nici din bunurile sau funcțiile pe care le avem, ci din adâncul unei inimi înflăcărate și iubitoare, din pasiunea și bucuria pe care le punem în ceea ce facem, din convingerea că această viață este singura pe care o avem, că este cel mai mare dar al cerului și că tare este bine să o trăim cu bucurie, și niciodată singuri, ci împărtășind cu alții atât bucuriile, cât și durerile noastre.

Îți mulțumesc, scump și drag prieten pentru marele cadou pe care mi l-ai făcut de ziua mea: Un îndemn pe care îl păstrez în suflet ca pe o comoară. Nu știu dacă vei citi aceste cuvinte, dar te asigur că te port în inima și gândurile mele alături de alte chipuri scumpe și dragi, unele în viață, altele bucurându-se (sper) de vederea față în față a lui Dumnezeu.

25 februarie 2021

DE CE SUNTEM AȘA ȘI NU ALTFEL?

De mici copii, sau mai precis, încă din sânul matern ne atașăm cu toate puterile de hrana care ne susține viața, de laptele de la sânul mamei, de păpuși și jucării, de lucrurile noastre, iar mai apoi de ideile, plăcerile, capriciile și, de ce nu, de idealurile și crezul nostru de viață. Suntem intrinsec legați și marcați de materie, dar și de ideile din mintea noastră, ca și de aspirațiile inimii. Suntem legați de acest pământ, dar liberi și să zburăm spre stele. Suntem liberi să facem un lucru sau altul, să alegem între mai multe

variante, să facem binele sau răul, să credem sau să nu credem în Dumnezeu, să-i iubim sau să-i urâm pe oameni, să ne protejăm viața sau să ne-o luăm singuri.

Animalele sunt conduse de instincte și nu pot face nimic în afara acestora. Sunt ca și teleghidate de legile înscrise în ființa lor. Ele nu pot face binele sau răul, fiindcă în creierul lor nu există aceste noțiuni, la fel cum nu știu dacă sunt urâte sau frumoase pentru simplul motiv că nu au rațiune; la fel cum nu au nici voință liberă. Ele doar se nasc, cresc, se reproduc și apoi mor, după ce au lăsat urmași care să le perpetueze specia.

Omul este singura ființă care, în libertatea ei, poate să distrugă alți oameni și orice trăiește sau există în jurul ei. În afară de necesitățile vitale pe care, ca orice animal, și omul și le satisface, el elaborează idei și planuri prin care instaurează democrații sau dictaturi ucigătoare, dezvoltă ideologii bune sau care pervertesc gândirea oamenilor, fabrică medicamente dar și droguri și arme de distrugere în masă, iar pe plan spiritual, îl iubește pe Dumnezeu, sau îl combate, iar pe cei care cred în el îi persecută. De ce oare, toate acestea?

Oricât ar fi de înaintată știința, oricât de adânc ar pătrunde, analizând și ADN-ul acestei ființe numită om, nicio știință nu a ajuns să dezlege misterul libertății și alegerilor pe care omul le face. Dacă acest pământ este explorat și cunoscut în lung și lat, în adâncimile lui ca și în spațiul aerian, dacă știm tot ce există pe toate continentele, rămâne un continent cu multe necunoscute și acesta suntem fiecare dintre noi. În subconștientul nostru sunt zone de umbre în care nu se știe ce există și de ce există. În afară de cum se îmbracă, ce greutate are, ce funcții sau câte bunuri are, omul rămâne o infinitate de idei, aspirații, decizii care izvorăsc din îngerul sau demonul care locuiesc în el. Și nu contează că suntem tineri sau ajunși la adânci

bătrâneți, șefi ai statului sau aurolaci, preoți sau ingineri, în fiecare dintre noi locuiesc, cum am spus, un înger și un demon. Depinde pe care îl alimentăm mai mult, cui acordăm prioritate. Aici intervine libertatea noastră și așa se face că în concretul existenței, întâlnim persoane în ochii cărora citim bunătate și care parcă nu sunt capabile să ucidă o muscă, sau altele lipsite de transparență, închise în orizontul lor egoist, sau altele care urcă pe orice cale în funcțiile înalte și de acolo domină sau distrug, și fac aceasta în numele democrației sau, și mai rău, al unor fanatisme religioase.

Timpul Postului Mare ne este oferit și pentru a face un check-in al bagajului pe care îl purtăm cu noi, în noi. Aș avea o propunere: Seara să ne oprim din orice activitate și măcar pentru câteva minute să facem o recapitulare a activităților de peste zi. Aceasta nu ar fi o operațiune dificilă, căci mulți dintre noi suntem conduși de rutina zilnică, a repetării la nesfârșit a acelorași treburi. Ceea ce aș propune este mai ales altceva: Să ne întrebăm ce gânduri ne-au mișunat prin minte, ce dorințe am avut, ce ne-a supărat și ce ne-a bucurat peste zi, ce am dorit mai mult și unde s-a fixat atenția noastră, cât dulce sau cât acru am pus în cuvintele și faptele noastre? Pe cine am hrănit mai mult, îngerul sau demonul din noi? Cui i-am făcut mai mult loc, lui Dumnezeu, semenilor, sau ego-ului nostru? Examinarea atentă a ființei noastre interioare este absolut necesară pentru o viață frumoasă, sănătoasă, pentru o creștere în fața lui Dumnezeu și a oamenilor. Este bine să procedăm astfel, examinarea conștiinței devenind o practică zilnică care ne ajută să facem mai multă lumină în misterul pe care îl purtăm în noi, în vasul nostru de lut în care Dumnezeu a suflat din viața lui, dar care este ademenit de șarpele ucigaș, așa cum a început să o facă începând cu primul om, Eva.

Astăzi, alege binele și nu răul, iubește mai mult și, dacă poți, nu urî deloc, pune-ți fantezia creatoare la lucru și nu o lăsa să lâncezească, roagă-te și muncește!

28 februarie 2021

ÎN LUMINA FIULUI LUI DUMNEZEU

În acel timp, Isus i-a luat pe Petru, pe Iacob și pe Ioan, i-a dus deoparte, pe un munte înalt numai pe ei și i s-a schimbat înfățișarea înaintea lor. Hainele lui au devenit strălucitoare, atât de albe cum niciun albitor de pe pământ nu le putea albi. Atunci le-a apărut Ilie împreună cu Moise și vorbeau cu Isus. Petru, luând cuvântul, i-a spus lui Isus: „Învățătorule, e bine că suntem aici; să facem trei colibe: una pentru tine, una pentru Moise și una pentru Ilie!" De fapt, nu știa ce să spună; căci îi cuprinsese frica. Apoi a venit un nor care i-a învăluit în umbră și din nor a fost un glas: „Acesta este Fiul meu cel iubit, ascultați de el!" Dintr-odată, privind în jurul lor, n-au mai văzut pe nimeni decât pe Isus singur cu ei. În timp ce coborau de pe munte, Isus le-a poruncit să nu povestească nimănui cele ce au văzut, decât atunci când Fiul Omului va fi înviat din morți. Ei au păstrat lucrul acesta pentru ei, întrebându-se ce înseamnă „a învia din morți".

Evanghelia după sfântul Marcu 9,2-10

Prin practici deosebite, cufundându-se în ei înșiși, unii oameni (de exemplu yoghini) ating performanțe deosebite în a face lumină în adâncurile eu-lui interior. Așa cum și un bun psiholog ajută un om să pășească în zonele obscure ale ființei sale, zone care tocmai din cauza întunericului provoacă atâtea neliniști și suferință. De fapt, fiecare dintre noi avem nevoie de lumină în viața noastră pentru a înțelege cine suntem și ce avem de făcut în această viață.

Dacă privim însă cu atenție la istoria omului pe pământ, vom descoperi că cel mai adesea este o istorie zbuciumată, în care se pare că nu este capabil să învețe din greșeli, pentru a nu le mai repeta. Oamenii recad mereu în ceea ce înaintașii lor au tot greșit și niciodată nu au reușit să fie atât de luminați la minte încât să trăiască o viață demnă și frumoasă. Și dacă tehnic, omul a progresat enorm, ca om bate pasul pe loc, zbătându-se în aceleași slăbiciuni și păcate pe care le-au avut și înaintașii săi.

Dacă refuzăm să ieșim din propriile granițe, din propria carapace, nici cel mai iscusit yoghin sau psiholog nu va reuși să facă suficientă lumină în viața lui sau a altora și nu va pricepe cum trebuie rostul vieții și pentru ce facem umbră acestui pământ. Adevărul despre noi și viața pe care o ducem se luminează atunci când acceptăm faptul că suntem creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și că doar în el viața fiecăruia dintre noi se umple de lumină, iar pașii noștri în lume capătă sens și ne aduc bucurie și mulțumire. Misterul vieții noastre se luminează în misterul lui Isus Cristos, fratele nostru în umanitate și Răscumpărătorul nostru în același timp.

Acest mister este revelat în fragmentul evanghelic de mai sus în care Tatăl ceresc îl dă pe Fiul său ca jertfă pe lemnul crucii pentru a spăla în propriul sânge păcatul lumii. Iar Fiul ascultă cu desăvârșire de voința Tatălui și o duce la îndeplinire până la capăt, murind și înviind din morți. Acesta este Fiul lui Dumnezeu și pe el Tatăl ne cere să-l ascultăm. Singurul, unicul pe care suntem chemați de însuși Creatorul nostru să-l ascultăm cu desăvârșire, căci în afara lui orice om este și greșitor, și hainele niciunui om nu pot fi la fel de albe și strălucitoare ca cele ale lui Cristos.

Vom înțelege vreodată cine este Isus Cristos sau ne vom întreba mereu „ce înseamnă a învia din morți”? Cu cât vom reuși să răspundem mai bine la această întrebare, cu

atât va fi mai multă lumină, mai mult soare pe strada noastră. Isus Cristos îmbrăcat în haine albe, strălucitoare reprezintă o prefigurare a umanității noastre răscumpărate de el, umanitate care nu este prezentată în urâciunea păcatului, ci în frumusețea cu care dumnezeirea înveșmântează natura noastră umană. Iar bucuria lui Petru „Învățătorule, e bine că suntem aici" exprimă ceea ce trăim atunci când ne lăsăm pătrunși de harul divin.

Există un cântec religios foarte frumos „Tu ca un soare ești, o, Isuse"; să fie astăzi Cristos soarele care ne luminează, iar căldura razelor sale să încălzească inimile noastre, albind din nou haina pe care am primit-o la botez.

Martie

2 martie 2021

O LECȚIE DE VIAȚĂ

Printre nenumăratele lucruri pentru care sunt recunoscător Providenței sunt toți acei dascăli care mi-au luminat mintea pe băncile școlilor (în total, am fost la școală pe banca elevilor 22 de ani). De multe ori mă gândesc la faptul că viața mea a fost o continuă binecuvântare și revărsare de lumină din partea lui Dumnezeu și a nenumărați oameni minunați pe care El mi i-a scos în cale și care, atât cât au putut și s-au priceput, mi-au oferit ceea ce au avut mai bun în ei.

Multe din învățăturile lor le țin minte și acum; multe le-am uitat sau zac undeva latente în anticamerele minții. Paradoxul este că după atâția ani de învățare și predare, mă consider în continuare un începător, un învățăcel în comparație cu orizontul aproape infinit al științelor și cunoașterii. În fața ochilor minții mele se prezintă adesea fețele luminate ale dascălilor, iar în urechile memoriei răsună vorbele lor înțelepte.

Nu de puține ori însă îmi revine în memorie și mai ales în inimă o lecție simplă, dar care totdeauna îmi trezește emoții și o căldură sufletească deosebită. Eram student la seminar și nu aș putea spune că mă lăfăiam în bani, căci părinții mei au fost oameni care au muncit din greu și chiar dacă nu am făcut foame niciodată (poate și-au rupt de la gura lor iar eu nu mi-am dat seama), pot spune că am trăit în sărăcie, dar o sărăcie plină de demnitate. Odată m-am intersectat pe holul seminarului cu acest dascăl (acum la pensie) și privindu-mă scurt, aproape fără ca eu să observ că mă privește, mi-a zâmbit cu același zâmbet pe care îl are și acum, și m-a invitat la el în cameră. Surprins, am intrat și îl

văd și acum în fața ochilor cum a scos dintr-un sertar 2000 de lei și mi i-a înmânat cu o privire în care am citit multă, multă bunătate, zicându-mi: Uite, ia, te rog, acești bani și mergi și-ți cumpără un costum, eventual și un pulover. Nu știu dacă am putut să-i spun altceva decât că nu trebuie să facă așa ceva, dar că îi mulțumesc mult pentru acest gest. A continuat să-mi zâmbească și nemaiputând continua niciun dialog, am ieșit din cameră, ținând banii în mână și nevenindu-mi să cred cele întâmplate.

Era foarte bun ca profesor și știa să meargă elegant la miezul problemelor pe care ni le explica într-o manieră de profesor școlit bine prin străinătate. Însă gestul acesta, atât de simplu și natural, a fost, cred, cea mai bună lecție pe care am învățat-o de la el. Cu siguranță, multe din cunoștințele predate le-am uitat demult, dar această lecție rămâne mereu vie în memoria, dar mai ales în inima mea și pentru care îi voi rămâne mereu recunoscător.

Lumea noastră este plină de cuvinte, însă adesea de ce avem nevoie este căldura unei inimi. Fiind mai atenți la nevoile altora și având o inimă mai generoasă, cred că fiecare dintre noi putem deveni o lecție de viață mai importantă decât cea mai strălucitoare lecție ținută de la catedră.

4 martie 2021

4 martie 1977, ora 21,22: CUTREMUR!

La ora 21,20 s-a dat stingerea în Seminarul catolic din Iași. Eram deja în pat; un pat cu schelet metalic lipit la cap de altul, al colegului meu, Ioan. După două minute de la stingerea luminii paturile au început să se miște și să se lovească unele de altele. În primul moment am crezut că Ioan face o glumă și-mi venea să-i zic să se astâmpere. Dar gluma s-a îngroșat repede și cineva a strigat „cutremur!”.

Toți am sărit din paturi și am început să alergăm spre ieșirea din clădire. Au fost secunde de groază, dar, din fericire, am scăpat toți vii și nevătămați, însă clădirea seminarului a fost grav avariată. În multe locuri, din interior vedeai afară prin crăpăturile zidurilor. Noi ne-am salvat, dar în București cutremurul a făcut peste 1.500 de victime. Să le menționăm pe cele ilustre:

Toma Caragiu, actor român de teatru și film (n. 1925)

Alexandru Ivasiuc, prozator român (n. 1933)

A. E. Baconski, poet, prozator, eseist român (n. 1925)

Savin Bratu, critic, istoric și teoretician literar român (n. 1925)

Daniela Caurea, poetă românca (n. 1951)

Mihail Petroveanu, critic și istoric literar român (n. 1923)

Veronica Porumbacu, poetă și prozatoare românca (n. 1921)

Mihai Gafița, critic și istoric literar român (n. 1923)

Alexandru Bocăneț, regizor român de televiziune (n. 1944)

Doina Badea, interpretă românca de muzică ușoară (n. 1940)

Eliza Petrăchescu, actriță românca de teatru și film (n. 1911)

Tudor Dumitrescu, pianist și compozitor român (n. 1957)

Ioan Siadbei, lingvist și istoric literar român (n. 1903)

Constantin Baciu, prozator și publicist român (n. 1911)

Florin Ciorăscu, fizician român (n. 1914)

Paul C. Petrescu, fizician român (n. 1915)

Filofteia Lăcătușu, solistă de muzică populară (n. 1947)

și alții ...

Astăzi, diseară, mai precis, la 21:22 de minute se împlinesc 44 de ani de la cel mai mare cutremur din istoria contemporană a țării noastre.

O rugăciune și un gând pios pentru victimele lui; o rugăciune și o invocare a Providenței divine ca să ne ferească de asemenea cataclisme.

5 martie 2021

DE CE ȚIN UMBRĂ PĂMÂNTULUI?

Preotul, ca și dascălul, adică învățătorul sau profesorul, consideră că vocația lor este aceea de a-i învăța pe alții; preotul să-i învețe calea spre Dumnezeu și mântuirea sufletului, iar dascălul să le lumineze mintea. Dacă acestea sunt vocațiile lor (mă văd prezent în ambele categorii), întrebarea pe care mi-o pun este următoarea: Vor oamenii ca eu să-i învăț și să le arăt calea spre Dumnezeu? Au această preocupare, sau mai mult sunt ocupați cu problemele lor, iar când vine vorba să le spun ceva, conștient sau inconștient reacționează libertatea din ei care-i face să mă ignore, sau chiar să mă respingă, deoarece simt intervenția mea ca un fel de lezare a personalității lor. În spațiul mare al libertăților, recâștigate după anul 1989, ca și al afirmării propriei personalități, am impresia că astăzi oamenii se simt foarte bine pentru faptul că nimeni nu-i constrânge să facă un lucru sau altul, să creadă în ceva anume, sau să nu creadă. Se simt așa de bine în pielea proprie, încât atunci când vin eu să le spun ceva, sau nu au timp să mă asculte, sau consideră cuvântul și mesajul meu ca un pur opțional pe care îl pot schimba repede și ușor, așa cum schimbă un canal tv care nu le place cu un altul. În toate domeniile, ofertele sunt foarte variate, iar oamenilor tare le mai place să hălăduiască prin marele bazar în care se

găsesc de toate; mai puțin droguri sau arme, căci acestea sunt interzise de lege.

Îmi tot bat capul ce și cum ar trebui să procedez pentru ca oamenii să înțeleagă importanța fundamentală a mesajului meu creștin, evanghelic, dar constat că audiența este foarte mică, restrânsă, iar dacă vreau audiență mai numeroasă ar trebui să apelez la tot felul de subterfugii mediatice, sau să mă preia nu știu care canal tv sau sit important din internet; dar pentru asta trebuie să ai pile bune, sau să plătești. În felul acesta aș putea să-mi măresc audiența sau am mai mulți vizitatori virtuali și mai multe like-uri. Ajungând la astfel performanțe, zic eu, aș putea deschide harului lui Dumnezeu mai multe căi de acces spre inima și viața oamenilor. Așa o fi?

Revenind la ceea ce doream să spun: Mie îmi dă impresia că oamenii se simt prea bine în marile spații ale libertăților și intereselor lor, iar ce le-aș spune eu nu consideră important sau necesar pentru viața lor. Să dau un exemplu? Îl dau: În ziua de duminică sau sărbătoare, vocea preotului din biserică se aude și pe străzile și în casele oamenilor, iar în cuvintele lui este clar îndemnul de a cinsti și sfinți ziua Domnului. Dar oamenii de vis-a-vis de biserică sau din alte părți ale localității nu sunt convinși mai deloc de importanța cuvintelor preotului și ca atare, fiecare stă liniștit la tejgheaua buticului sau magazinașului său, așteptând cât mai mulți cumpărători. Interesele preotului de la altar nu coincid cu interesele vânzătorilor, nici cu ale celor care dau liniștiți cu degetul pe ecranele smartphone-urilor sau tabletelor, nici cu ale celor ce-și văd de treburile lor prin casă sau ogradă. Și nu tresar, nu se neliniștesc deloc oamenii nici dacă preotul spune că forțele răului s-au ridicat contra lui Dumnezeu și a Bisericii, că instituții la vedere sau secrete vor să mineze din temelii familia (la referendum-ul pentru familie nu au

votat nici 20%). Orice ar spune omul lui Dumnezeu, omul laic își vede mai departe de problemele și interesele lui, începând de la copii și până la cei în vârstă.

În relația preot-credincioși ceva nu funcționează; între ei există un obstacol, un zid, o groapă sau chiar o prăpastie. Ceea ce mai funcționează în relația dintre dânșii pare mai mult rezultatul unei lungi tradiții creștine, decât a unor convingeri interioare, personalizate, profunde.

Dacă omul iubește atât de mult libertatea sub toate formele ei, oare de ce nu înțelege mai bine importanța învățăturii creștine pentru cultivarea acestei libertăți? Sau dacă se simte atât de important în pielea lui, oare chiar și simpla mea prezență îl incomodează? Nu știu dacă vă puneți întrebări existențiale referitoare la voi înșivă și viața pe care o duceți, dar eu îmi pun; dovadă, rândurile de mai sus. Aveți răspunsuri la astfel de întrebări?

Eu am un răspuns: Lumea de astăzi are nevoie de profeți și nu de persoane care spun vorbe multe, cum am făcut eu în această postare, sau în altele și mai lungi. Dar ce te faci dacă profeții nu sunt acolo unde este mai multă nevoie de prezența lor? Aceasta este și problema mea acum: Sunt convins de vocație, dar nu sunt convins că sunt în locul cel mai bun. Să fie vorba aici de o prezență activă a mea în biserica periferiilor (fizice, dar mai ales existențiale)? Să fiu pătruns mai mult de mirosul oilor decât de parfumul meu Versace? Cred că da, acesta este răspunsul corect.

7 martie 2021

SUNTEM TEMPLUL LUI DUMNEZEU (curat sau murdar?)

Paștele iudeilor era aproape, iar Isus a urcat la Ierusalim. Și a găsit în templu vânzătorii de boi, de oi și de

porumbei și pe schimbătorii de bani șezând acolo. Făcând un bici din funii, i-a alungat pe toți din templu, la fel ca și oile și boii; a împrăștiat monedele schimbătorilor de bani și a răsturnat mesele, iar celor care vindeau porumbei le-a zis: „Luați acestea de aici! Nu faceți casa Tatălui meu casă de negustorie!" Discipolii lui și-au adus aminte că fusese scris: „Zelul pentru casa ta mă mistuie". Așadar, l-au întrebat iudeii și i-au zis: „Ce semn ne arăți că ai dreptul să faci acestea?" Isus le-a răspuns: „Dărâmați acest templu și în trei zile îl voi ridica!" Așadar, i-au zis iudeii: „Acest templu a fost construit în patruzeci și șase de ani și tu în trei zile îl vei ridica?" Însă el vorbea despre templul trupului său.

Evanghelia după sfântul Ioan 2, 13-21

Cu o sfântă indignare provocată de murdărirea casei Tatălui cu negustoriile evreilor, Isus Cristos ia măsuri drastice de curățare a principalului loc de cult al coreligionarilor săi. Nu putea să tolereze prezența în templu a unor dumnezei străini, mai ales dumnezeul mamona. Curățarea templului de afaceri lumești ne învață pe noi, astăzi, acum în mijlocul Postului Mare, cum trebuie să arate casa Domnului și ce fel de cult dorește să-i aducem. Două lucruri reies cu claritate din acest episod: Primul este biciul lui Cristos cu care curăță locul de cult și rugăciune de orice formă de comerț, iar al doilea îl reprezintă proba care confirmă autoritatea (dreptul) care-i permite să facă acest gest dur și curajos de curățare a templului, și anume însuși templul trupului său, distrus de oameni, dar reconstruit de Tatăl în trei zile.

Influențați negativ de modul de funcționare a societății în care există un joc continuu între cerere și ofertă, ca și creștini suntem în pericolul de a cădea în această capcană și să reducem credința la un schimb, un fel de comerț între noi care cerem și Dumnezeu care ne

oferă, dar, bineînțeles „cumpărând" oferta Domnului cu rugăciuni, post, pomană și, de ce nu, cu bani sau cu alte favoruri și înlesniri pe care le facem oamenilor bisericii pentru ca aceștia să pună o vorbă bună la Domnul și să favorizeze reputația noastră de persoane de încredere și pe care, de exemplu, să pui apoi ștampila de vot. Putem fi în pericolul de a transforma credința și mântuirea într-un negoț al sacrului vândut de oamenii bisericii și cumpărat de mireni, laici. Deformând atât de grav religia, Dumnezeu poate fi prezentat ca un patron, un stăpân care cântărește pe talerul balanței sale divine meritele, ofertele și mortificațiile noastre, pentru a pune apoi pe celălalt taler corespunzătoarea ofertă de mântuire și ascultare a cererilor noastre. Isus Cristos ne prezintă o cu totul altă față a Tatălui său și al nostru, un tată care ne iubește cu o iubire infinită, care nu ține cont de meritele noastre mai mici sau mai mari. Chiar dacă ne cere să facem fapte bune, să aducem roade pentru mântuire, totuși, răscumpărarea noastră din păcat, harul și viața veșnică rămân daruri complet gratuite ale mărinimiei sale.

Este bine să pătrundem în templul inimii și conștiinței noastre și să examinăm tot ce se află în el, gânduri, dorințe, planuri etc. Sunt gândurile noastre curate, îndreptate spre ceruri? Cum îi îmbrățișăm pe semenii noștri, în gânduri bune și frumoase, sau gândim rău despre unul sau altul? Ce fel de dorințe sunt în templul nostru interior? Este multă iubire, dorință de bine, sau dorințe de cât mai mulți bani, de putere sau dominare a altora? Așa cum zilnic ținem casa curată, tot la fel să ținem și templul trupului nostru, ca o locuință curată și demnă de prezența lui Dumnezeu. „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?" (1 Cor 3, 16)

12 martie 2021

IUBIREA SALVEAZĂ LUMEA

Când se va termina pandemia aceasta? Nu știu; știe cineva? Cum vom arăta după această pandemie? Mai bine, adică fără mască. Și altceva? Vom fi mai fricoși și vom continua să ne temem de oameni, ca nu cumva să ne contaminăm cu vreun virus periculos. Pariez că pe piață vor fi livrați alți viruși prin care se va încerca în continuare și această formă de control și dominare a omului de către om. După această pandemie, nu știu cum se va redresa economia Europei și Americii; cea a Chinei cred că va continua să crească.

Cred că este mai bine să lăsăm previziunile postcovidiene în grija specialiștilor în sănătate (dacă le lăsăm în mâna politicienilor și mass-mediei, e de rău) și să ne întrebăm cum arătăm astăzi, pentru că așa cum suntem astăzi, așa vom fi și mâine. Adică, dacă vrem să știm cum va fi viitorul, trebuie să știm bine cum este prezentul, căci istoria nu face salturi. Iar în acest prezent, nouă ne aparține clipa de față, dar și aceasta, abia apucăm să ne bucurăm sau să ne întristăm de ea, că a și dispărut, aparține trecutului.

Și ce ținem în căușul palmei, în această clipă atât de efemeră? Ținem o urbanizare care face ca satele să intre în agonie, iar multe dintre ele să moară în următoarele două decenii. În orașe, aerul este tot mai greu respirabil, mașinile s-au înmulțit prea mult, populația îmbătrânește, primarii sunt corupți, ca și majoritatea politicienilor. Se adâncesc diferențele dintre bogați și săraci, bisericile sunt tot mai puțin căutate, iar valorile și idealurile sunt cântate în versuri anoste pe ritmuri de hip-hop. Tinerii întârzie să se căsătorească, rata șomajului crește, iar produsele made în China și second hand sunt prezente în toate magazinele. Aceasta este lumea pe care o construim și o ținem în

palmele noastre, admirând-o sau scuipând-o; depinde de gusturile fiecăruia.

Care este viitorul Europei și care este rolul nostru, al creștinilor în acest continent? Ce are Dumnezeul nostru să spună concret omului european? Sau nu văd eu prea bine, sau numărul profeților lui Dumnezeu este foarte mic. Dacă așa este, de ce oare? Fiindcă politicienii și cei care dețin frâiele puterii nu-s dispuși să le acorde și un rol concret în această societate laică, mereu mai laică. Papalitatea nu mai este demult liderul Creștinătății acestui continent, chiar dacă ultimii doi profeți, sfântul Ioan Paul al II-lea și actualul pontif au marcat și marchează profund viața Bisericii Catolice în relațiile ei ad extra, cu lumea laică. Cele două conflagrații mondiale și războiul rece care le-a urmat au rănit atât de adânc trupul acestui continent încât creștinii parcă nu reușesc să găsească busola care să-i orienteze prin aceste vremuri nesigure ale unui capitalism cu multe aspecte anticreștine și chiar antiumane. Laicitatea, alimentată exagerat de mult de UE și Franța, vrea să devină ideologie dominantă, un fel de religie laică care umple tot mai multe goluri apărute în urma abandonării trăirii religioase din partea unei bune părți a creștinilor vestici. Comunitățile catolice practicante sunt formate în mare parte din persoane în vârstă, la care se adaugă un procent mic de adulți și tineri cam dezorientați și fără convingeri profunde.

În aceste vremuri dificile mai ales din punct de vedere spiritual, cultural, avansează tehnica și progresul material la cârma căruia stau multinaționalele și rețelele economice și financiare globale care domină politicile și guvernările naționale. Mondializarea economiei este un tăvălug care strivește fără milă identități naționale, provoacă mari crize demografice, dislocă nenumărate familii, îi separă pe soți și

cauzează mari probleme psiho-afective și comportamentale copiilor rămași doar cu un părinte.

Mă întreb din nou: Care este rolul, misiunea concretă a creștinilor, adică a fiecăruia dintre noi în acest context globalizant, la care s-a adăugat în ultimul an și această „pușcărie" numită pandemie? De ce fel de iubire este nevoie astăzi între oameni prinși în tot felul de activități, dependenți de mass-media și bunuri materiale? Ce spunem noi creștinii acestei lumi în mijlocul căreia trăim? Ne limităm rolul doar la participarea la cultul bisericii și la rugăciuni personale, private? Mă bucur atunci când văd cum creștinii ortodocși își fac semnul crucii când trec prin fața unei biserici; este o mărturisire publică a credinței. Este bine însă să ne întrebăm cum ne manifestăm ca și creștini nu numai când trecem prin fața unei biserici, sau suntem în ea, dar și când ne intersectăm cu cineva, când împărțim viața cu alți oameni? Majoritatea dintre noi ne-am însușit codul bunelor maniere și comportamentul civilizat. Întrebarea este: Ce ne caracterizează ca și creștini în modul de viață cotidian? Care este acel specific prin care devenim mărturisitori ai lui Isus Cristos și colaboratori cu el la mântuirea lumii?

Dar mai vrea lumea să fie mântuită de Dumnezeu? Sau aleargă la el ca un cerșetor doar atunci când se abate vreo boală sau necaz? Omul contemporan, mai ales cel caucazian, care a pășit pe lună și a pătruns în tainele atomului și ADN-ului, care programează totul și vrea să stăpânească totul, mai simte nevoia unui răscumpărător? Să-l răscumpere din ce anume, din care păcate, din moment ce păcatul multora este tocmai lipsa simțului păcatului? Nu-i ușor de înțeles omul actual, iar diferitele ideologii și opțiuni etice îl bulversează și mai mult, ducându-l în tot felul de crize interioare, confuzii și depresii. Dacă din punct de vedere material, omenirea a progresat enorm, în ceea ce

privește gândirea critică și credința în Dumnezeu, în idealuri și valori absolute, asistăm la o relativizare și o lipsă de profunzime înspăimântătoare; pentru cine vrea să le vadă.

Nu știu cât de profundă și matură era lumea Palestinei lui Isus din Nazaret, sau cea a imperiului roman cu care noua religie a Galileeanului s-a confruntat de la bun început. Știu însă că atunci, acum două milenii în urmă, a început o aventură a spiritualului, mai precis a credinței și iubirii lui Dumnezeu și semenilor noștri care cu timpul s-a răspândit pe toată planeta. Cred că răspunsul creștinilor de astăzi la provocările lumii prezente ar trebui să se inspire din atitudinea de fond a creștinilor de la începuturi. Religia noastră este foarte simplă, ca și Dumnezeu în care credem. Numele lui cel mai potrivit este Iubirea, iar religia sa este cea a iubirii de Dumnezeu și de oameni. Adică, concret, ce putem oferi noi ca specific creștin acestei lumi de astăzi este un plus de iubire, dar nu de fațadă, ci autentică. Cu ce ne putem hrăni pentru a trăi autentic și a da roade? Cu iubire, care este însuși Dumnezeu. Cuvântul iubire nu este doar un cuvânt, ci o realitate imensă încarnată în persoana Fiului lui Dumnezeu. Trăirea în Dumnezeu care s-a coborât în natura noastră și s-a făcut una cu noi în afară de păcatul nostru, reprezintă chemarea și misiunea fiecărui creștin pentru această lume concretă, așa cum am încercat să-i schițez un portret, desigur incomplet. Acestei țări, acestei Uniuni Europene, acestei lumi globalizate noi, creștinii, îi putem oferi, așa cum spunea unul din părinții fondatori ai UE, Jean Monnet, un plus de inimă și iubire. Nimic nou sub soare: în antichitate, sfântul Augustin le spunea creștinilor același lucru: iubește și fă ce vrei. Iar în perioada contemporană, genialul Einstein îi scria o scrisoare (genială, ca și el) fiicei sale Lieserl, din care extrag esențialul: „Există o forță extrem de puternică, pentru care, cel puțin până în prezent, știința

nu a găsit o explicație formală. Este forța care include și guvernează totul, este chiar în spatele oricărui fenomen care are loc în univers și încă nu a fost identificată de noi. Această forță universală este IUBIREA".

15 martie 2021

CÂT DE ADEVĂRAȚI SUNTEM?

Comunismul a creat și menținut cu forța iluzia progresului și a omului nou emancipat din sclavia burghezo-moșierească. Actualul sistem capitalist de valul căruia ne-am lăsat duși orbește mi se pare cam mediocru în ceea ce privesc valorile, profunzimea gândirii și sentimentelor, căutarea și slujirea adevărului adevărat și nu a falselor iluzii. Cred că actualul sistem ne îmbată cu o iluzie diferită de cea comunistă, dar tot iluzie este.

Jocul fals și mediocru a devenit regulă și bază a funcționării unei societăți în care mulți se cred importanți, au diplome universitare, dar nu știu să lege frumos și corect gramatical nici măcar două fraze. Falsitatea, superficialitatea și improvizația continuă alimentează sentimentele multora din noile generații, iar prietenia și iubirea nu mai sunt pietre de temelie ale relațiilor interumane, ci simple piese de schimb ale unor relații care nu construiesc nimic durabil. Falsitate și superficialitate constatăm cu toții în lumea politicii și a structurilor sociale, economice și administrative. De exemplu, improvizăm o autostradă pe care o inaugurăm cu surle și trâmbițe, pentru ca la scurt timp să constatăm că necesită reparații esențiale. Facem reclamă poleită cu aur la legume și zarzavaturi complet bio, dar evităm să spunem că provin din soluri pline cu nitrați, nitriți și alte otrăvuri.

Continuăm să ne păcălim singuri și să ne furăm căciula unii altora, și chiar nu pricep de ce o facem, din moment ce

chiar și cei care se cred câștigători din acest joc murdar, sunt tot niște perdanți.

Constat pentru a nu știu câta oară cum noi, oameni înzestrați de Dumnezeu cu rațiune și voință, adică având lumina și puterea de a face binele, alegem totuși răul pentru noi și cei din jurul nostru.

De ce spunem că suntem creștini, și nu orice fel de creștini, ci dintre cei adevărați, când, în practică, nu citim nici măcar o pagină din cartea lui, Biblia (în special, Noul Testament), și nici semnul crucii nu-l facem cu atenție și evlavie?

Societatea aceasta pentru care transpirăm din greu mi se pare atât de superficială și lipsită de perspectivă încât îmi zic acum că această pandemie a venit peste noi și ca un duș rece și o palmă pe care le meritățm din plin; doar, doar ne-o veni mintea la cap și o să înțelegem că așa cum merg lucrurile, nu merg bine și ceva trebuie schimbat, dar nu de pe acoperișul casei, ci de la temelia ei.

La nivel individual, cât și social este nevoie de un plus de rațiune și exigență, dar mai ales de regăsire a sinelui nostru și a lui Dumnezeu. Mai mult decât de bunuri materiale, de ceea ce cred că avem mare nevoie zilnic sunt, de exemplu, meditația și coborârea în sinele nostru, întoarcerea în casa sufletului și comuniunea cu Dumnezeu, creatorul și mântuitorul nostru.

Zilnic, măcar jumătate de oră trebuie acordată îngrijirii eului nostru interior și comuniunii intime cu Dumnezeu în rugăciune și meditație. Alimentarea și îngrijirea atentă a ființei noastre interioare și a creștinului din noi sunt mai importante chiar și decât pâinea cea de toate zilele.

Să ne fie frumos și binecuvântat acest început de săptămână și de post (pentru confrații ortodocși și greco-catolici)!

16 martie 2021

PROVOCĂRI ALE LUMII CONTEMPORANE

Lumea satului copilăriei mele era condusă, sau cum se mai spunea atunci „mânată", la munca grea a câmpului în cadrul CAP-urilor, de tristă pomenire. Aceste colective reprezentau marea provocare a unor generații cărora comuniștii le confiscaseră pământul și animalele de tracțiune, le impuseseră cote și norme de muncit pe câmpurile care fuseseră ale lor, iar acum nu mai erau, iar ei, sărmanii țărani, se simțeau ca niște sclavi care prășeau același pământ, acum proprietatea statului. Actualele generații aud de aceste drame ale trecutului părinților și bunicilor lor, dar nu par prea impresionate de drama care a marcat profund viața Europei de est și nu numai. Dacă vrem să știm de ce oamenii noștri își construiesc astăzi case exagerat de mari și se înconjoară de multe lucruri inutile, trebuie să mergem puțin înapoi în timp și să vedem tot ceea ce era prezentat ca o mare realizare, și anume colectivizarea.

Românii și, aici în Europa, toate popoarele estice ale continentului au fost ținute închise între propriile granițe și exploatate crunt de un sistem care voia să-i alinieze pe toți după politica „înțeleaptă" a partidului. Părinții, bunicii și străbunicii noștri au fost ținuți în interiorul granițelor stabilite după război, iar ideile noi, reformatoare, capitaliste au fost oprite la granițe. Acesta s-a numit războiul rece care s-a încheiat odată cu căderea zidului Berlinului în anul 1989. Acela a fost anul unei cotituri istorice, al începutului unei istorii pe care o trăim acum cu toții și care ne provoacă în diferite feluri.

Cu buletinul în buzunar, acum putem să zburdăm liberi prin toată Europa, căci granițele s-au diluat și au rămas doar ca simple semne convenționale pe harta Europei unite. Prin aceste granițe atât de fluide, acum

circulă idei de tot felul, iar televiziunea, radioul, internetul și toată mass-media ne oferă o infinitate de informații care formează sau deformează gândirea noastră, impunându-ne noi moduri de viață și standarde de civilizație în care valorile identitare ale etniilor și popoarelor rămân simple opțiuni și nu mai caracterizează cultura unei țări în interiorul granițelor sale.

Noi, ca și creștini, care până mai ieri comentam predicile lungi, rostite de preoți cu multă solemnitate, astăzi ne pierdem răbdarea dacă predica durează mai mult de 10, maxim 15 minute. Și asta o facem nu din cauza timpului care ne presează, ci mai mult dintr-un simț de emancipare, de manifestare a libertății noastre de exprimare a ceea ce gândim, libertate în baza căreia nu doar comentăm cuvintele preotului (așa cum le comentăm pe ale președintelui țării și ale parlamentarilor), ci le punem și sub semnul întrebării, micșorându-le importanța pentru viața noastră. Deși diferite sondaje ne spun că instituția cu cel mai mare impact în viața românilor rămâne biserica, în concret, aceiași români care se declară ascultători față de biserică și învățăturile ei au avut cote alarmante ale avorturilor. Legea divină, ca și legile bisericești sunt ignorate de mulți dintre credincioșii acestei țări și este bine să ne întrebăm care sunt cauzele acestor încălcări. De exemplu, acum că toți, catolici și ortodocși, suntem în timpul Postului Mare, ar fi bine să știm dacă a scăzut drastic vânzarea de carne, lapte și ouă din supermarketurile noastre. Dacă peste 85 % din populația României este de religie ortodoxă, asta ar însemna ca și vânzările de carne și a oricăror produse de origine animalieră să scadă într-un procent asemănător, ceea ce mă îndoiesc că se întâmplă.

Libertatea de care am început să ne bucurăm după căderea regimului comunist, se exprimă și ca o dorință de eliberare a omului de sub orice formă de autoritate, civilă

sau bisericească. Și fiindcă Biserica vorbește în numele lui Dumnezeu, oamenii noștri vor să se elibereze și de autoritatea lui Dumnezeu, punându-l și pe el sub semnul întrebării, îndoindu-se de puterea lui, sau ajungând chiar să-i nege existența. Combaterea lui Dumnezeu are forme diferite, bine elaborate și seducătoare pentru mințile multora. Să ne amintim câtă vâlvă a făcut în anul 2004 publicarea în limba română a romanului thriller Codul lui Da Vinci, al lui Dan Brown. A urmat imediat ecranizarea acestui roman, ca și a altor romane ale sale, toate scrise pentru a crea confuzie în mintea creștinilor. Cât de mulți dintre noi s-au întrebat atunci dacă chiar nu a existat o relație amoroasă între Isus Cristos și Maria Magdalena. Și nu după mult timp a fost publicată și pusă în scenă la Iași piesa de teatru Evangheliștii a lui Alina Mungiu Pippidi, care dă de înțeles că între apostoli ar exista relații homosexuale, iar Isus ar fi putut avea o relație de iubire carnală cu Ioan Evanghelistul. Ce se intenționa cu acest kitsch sfidător, jignitor pentru credința oamenilor? Demolarea persoanei și autorității divine a lui Isus Cristos și, indirect, legitimarea homosexualilor și a tuturor LGBT-iștilor.

Cred că mulți dintre noi nu realizăm decât prea puțin și prea târziu cum actualul sistem capitalist, invocând dreptul omului de a gândi și a se comporta liber, continuă în alte forme aceeași muncă a comunismului de demolare a Bisericii și învățăturii creștine, cu scopul nedeclarat de a-l scoate pe om de sub autoritatea ei morală, religioasă și a-l încorpora în propriile structuri și forme de dominare.

Astăzi, noile generații nu mai sunt prezente în biserici decât cel mult o oră pe săptămână. Ar fi bine însă să știm cam câte ore din zi, în fiecare zi, mângâie ecranul smartphone-ului sau tabletei; câte ore din zi sau din noapte stau țintuite în fața ecranului calculatorului. Dependența de

tehnică a devenit un mod de viață, și nu ne dăm seama că această dependență reprezintă un fel de sclavie cu efecte de drog, mai rele decât ale marijuanei. Dependența de tehnică îi face pe mulți surzi și orbi față de semenii lor; îi înstrăinează nu numai de vecinii din cartier, dar și de cei din propria familie. Câți dintre copii, adolescenți și tineri nu se retrag cu gadget-urile în camerele lor și nu mai au treabă cu părinții decât atunci când le este foame? Cred că ar fi bine să reflectăm serios asupra acestor probleme, căci de ele depinde viața noastră de astăzi și de mâine.

17 martie 2021

DESPRE RECUNOȘTINȚĂ

Binele făcut cuiva să fie singura răsplată pe care o aștepți. Harul și puterea lui Dumnezeu m-au însoțit mereu în viață și datorită Lui am putut, cred, să aduc un zâmbet pe chipul cuiva, să aprind o flacără a speranței în inima unuia sau altuia care a apelat la mine, să ajut ca cineva să vadă luminița de la capătul tunelului. Priveam cu atenție în anii vieții mele și m-a pătruns un sentiment adânc de recunoștință față de Cel de Sus care a coborât aici jos, în gândurile și inima mea, și cu forța lui misterioasă, nevăzută chiar, a făcut și din mine, nevrednicul, un instrument al iubirii sale în mijlocul oamenilor. Fără meritul meu, Domnul și-a continuat lucrarea sa de eliberare a omului din slăbiciunile și păcatele lui. Constat cu bucurie cum Dumnezeu a iubit și iubește lumea aceasta și prin persoana mea, iar aceasta mă umple și astăzi de gratitudine; mă face mulțumit și convins că nu țin degeaba umbră pământului.

Mă mai gândeam astăzi și la un alt aspect al vieții, al comportamentului oamenilor în general. Pornisem de la un exemplu hazliu, dar real: O familie dintr-un anumit oraș al acestei țări mi-a scris odată când eram la Roma în prima

perioadă a studiilor să le trimit un pian pentru fiul lor. N-am reușit să le trimit un pian, așa cum doreau, adică unul mare, cu coadă, ci doar o orgă electronică. Nu-mi aduc aminte să-mi fi mulțumit atunci, și nici de atunci până astăzi nu au făcut-o vreodată. Datorită vocației primite, oamenii au apelat și apelează la mine de multe ori. Înclin să cred că am reușit să fac bine multora, un bine de moment sau de lungă durată; aceasta o știu respectivele persoane și Dumnezeu. Nu am stat niciodată să număr nici faptele, nici persoanele cu care am interacționat și cărora, așa cum spuneam, le-am adus măcar un zâmbet pe fața lor. Dar ca manifestare vizibilă a mulțumirii sau recunoștinței pentru binele primit, cei care au făcut-o sau o fac sunt foarte puțini.

Cred că toți cunoaștem parabola evanghelică a celor zece leproși vindecați de Domnul, dintre care doar unul s-a întors să-i mulțumească. Printre bolile de care niciodată omul nu vrea să se vindece este și boala numită lipsa de recunoștință. Cred că este o boală veche care s-a declanșat în om de când Adam și Eva au păcătuit.

Cât de frumoasă ar fi viața noastră dacă am ști să trăim zilnic cu sentimente adânci de recunoștință față de Dumnezeu care ne dă încă o nouă zi de trăit. „Totul este har", spunea sfânta Tereza a Pruncului Isus. Cât de bine s-ar simți chiar pământul dacă am învăța să-i fim recunoscători pentru că ne susține! Câtă pace și bucurie interioară ar fi în inima oamenilor dacă fiecare am vedea în semenul nostru un dar pe care Dumnezeu ni-l oferă, nu un concurent sau rival, nu un anonim, nu unul de care ne folosim când avem nevoie iar apoi îl ignorăm.

Lecția recunoștinței se învață, mai bine zis se trăiește zi de zi; ea ar trebui să reprezinte un aliment la fel de necesar ca pâinea de pe masă, căci prin recunoștință rămânem oameni și creștini adevărați. Astăzi să strălucească soarele în inima și pe strada noastră!

20 martie 2021

FAMILIA ȘI STATUL (reflecții îngrijorătoare)

Mă întreb ce gândește statul despre familie. Păi, ce să gândească, să procreeze, să-i dăruiască noi cetățeni, ca să aibă pe cine impozita și de cine să se folosească pentru scopurile lui. Statul, fără o fundamentare serioasă în legea naturală și în învățătura creștină, devine ceea ce devine individul pentru semenul său, un lup. La nivel individual, de ce dorește omul compania altui om? Ca să-i satisfacă dorințele de dominare și să corespundă planurilor sale. Acesta este lupul din om, indiferent cum ar arăta blana lui. La fel este și statul, indiferent de forma lui de organizare.

Care este viziunea Bisericii și a papei Francisc despre familie, în slujba căreia este statul? Familia este văzută ca întruparea iubirii lui Isus Cristos, Mirele, pentru mireasa lui, Biserica și lumea întreagă. O familie care trebuie privită cu tandrețe, cunoscută în profunzime, cu toate bucuriile și necazurile ei; familia, leagăn de iubire și viață, celula de bază a societății, fără de care lumea o ia razna și merge spre autodistrugere.

Mă uit prin cartierele noi ale Iașiului și mă îngrijorez. Mă întreb cum au putut autoritățile să alcătuiască planuri de urbanism zonal în care străzile să nu aibă trotuare, să nu fie prevăzute spații pentru parcuri, dispensare și farmacii, grădinițe și școli, biserici și magazine? Nu știu autoritățile că în aceste cartiere locuiesc aproape în exclusivitate familii tinere? Nu s-au gândit să prevadă trotuare și parcuri în care tinerii părinți să se plimbe împreună cu copiii lor? Ce fel de stat este acesta, și în ce constă grija lui pentru cetățenii săi? Apreciez mult actualul primar și instituția pe care o conduce pentru toate spațiile verzi pe care le amenajează în oraș. Dar cartierele noi, mă întreb ce sunt acestea, doar simple dormitoare pentru locuitorii lor? Căci pentru toate celelalte necesități inerente unei vieți normale (culturale,

economice, sanitare etc) trebuie să te îndrepți neapărat spre orașul vechi, iar traficul a devenit o problemă extrem de gravă. Aceasta este realitatea; cum o putem îmbunătăți?

24 martie 2021

CINE EȘTI? CINE SUNTEM?

Globalizarea a provocat și o profundă criză de apartenență și identitate a omului. Să ne întrebăm: Cui aparținem, României sau Uniunii Europene? Greu de răspuns: În România spunem că nu-i de trăit, iar când suntem în afara granițelor ni se face dor de țară și locurile natale. Spunem că din 2007 suntem cetățeni ai Uniunii Europene, dar cei la care ajung muncitorii noștri au nevoie doar de munca brațelor lor și nu-i interesează nici ce gândesc, nici ce bucurii sau dureri au în inima lor. Iar referitor la identitatea noastră creștină, în învățământul de stat, religia are statutul de opțională și facultativă iar la nivel UE, legiuitorii vor o constituție în care să nu fie prezent numele lui Dumnezeu și să nu se facă referire la rădăcinile creștine ale continentului nostru, ignorând astfel sau chiar combătând două milenii de creștinism al acestei părți a omenirii. Acestea sunt simptome clare, evidente ale unei lumi în criză identitară care refuză confruntarea cu ea însăși și nu reflectează prea mult asupra rădăcinilor ei și a importanței vitale a acestora pentru viața copacului, a tulpinii și ramurilor sale.

Cum ne poziționăm noi ca și creștini într-o lume în care suntem chemați să fim cu ea și nu contra ei? Într-un prezent confuz și nesigur, noi cum ne simțim? În fața unui viitor în ceață, ce luminiță vedem la capătul tunelului? Sau nu vedem niciuna și ne mulțumim cu firimiturile prezentului, refuzând să mai credem într-un viitor bun și frumos pentru noi și copiii noștri? Cum este percepută

Biserica de societatea zilelor noastre și cum își vede ea misiunea în această lume? Ce are de spus omului de astăzi și cât de mult crede în ceea ce spune?

Cum putem fi aproape de oameni, iubindu-i așa cum ne iubește pe toți Tatăl ceresc, și respingând în același timp vanitatea mondenității, spiritul lumesc care nu cugetă cele ale lui Dumnezeu? Cum putem să rămânem fideli lui Cristos, să fim creștini cu adevărat, fără să reducem învățătura și morala creștină la o simplă etică (etica bunului simț, de exemplu), la un mesaj cvasi-politic, sau la o pură filantropie? Toate aceste considerații și întrebări se îndreaptă și ne conduc spre o întrebare de fond: Cine sunt eu ca și creștin? Dacă înțeleg bine istoria noastră post-decembristă, atunci cred că nu greșesc când spun că de trei decenii încoace ne-am ocupat cea mai parte a timpului cu eradicarea sărăciei în care am trăit noi, părinții și bunicii noștri. Am construit enorm de mult, inclusiv biserici, dar la edificiul nostru spiritual, ca și la cel identitar românesc, nu am lucrat prea mult sau aproape deloc. Depinde de la persoană, la persoană. De exemplu, cei mai mulți dintre noi mâncăm mult mai bine, mai variat decât părinții și bunicii noștri; dar dacă aceștia se rugau cu toții înainte și după masă, marea majoritate a tinerilor de astăzi nici măcar semnul crucii nu și-l mai fac când se așază sau se ridică de la masă.

Ca și creștini, cred că ceea ar trebui să înțelegem referitor la identitatea și misiunea noastră specifică în lume este faptul că Dumnezeu ne-a dat această viață (părinții doar ne-au născut, pe când viața vine de la Creator) pentru a fi ecoul Cuvântului său mântuitor. Dar pentru aceasta este nevoie mai întâi să fim la școala Celui care ne învață, ascultători ai Cuvântului și abia după ce ni l-am însușit putem deveni profeți ai Domnului. Dar, dacă marcați de modul de funcționare a societății civile, instituțiile bisericii

suferă de birocrație, iar mai nou, dependente tot mai mult de tehnică, în acest caz Biserica se aseamănă prea mult cu o mașinărie și mai puțin cu un corp în care fiecare este un organ activ, necesar pentru sănătatea întregului trup. Există riscul ca noi, ca și comunitate creștină să fim mai puțin comunitate fraternă și mai mult un fel de companie. Putem funcționa foarte bine, impecabil chiar, dar să fim goi de sens și lipsiți de adevăr, de cel care este Adevărul și Calea spre viață.

Ce sens are viața noastră creștină și încotro se îndreaptă? Aceasta este o întrebare fundamentală care are nevoie de un răspuns concret, actual și actualizat mereu. Într-una din cărțile sale recente, Fabula existențială, profesorul și filosoful Ștefan Afloroaei spune că viața nu are niciun sens precis, ci reprezintă doar căutarea continuă a sensului ei. Cufundat într-un imanentism total, omul poate trăi doar pentru astăzi și pentru aici și acum, iar referirea la transcendent, la absolut să reprezinte o bătălie deja pierdută de către un Don Quijote care se luptă cu morile de vânt. Influențați de o astfel de optică, riscăm și noi să ne pierdem busola și să nu mai pricepem nici din care direcție venim (ignorând trecutul), nici încotro ne îndreptăm, refuzându-l pe Dumnezeu ca și Cale de urmat. Religia noastră poate deveni o pură teorie și nicidecum un eveniment viu, prezent acum în viața noastră în care Dumnezeu este actorul principal, iar noi jucând roluri secundare.

Neînțelegând rolul fundamental al lui Isus Cristos în viața noastră și a lumii din care facem parte, ne pierdem și cheia de interpretare a evenimentelor care compun istoria de astăzi, a noastră ca indivizi, membri ai unei societăți din ce în ce mai mozaicate și mai greu de definit. Adevărata relație cu Dumnezeu este una maritală, și așa cum soții își înțeleg identitatea și rolul în familie prin raportarea la

partenerul de viață și la copii, la fel creștinul și Biserica, mireasă, se înțeleg pe sine și misiunea pe care o au în raportarea vitală la Cristos, mirele. De aici derivă caracterul esențial de comunitate plămădită pe comuniune a vieții creștinilor. Nu poți fi creștin autentic decât într-o legătură vitală cu toți ceilalți; orice izolare sau îndepărtare a ramurii de viță înseamnă moartea ei.

Și un alt aspect important al identității și activității creștinului. Entuziasmați de profeți precum Ioan Botezătorul, prea mulți predicatori creștini sunt buni în oratorii fulminante în care combat relele sociale, corupția și inegalitățile flagrante din lumea politicii, a economiei și altor sectoare ale societății. Uită acești profeți că rodnicia o dă bobul de grâu căzut în pământ, care acceptă germinarea și transformarea profundă, care ascultă în tăcere și abia apoi își deschide gura, fiind foarte atenți la cuvintele pe care le rostesc; să nu fie multe și lipsite de conținut; mai bine, mai puține și dense, bogate în hrană pentru sufletele ascultătorilor.

Profeția creștinului este departe de orice idolatrie, egolatrie, ceea ce înseamnă că mass-media nu o va băga în seamă. Din păcate, mass-media favorizează individualismul, narcisismul și dependența de tehnică. Interiorizarea și trăirea cu sens cer muncă asiduă și convertire la Dumnezeu, pe când omul contemporan este împins mereu la periferia propriei ființe și îndemnat să se contemple pe sine și mai puțin pe Creatorul și Răscumpărătorul lui. Este bine ca noi să știm toate acestea, pentru a nu fi purtați de valuri încoace și încolo, orbecăind către o destinație necunoscută, ci să rămânem ancorați profund în Cristos, ca centru și temelie a ființei noastre și cale pe care pășim alături de el. Deci, astăzi, cine sunt și ce reprezint pentru cei cu care mă voi intersecta?

24 martie 2021

ADEVĂRUL NE FACE LIBERI

În acel timp, Isus le-a spus iudeilor care crezuseră în el: „Dacă rămâneți în cuvântul meu, sunteți cu adevărat discipolii mei și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va elibera". Ei i-au răspuns: „Noi suntem descendență a lui Abraham și n-am fost niciodată sclavii nimănui. Cum poți să spui: «Veți deveni liberi»?" Isus le-a răspuns: „Adevăr, adevăr vă spun că oricine săvârșește păcatul este sclavul păcatului. Însă sclavul nu rămâne în casă pentru totdeauna; fiul rămâne pentru totdeauna. Așadar, dacă Fiul vă va elibera, veți fi într-adevăr liberi. Știu că sunteți descendenții lui Abraham, dar căutați să mă ucideți, deoarece cuvântul meu nu găsește loc în voi. Eu vorbesc despre cele ce am văzut la Tatăl meu, iar voi faceți cele ce ați auzit de la tatăl vostru". Ei au răspuns și i-au zis: „Tatăl nostru este Abraham". Isus le-a zis: „Dacă sunteți fiii lui Abraham, faceți faptele lui Abraham! Acum însă voi căutați să mă ucideți pe mine, om care v-am spus adevărul pe care îl am de la Dumnezeu; Abraham n-a făcut aceasta. Voi faceți faptele tatălui vostru". Ei i-au zis: „Noi nu suntem născuți din desfrânare; avem un singur tată: pe Dumnezeu". Isus le-a zis: „Dacă Dumnezeu ar fi tatăl vostru, m-ați iubi, pentru că eu am ieșit și vin de la Dumnezeu. Eu nu am venit de la mine însumi, ci el m-a trimis".

Evanghelia după sfântul Ioan 8,31-42

Deși de atunci au trecut mai bine de trei decenii, nu pot uita euforia care m-a cuprins când pe ecranul televizorului am văzut plecarea soților Ceaușescu de pe acoperișul Comitetului Central. Noi, adulții și generația în vârstă, ne amintim bine acest eveniment și odată cu el toți am început să sperăm că vom trăi o altă viață, că vom fi, în sfârșit, liberi de demagogii și dominarea unui regim care ne adusese la

capătul răbdărilor. În dimineața zilei de 22 decembrie 1989, pe străzile capitalei se striga „Luptăm, murim și liberi să fim!" Visam cândva să vorbim liber, să mergem unde vrem, să devenim bogați etc. Toate aceste libertăți le-am dobândit, dar, astăzi, după 32 de ani ne simțim cu adevărat liberi? Capitalismul pe care l-am îmbrățișat cu ochii închiși, ne-a adus libertatea? Oare nu cumva am devenit servitorii sau chiar sclavii bunurilor, caselor, mașinilor, banilor, plăcerilor și patimilor noastre? Atunci, vrând-nevrând, îl ovaționam pe Ceaușescu. Astăzi mulți sunt slujbașii bogățiilor și plăcerilor pentru care trudesc din zori până în noapte.

Nu, nu suntem liberi nici acum. De ce? Deoarece refuzăm să ne privim cu sinceritate în adâncul ființei noastre și să ne eliberăm de propriile patimi, pofte și capricii, ca și de propriile neputințe. Doar Adevărul ne va elibera din propriile slăbiciuni și sclavii. Dar pentru aceasta este nevoie de mult curaj, umilință și multă determinare de a urma ceea ce Adevărul ne învață să facem. Trebuie să aruncăm măștile pe care ni le-am pus pe chip și să ne dezbrăcăm de hainele false care acoperă un trup, o persoană care arată într-un fel în interiorul ei și altfel în exterior. Trei decenii de „libertate" au adunat atât de mult balast pe inimile noastre și ne-au făcut să batem pasul pe loc sau chiar să dăm înapoi în probleme esențiale ale vieții. Cui folosește să numim avortul întrerupere de sarcină, eutanasia o moarte dulce, iar unirea a doi homosexuali căsătorie și familie? Nimănui. Când vom înceta să mințim și să ne înșelăm pe noi înșine? Când vom îmbrățișa adevărul, indiferent de prețul pe care trebuie să-l plătim pentru aceasta?

Vom deveni creștini liberi când ne vom lepăda de frivolitățile mondenității și vom recunoaște că nu suntem chiar atât de „ortodocși" sau „catolici" pe cât ne credem, ci niște păcătoși care avem nevoie de purificarea gândirii și

comportamentului, de întoarcere adevărată la Dumnezeu. Suntem urmașii bunilor și străbunilor noștri, creștini poate mai asemănători în credință cu Abraham decât suntem noi, cei de astăzi. Nu folosește la nimic să ne credem descendenții unor oameni care mergeau zilnic la biserică, dar să nu săvârșim faptele lor

Dacă astăzi Isus Cristos ar apărea din nou în carne și oase, oare nu ne-ar reproșa aceleași păcate pe care le reproșa iudeilor? Adevărul ne va face liberi; am crezut vreodată în acest mare adevăr proclamat de însuși Fiul lui Dumnezeu? Credința fermă în puterea lui Dumnezeu ne va ajuta să mutăm din inimi munții necredinței și să-i aruncăm în marea milostivirii divine, iar timpul Postului Mare este foarte potrivit pentru convertirea noastră.

25 martie 2021

REȚETA SĂNĂTĂȚII

Spuneam nu demult, apropo de multiplicarea aproape geometrică a numărului farmaciilor și de consumul enorm de medicamente, că principala cauză a acestor realități îngrijorătoare o constituie îndepărtarea omului de Creator. Dădeam de înțeles următorul lucru: Dacă vrem să scăpăm de foarte multe boli și să nu mai consumăm atât de multe medicamente, trebuie neapărat să ne apropiem de modelul inițial de om, așa cum a ieșit el din mâna Olarului. Postarea mea a trezit nedumeriri și a suscitat comentarii și critici; și nu este rău deloc acest lucru.

Astăzi revin cu aceeași temă și afirm cu siguranța celui care vorbește și din propria experiență, din propriile trăiri. O stare de sănătate nu optimă (ca oameni, toți suntem limitați și fragili în toate), dar destul de bună o putem avea atunci când suntem în relații bune, de prietenie, mai mult, de iubire cu Dumnezeu, creatorul și tatăl nostru. Consider

credința în Dumnezeu nu un opțional pe care îl accepți sau, la fel de liber, îl poți refuza. Dacă în programa școlară disciplina numită religie, deși face parte din trunchiul comun (obligatoriu) al materiilor, în practică are regimul de opțională și facultativă, în viața oamenilor cred că a crede în Dumnezeu, a-l iubi nu ar trebui să reprezinte un opțional, ci o necesitate pentru o bună „funcționare" a ființei noastre. Aș asemăna credința și iubirea lui Dumnezeu cu apa fără de care peștele nu poate trăi. Acest mare adevăr ne este confirmat, de exemplu, de istoria popoarelor: Acolo unde oamenii au încercat să construiască o societate atee, acolo acea societate a falimentat lamentabil, iar exemplul cel mai recent este cel al comunismului, care ne-a lovit atât de crunt pe toți. Omul, fără legătura cu Dumnezeu este ca o plantă pe care o smulgi din pământul în care se simte bine și încerci să o plantezi într-un sol care nu-i adaptat condițiilor ei normale de creștere.

Și încă o considerație foarte importantă pentru sănătatea noastră. Fiindcă am fost creați ca ființe sociale, starea de sănătate a trupului, minții și sufletului nostru depinde și de bunele relații pe care le avem cu semenii noștri și, în general, cu tot ce există pe acest pământ. Relațiile frumoase, altruiste, optimiste pe care fiecare le avem cu ceilalți oameni determină și sănătatea ființei noastre, trup și suflet. A-l iubi sincer pe semenul tău, a-i dori binele cu toate puterile tale, a te bucura cu cel ce se bucură și a plânge cu cel ce plânge mărește numărul endorfinelor spirituale din corpul tău și-ți dă o stare generală de bine; îți alimentează optimismul și bucuria de a trăi.

Văd atâtea programe și oferte de alimentație bio, de wellnes și fitness (în satul meu natal s-a deschis un club de fitness; sunt și păcănele, pentru cine este interesat), mental training și remodelare corporală și mă minunez de

capacitatea oamenilor de a inventa tot felul de „chestii" prin care să-și mărească clientela și, implicit, câștigul financiar.

În simplitatea lui absolută, Dumnezeu l-a creat pe om simplu, punându-i la bază, ca piatră de temelie a edificiului său o lege fundamentală, una singură, cea a iubirii. Iubește-l pe Dumnezeu din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toate puterile tale; iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuți și...vei fi sănătos la minte și la trup! „Să-l iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta!». A doua este aceasta: «Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți!" (Mc 12, 30-31)

29 martie 2021

CREȘTIN PENTRU LUMEA DE ASTĂZI

Astăzi, cine sunt eu și ce reprezint pentru cei cu care mă voi intersecta? Urmaș al lui Isus Cristos „– cel de ieri și de astăzi... același în veci „ (Ev 13, 8), nu pot fi altfel decât cel pe care încerc să-l urmez. Și totuși, identitatea mea ca și creștin nu este complet stabilă și definitivă, ci expusă provocărilor timpului, adică fragilă și deschisă spre noi confruntări cu ceea ce lumea de astăzi are să-mi spună. Chiar dacă suntem la vârsta adultă, sau ajunși la senectute, bogați în înțelepciunea vieții, este bine să nu uităm adevărul din cuvintele apostolului Paul „cel care crede că se ține pe picioare să vadă să nu cadă" (1 Cor 10, 12). Oricând putem să cădem în păcat, sau să intrăm într-o criză a existenței în care nu mai știm bine cine suntem și cum trebuie să ne comportăm cu semenii noștri. Într-o societate atât de fluidă și nesigură, mercantilă și utilitaristă este greu să ne găsim locul cel mai potrivit în care să fim mulțumiți de rostul nostru în viață. De exemplu, multe persoane ajunse la vârsta pensionării intră în criză sau cad în depresie pentru că

societatea, în utilitarismul ei, nu le mai consideră importante.

Suntem diferiți, fiecare având propriile înclinații și aspirații, calități și limite. Suntem bărbați, femei, catolici, ortodocși sau de alte confesiuni, salariați sau șomeri, sănătoși sau bolnavi, cu o anumită concepție despre viață și lume etc. Cum este posibil să integrăm toate acestea într-o mod armonic, formând o societate în care nimeni să nu se simtă exclus, ci să-și găsească rolul și drumul propriu, fără a deranja pe alții și, implicit, fără a fi deranjat. Este posibil așa ceva? Este greu de dat un răspuns. Deocamdată ceea ce se observă este o fragmentare a țesutului social în care fiecare își proclamă propria persoană, improvizând noi relații cu semenii, marcate de superficialitate, fugind adesea de confruntarea cu realitatea și alunecând în spațiile anonime ale lumii virtuale.

Deschiderea frontierelor dintre state, liberalizarea pieței economice, viteza uluitoare cu care circulă informațiile, internetul și mass-media, toate acestea și altele asemănătoare îi fac pe mulți să se deplaseze cu ușurință dintr-o țară în alta sau chiar de pe un continent pe altul. Această deplasare sau emigrare a oamenilor din țara bunilor și străbunilor lor spre alte tărâmuri îi dezrădăcinează nu numai geografic, dar îi înstrăinează și față de propria credință și de propriile rădăcini etnice și culturale. Acestor oameni le-a fugit de sub picioare nu doar iarba verde de acasă, ci și ethosul cultural care i-a definit. Legătura cu modul cum își trăiau credința părinții și bunicii lor scade foarte mult în sufletul celor care ani de-a rândul muncesc printre străini. Românii care nu se integrează cultural în țările de adopție, mai ales dacă acestea nu sunt de limbă și cultură neo-latină, religia pe care o aveau în țara de baștină ia forme sincretiste, sau este pătrunsă de relativism, cu urmări în viața concretă, de fiecare zi. Găsindu-se străin

printre străini, creștinul român nu mai este susținut de lumea în care a trăit acasă și din această cauză încearcă să-și trăiască credința într-o manieră personală, subiectivă, individualistă. Iar acest individualism este favorizat de mentalitatea occidentală, capitalistă în care primează binele individului și apoi cel al comunității.

Uneori, ce mă surprinde neplăcut la mulți români este neîncrederea sau chiar respingerea culturii și mentalităților occidentale. Dorind să-și păstreze apartenența la propria biserică majoritară, sau la valorile specifice românești, românii acuză decadența religioasă și morală occidentală, sau consideră că a fi creștin adevărat înseamnă a fi ortodox. Rămânând în curtea propriei biserici, mulți își revendică adevărul absolut și fără să o declare deschis, s-ar bucura dacă toți ceilalți i-ar împărtăși crezul religios și apartenența la biserica din care face parte. Este greu să acceptăm paradigma lumii actuale pluraliste, un pluralism al ideilor, culturilor, economiilor, concepțiilor despre viață etc. Nostalgici încă ai unui trecut în care Europa reprezenta Creștinătatea, mulți dintre noi nu reușim să ne adaptăm lumii actuale post-modernă, fragmentară și marcată de tehnică. Deși Dumnezeu nu se schimbă, iar esența Evangheliei rămâne mereu aceeași, a fi creștin nu vine din naștere, ci se devine, iar această devenire are loc pe parcursul întregii vieți. Viața noastră, a creștinilor, are specificul ei într-o lume tot mai diversificată din toate punctele de vedere.

Geografic și demografic, aici în Moldova, de exemplu, noi trăim într-un spațiu majoritar creștin, iar contactele noastre fizice, reale cu necreștinii sunt aproape inexistente; ca atare, din acest punct de vedere a ne păstra specificul cultural-religios nu reprezintă o mare problemă. Dar, dacă fizic nu intrăm în contact cu mulți necreștini, televiziunea și internetul fac să pătrundă în casele și mințile noastre

nenumărate idei, ideologii și concepții de viață care nu aparțin ethosului nostru autohton. Cum ne păstrăm propriile bogății spirituale catolice sau ortodoxe dobândite de-a lungul a multe secole, de exemplu, în fața avalanșei de produse și bunuri materiale? După trei decenii de democrație capitalistă, cu ce am devenit mai bogați, cu ceea ce avem în sufletul și mintea noastră, sau cu bunuri prevalent materiale? Cât din patrimoniul nostru cultural a trecut în plan secund sau chiar a fost distrus, (așa cum am distrus economia din perioada comunistă), înlocuindu-l cu ce anume? Doar cu bunuri materiale pe care capitalismul ni le-a livrat din abundență?

Date fiind schimbările majore din ultimele trei decenii, ce orizont cultural, religios se profilează la orizontul țării noastre? Cum va arăta creștinul de mâine? Va fi el promotor al unei noi ordini etice și culturale, al unei lumi mai bune? Este bine ca fiecare să ne întrebăm ce lăsăm generațiilor care vor veni după noi: Vor fi ele convinse de cum va arăta Dumnezeul tradițiilor noastre religioase? Să coborâm discursul la nivel individual, personal și să ne întrebăm cât de convingători suntem prin religia pe care o avem și prin felul nostru de a ne trăi credința.

Știm că o viață creștină împlinită nu este posibilă pe acest pământ, fiindcă până în ultima clipă rămânem niște simpli pelerini în drum spre Casa Tatălui. Fiecare zi reprezintă un nou început, iar formele de a fi creștin, într-un anume fel, trebuie inventate zilnic, adaptate la cerințele momentului. Și este bine să știm că formele de manifestare ale iubirii de Dumnezeu și semeni au mereu ceva surprinzător, nou, proaspăt; iubirea adevărată nu se învechește niciodată. Un creștin după inima lui Dumnezeu este mereu proaspăt chiar și în cotidianul și rutina vieții. Și încă un aspect important: În relația cu Dumnezeu, Învățătorul nostru, rămânem mereu niște simpli învățăcei.

Și cu cât pătrundem mai mult în tainele divine, cu atât ne dăm seama mai bine de imensitatea spațiului care se deschide în fața noastră. La fel cum, de exemplu, cu cât știm mai multe despre creierul nostru, cu atât pricepem mai mult complexitatea acestui microcosmos din cutia noastră craniană.

31 martie 2021

IUDA TRĂDĂTORUL; NU CUMVA SUNT EU?

Iuda este unul dintre cei doisprezece apostoli ai lui Isus, originar probabil din Iudea, cu funcția de trezorier al grupului itinerant condus de Isus. Numele lui apare la sfârșitul listei grupului (de 20 de ori în evanghelii) și este prezentat ca cel care a ajutat autoritățile să-l prindă pe Isus. Numele de Iuda provine din cuvântul evreiesc Iehuda, iar Iscariot ar însemna ca provenind din grupul fundamentalist fanatic al Sicarilor sau Zeloților. Mai probabilă însă este o altă explicație, și anume aceea a proveniență lui din localitatea Keriot-Chezron, la 19 km S de Hebron.

Evangheliile, scrise de prima sau a doua generație după evenimentele prezentate în ele alcătuiesc un portret negativ al lui Iuda. La ultima cină luată de Isus cu apostolii, printre care se afla și Iuda, Isus le spune că unul dintre ei îl va trăda. De la acea cină, Iuda s-a ridicat de la masă și a plecat cu gândul să-l preda pe Isus arhiereilor: „Iúda Iscariót, unul dintre cei doisprezece, a plecat la arhierei ca să-l dea pe mâna lor. Când au auzit, s-au bucurat și i-au promis că-i vor da arginți. Iar el căuta un moment potrivit ca să-l dea pe mâna lor" (Mc 14, 10-11). Iar când Isus era în grădina Ghetsemani, îl vedem din nou pe Iuda însoțind mulțimea înarmată trimisă de arhierei, cărturari și bătrânii poporului ca să-l aresteze pe Isus: „Și îndată, pe când încă mai vorbea, a venit Iúda, unul din cei doisprezece, și împreună cu el o

mulțime, cu săbii și ciomege, din partea arhiereilor, a cărturarilor și a bătrânilor, iar trădătorul lui le dăduse un semnal, spunând: „Cel pe care îl voi săruta, acela este; prindeți-l și duceți-l [sub pază] sigură!". Venind, s-a apropiat îndată de el și i-a spus: „Rabbí!". Și l-a sărutat. Atunci ei au pus mâna pe el și l-au prins „ (Mc 14, 43-46).

Când a văzut că Isus a fost condamnat la moarte, Iuda „cuprins de remușcare, a adus înapoi arhiereilor și bătrânilor cei treizeci de arginți, spunând: „Am păcătuit, vânzând sânge nevinovat". Dar ei i-au zis: „Ce ne privește? Tu vei vedea!". Și aruncând arginții în templu, a plecat și s-a spânzurat" (Mt 27, 3-5).

Este interesantă atitudinea lui Isus față de Iuda. I se adresează cu numele lui: „Iúda, cu un sărut îl trădezi pe Fiul Omului?" (Lc 22, 48), iar în evanghelia lui Matei cu denumirea de prieten: „Prietene, pentru aceasta ai venit!" (Mt 26, 50).

De la simplitatea și scurtimea relatărilor despre Iuda prezente în evanghelistul Marcu, se trece în evanghelia lui Matei la o detaliere a trădării sale, iar Iuda este prezentat clar comunității creștine ca un exemplu negativ și un avertisment indirect în același timp pentru primii creștini de a nu-i urma exemplul.

Evanghelistul Luca adaugă alte aspecte în actul trădării lui Iuda. Dacă Matei ne dă de înțeles că apostolul l-a trădat pe învățătorul său de dragul banilor, Luca adaugă faptul că Satana a intrat în el: „Atunci Satana a intrat în Iúda, numit Iscarióteanul, care era din numărul celor doisprezece" (Lc 22, 3). Satana a încercat să-l ducă în ispită și pe Isus (Lc 4, 1-12), dar nu a reușit și pentru un timp s-a îndepărtat de el. Iată-l însă pe diavol din nou în acțiune, și prin acest apostol, lupta dintre Dumnezeu și Satana ajunge la apogeu. Negociind prețul trădării împreună cu mai marele preoților și cei care slujeau la templu, Iuda contribuie la arestarea lui

Isus. Aceștia doreau mult prinderea și uciderea lui, dar nu puteau să-și împlinească planul din cauza poporului, de care se temeau (Lc 19, 47; 20, 19). Luca găsește un motiv care face posibil planul mai marilor de la templu de a-l ucide pe Isus, și anume faptul că Satana a intrat în Iuda.

În evanghelia lui Ioan, Cristos îl prezintă pe Iuda ca pe un diavol: „ Isus le-a răspuns: „Oare nu v-am ales eu pe voi doisprezece? Dar unul dintre voi este un diavol!". De fapt, vorbea despre Iúda, fiul lui Símon Iscarióteanul, pentru că acesta, unul dintre cei doisprezece, avea să-l trădeze (In 6, 70-71). „Isus știa de la început cine sunt cei care nu cred și cine este acela care îl va trăda" (In 6, 64). Interesante sunt completările tabloului în care Ioan îl pictează pe Iuda la Ultima Cină. Isus se tulbură în spirit atunci când anunță trădarea unuia dintre ucenici (In 13, 21). Câteva versete mai departe ne spun următoarele: „Atunci, întingând îmbucătura, a luat-o și i-a dat-o lui Iúda Iscarióteanul, fiul lui Símon. După acea îmbucătură, a intrat Satana în el. Atunci, Isus i-a zis: „Ceea ce vrei să faci, fă repede!". Dar niciunul dintre cei care stăteau la masă nu a înțeles de ce i-a spus aceasta. Și, cum Iúda ținea punga cu bani, unii au crezut că Isus îi spune: „Cumpără ceea ce ne trebuie pentru sărbătoare!" sau ca să dea ceva săracilor. Așadar, luând îmbucătura, [Iúda] a ieșit îndată. Și era noapte" (In 13, 26-30). Se observă aici nedumerirea și ignorarea totală a apostolilor față de persoana celui care îl va trăda pe Învățător. Astfel, se deduce cu ușurință faptul că Iuda nu era un outsider în grupul celor doisprezece. În teologia lui Ioan, lumina și întunericul sunt în același timp și în aceleași persoane. Dar iată cu Iuda alege să se îndepărteze din lumina lui Cristos și să intre în întunericul Satanei. În capitolul 17, Ioan ne prezintă cuvintele lui Isus: „Cât timp am fost cu ei, eu i-am păstrat în numele tău pe care mi l-ai dat și i-am păzit și nimeni dintre ei nu s-a pierdut, în afară

de fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura" (v 12). Iuda este fiul pierzării, pentru împlinirea Scripturilor; el întră în planul pe care Dumnezeu îl are cu Fiul său pentru mântuirea lumii.

În scrierile părinților apostolici, ca și în apocrifele Noului Testament personajul Iuda Iscarioteanul este prezent, dar nu intenționăm să ne oprim acum atenția asupra a ceea ce aceste scrieri au de spus despre el. Să ne oprim puțin asupra atenției pe care contemporanii o acordă apostolului Iuda Iscarioteanul.

Moartea lui Isus Cristos nu este doar rezultatul trădării lui Iuda, trădare care i-a ajutat pe mai marii poporului evreiesc să-l ucidă pe cel pe care îl urau deja și nu-l mai puteau suporta. Moartea lui Cristos intră în planul Tatălui de răscumpărare a lumii din păcatele ei, plan prezent în Sfânta Scriptură. Pe de altă parte, Iuda nu se introduce singur în grupul celor doisprezece, ci este ales de Isus Cristos ca apostol al său și are loc și el la Ultima Cină. Și dacă Cristos nu s-a protejat de Iuda, nici Biserica nu trebuie să se protejeze de trădătorii ei. Nimeni nu este sigur că nu va fi un trădător, dându-i lui Cristos sărutul trădării ("„Nu cumva eu?": Mc 14, 19)

Este posibil chiar să primim bani pentru a-l trăda pe Dumnezeu: „Atunci, unul dintre cei doisprezece, care se numește Iúda Iscarióteanul, s-a dus la arhierei 15 și le-a zis: „Ce-mi dați ca eu să-l dau [pe mâna] voastră?". Ei au fixat pentru el treizeci de arginți. Și de atunci căuta momentul potrivit ca să-l dea [pe mâna] lor" (Mt 26, 14-16).

Iuda este unul ales de însuși Isus Cristos ca să facă parte din grupul celui doisprezece apostoli. El nu l-a trădat pe Isus pentru că el însuși ar fi fost trădat de învățătorul său, ci, probabil, pentru că atât el, cât și ceilalți apostoli au constatat că Învățătorul lor nu le îndeplinește dorința pe care toți evreii o aveau, aceea de a avea în frunte un

conducător care să le refacă regatul și să-i elibereze de sub puterea cotropitoare a Romei. Sau, poate că Iuda i-a adus în fața lui pe cei trimiși de autoritățile religioase evreiești ca să-l aresteze, cu speranța că în această confruntare directă între Isus și adversarii săi, el, Isus își va manifesta puterea și va deveni liderul conducător al regatului evreilor. Dar, când a constatat că Isus nu a opus nicio rezistență, iar autoritatea romană l-a condamnat la moarte, atunci și-a văzut planul complet distrus și l-a cuprins disperarea, din care cauză s-a spânzurat. Acestea sunt simple ipoteze care ar explica gestul său, adică nu pot fi luate ca sigure. În niciun alt personaj biblic, enigma care cuprinde planul divin de răscumpărare a lumii și voința liberă a omului nu se găsesc împreună într-un mod mai ambiguu, mai misterios decât în cele patru evanghelii.

Este posibil ca portretul lui să fie completat și cu patimă antisemită, sau să reprezinte o lecție exaltată adresată creștinilor de a nu face ceea ce a făcut el. Oare ar fi prea mult dacă la ceea ce a făcut Iuda am adăuga ruga lui Isus de pe cruce adresată Tatălui: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!" (Lc 23, 34)

Aprilie

5 aprilie 2021

DOAR ÎMPREUNĂ SUNTEM OAMENI

Printre multe amintiri încă vii pe care le păstrez de la mama mea este și aceasta: La prășit, pe tarlalele CAP-ului, mai mereu era în fața celorlalte femei. Avea o repeziciune în a mânui sapa care îmi trezea admirație, dar și ciudă în același timp, căci mă îndemna mereu să fiu în rând cu ea, dar de cele mai multe ori nu reușeam, ceea ce mă nemulțumea și o mai bodogăneam. Așa era ea, harnică, și nu o făcea dintr-un spirit de competiție, ci pur și simplu pentru că așa a fost, harnică în toate.

Cu trecerea anilor, am înțeles că cel mai bine mă simt atunci când stau în rând cu ceilalți, când pășesc în ritmul lor și încerc să înțeleg de ce nu merg mai repede. Îmi place ca totul să fie ordonat și la locul lui, îmi plac lucrurile frumoase, îmi place să cunosc cât mai multe, dar demult am constatat că nu-mi place competiția, adică nu-mi place să mă detașez de oameni și să stau solitar în frunte, departe de ei. Ce să fac acolo, singur? Să mă admir cât sunt de brav și eventual să întorc capul spre cei rămași în urmă și să le zic: Aplaudați-mă!?

Eu cred că prea ne-am avântat hulpavi spre a acumula multe lucruri, să ne îndopăm cu ele până ne cresc burțile și ne înnebunesc de cap. Ne gândim prea mult la noi înșine și cum să ne simțim noi mai bine decât alții. Și uite așa, mulți dintre noi am devenit niște performeri solitari, sau simpli muritori, dar tot solitari. Din păcate, pe mulți nu ne caracterizează înțelepciunea vieții, adică nu înțelegem că Dumnezeu ne-a lăsat în lumea aceasta ca să înaintăm prin viață împreună, ținându-ne de mână, umăr lângă umăr, inimă lângă inimă. Suferim de dorința de afirmare, de a ieși

neapărat în evidență cu ceva, nu contează cu ce; important este să fim diferiți de ceilalți, să ne afirmăm personalitatea, spunem noi.

Cât de bine ne-am simți dacă ne-am ține de mână mai mult și mai des, dacă ne-am îmbrățișa și ne-am săruta mai des, dacă am simți bătăile inimii celui de lângă noi, dacă i-am împărtăși ofurile pe care le are, dacă am râde cu el, dacă am plânge cu el, cu ea, nu contează. Cât de bine ne-ar fi dacă ne-am saluta între noi, chiar dacă nu ne cunoaștem și nu ne știm pe nume. Cât de bine ar fi dacă nu am merge singuri pe stradă, dacă nu am mânca singuri la masă, dacă nu am dormi singuri.

De când a intrat morbul acesta al competiției (este specific mai ales omului caucazian), al dorinței continui de autodepășire, am ajuns să excelăm în multe, dar am uitat să mai fim oameni. Am uitat că Dumnezeu ne-a creat pe toți egali, indiferent de funcțiile pe care le avem în societate sau de oricare alt considerent. Putem să avem toate bunurile din lume și să urcăm pe cele mai înalte trepte ale societății; dacă inima noastră nu bate în inima altei persoane, și invers, nu vom fi fericiți.

A excela în viață, a-ți valorifica talanții înseamnă a ține în mâna ta mâna celui de lângă tine și a înainta împreună cu toți cei de aproape și de departe. Dacă aveți alte păreri, sunt binevenite.

7 aprilie 2021

SUNT LIBER?

Am sentimentul straniu că cineva, ceva, nu știu bine cine sau ce anume, vrea să-mi confișteze gândirea și viața, și asta nu de azi, de ieri, ci cu mult timp înainte. Mă întreb: Cine și de ce vrea să-mi impună o anumită ținută vestimentară? Cine și de ce îmi spune ce să mănânc și ce să

nu mănânc, când să mă trezesc și când să mă culc? Cine și de ce îmi spune când să ies din casă și când să stau în casă? Cine și de ce îmi spune ce trebuie să sărbătoresc astăzi (ziua internațională a teatrului, a copilului, a apei etc), unde am voie să merg și unde nu am voie? Cine și de ce îmi spune care trebuie să-mi fie conformația corporală, cum să mă frizez și ce parfum să folosesc?

Cine și de ce îmi spune ce aplicații trebuie să am pe telefonul mobil și pe calculator? Cine și de ce îmi spune că în actele de identitate nu mai trebuie să fie menționați mama și tatăl meu, ci doar părinte 1 și părinte 2 și fie că mă unesc cu o femeie, sau cu un alt bărbat, tot căsătorie se numește și tot o familie formăm? Cine și de ce îmi spune că trebuie să am neapărat adresă de e-mail, parolă pe telefon, pe calculator, pe televizor, sistem de supraveghere video, asigurare de sănătate, asigurare pe casă, pe mașină și pe toate bunurile pe care le am? Cine și de ce mi-a stabilit un cod numeric personal? Cine și de ce vrea să mă consilieze prematrimonial, să-mi sară în ajutor în crizele maritale, să mă asiste la pensie și, eventual, să mă determine să cer eutanasia?

Cine și de ce mi-a slăbit imunitatea iar, în schimb, a deschis farmacii la toate colțurile străzilor? Cine și de ce îmi întrerupe un film de nenumărate ori cu reclame publicitare? Cine și de ce mă agresează zi și noapte cu mesaje de interes național? Cine și de ce face spume la gură cu pedofilia unor clerici catolici și cu avariția unor clerici ortodocși? Cui și de ce le stau bisericile în gât și vor neapărat să mă îndepărteze de ele?

Cine și de ce este atât de interesat de persoana și viața mea și care-i motivul pentru care vor să mi-o reglementeze în cele mai mici detalii?

Cine și de ce îmi declară că sunt un om liber, iar pe de altă parte îmi impune nenumărate stavile, bariere, încearcă

să-mi confiște gândirea și să mă transforme într-o simplă marionetă manevrată de păpușari șireți și fără scrupule?

Sunt eu un om liber? Sau sunt liber să spun ce vreau (până într-o zi), dar de fapt sunt un mare neputincios, căci jocurile le conduc alții pe deasupra capului meu?

Primul pas spre libertate îl facem atunci când ne dăm seama că, de fapt, nu suntem liberi, iar acest lucru începe să ne deranjeze. Pe voi vă deranjează? Pe mine, da, și de mult timp.

„Dacă rămâneți în cuvântul meu, sunteți cu adevărat discipolii mei și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va elibera" (Evanghelia după Ioan 8, 31-32).

Sapienti pauca!

8 aprilie 2021

SOS: PANDEMIA SPIRITULUI ȘI A SUFLETULUI

Să o recunoaștem: În această pandemie cu care ne-am procopsit încă nu moare nimeni de foame, deși din câte cunosc au fost închise pe termen mai lung sau mai scurt multe segmente ale muncii, adică ale banilor cu care mulți români își întrețin familia și pe ei înșiși. Cât vor mai rezista în starea aceasta de avarie? Știm că orice avarie, dacă nu este stopată, va izbucni, va exploda cauzând pagube enorme. Pe mulți români, nu atât purtatul măștii îi deranjează, cât mai mult faptul că pe zi ce trece îi prinde groaza când se gândesc cu ce se vor hrăni, sau cu ce vor plăti ratele la bănci. Din punct de vedere economic și financiar, pandemia i-a lovit rău de tot pe mulți și nu văd cum mai poate continua așa mult timp. Dar, cum ziceam, încă nu ne-a lovit foametea; încă.

Ce mă îngrijorează pe mine ca preot și profesor este o altă față a prezentului, și anume cea cultural-spirituală. Ar fi bine să știm altceva, în afară de criza economică în care ne

afundăm: Este adevărat că fără alimentele de bază și un adăpost deasupra capului, viața ne este pusă în pericol grav, dar fără cultură, fără spiritualitate, fără socializare omenirea decade și este readusă la un stadiu primar, rudimentar, adică se „sălbăticește". Omul care nu-și cultivă sufletul și mintea este ca un pom fructifer pe care nu-l mai îngrijești; ce se întâmplă cu el? Încep să-i crească ramuri în plus, să-l năpădească alte plante sălbatice, să fie atacat de dăunători, iar roadele lui se împuținează și scad în calitate, până dispar complet.

Mă îngrijorează faptul că segmente esențiale ale unei vieți normale și deschisă spre valori esențiale sunt închise parțial sau total de lockdown-uri repetate, sau pur și simplu nu mai funcționează deloc. Consider că bisericile au cel mai important rol în viața noastră, iar măsurile contra bunei lor funcționări continuă să fie luate, ceea ce nu face altceva decât să-l îndepărteze și mai mult pe om de Dumnezeu, iar variantele de spiritualitate online sunt niște paleative care nu vor putea înlocui niciodată comuniunea creștinilor și salvarea naturii comunitare a creștinismului. Creștinul și omul în general nu este făcut să relaționeze în fața unui monitor, ci direct cu semenul său. Apoi, școlile, teatrele și sălile de spectacole au făcut parte integrantă și esențială din viața oamenilor încă din antichitate, iar cultura și civilizația noastră bazată pe cea greco-romană au avut biserica, templul, școala, amfiteatrul, teatrul, biblioteca și agora în centrul localității. Și mai mult decât deținerea banilor sau armelor, datorită acestor foruri de spiritualitate și cultură lumea a progresat. Acum, ce se întâmplă? Acestea sunt închise, parțial sau total. Decadența lumii, culturii și civilizației noastre este asigurată cu certitudine din cauza acestor măsuri luate într-o formă arbitrară, grăbită și fără discernământul necesar. La rând vin apoi barurile, restaurantele și stadioanele, adică locurile unde oamenii își

manifestă caracterul lor social. Rămânând închise, izolarea omului în el însuși este asigurată. Așa cum tot în aceeași direcție nefastă ne conduce și așa-zisa distanțare socială și purtarea măștii.

Aud cum zi și noapte mass-media și o întreagă rețea de supraveghere și control al populației ne repetă la nesfârșit cifrele celor infectați, dar cine avertizează oamenii asupra pericolelor și răului care se adâncește în minți le și sufletele lor, asupra decăderii intelectuale, culturale și spirituale care ne pătrunde tot mai mult ca o molimă cu efecte nocive pentru societatea de astăzi și cea de mâine?

Când, după război, s-a abătut comunismul peste noi, acesta a făcut harcea-parcea din societatea care se construise în perioada regalității. Și cam la fel s-a întâmplat peste tot în lumea în care a pătruns acest regim ateu și antiuman. Când oamenii s-au debarasat de comunism, capitalismul pe care oamenii l-au îmbrățișat orbește a făcut harcea-parcea din comunism. Acum, când s-a abătut pandemia peste noi, aceasta ce efecte are, ce produce? Nu știu câte victime face covidul în comparație cu alte boli, dar văd cum lovește din plin în ceea ce au oamenii mai scump: Gândirea liberă, lovită acum de frică și nesiguranță și spiritul sau sufletul omului, lovite de toate măsurile luate contra instituțiilor menționate (biserici, școli, teatre, muzee, săli de spectacole, stadioane, restaurante, baruri etc). În numele pandemiei de covid, văd și simt cum suferă mintea și sufletul nostru. Atât cât mai pot observa din fața omului, acoperită parțial de mască văd în ochii multora însingurare, îngândurare și nu de puține ori răutate. Nu știu de ce îmi vine să asemăn privirea unora cu cea a unui câine ținut în lanț și care abia așteaptă să scape ca să muște.

Sincer, m-aș bucura ca cele spuse să fie doar o aberație în mintea mea; m-aș bucura tare mult să-mi spuneți că greșesc și că lucrurile merg altfel, mult mai bine decât le-am

prezentat în aceste rânduri. Nu sunt un pesimist, un negativist. Comunic și îmi place să comunic cu ceilalți. Puteți să nu luați în considerație conținutul celor spuse aici, dar m-aș bucura dacă ați aprecia dorința mea de comunicare cu orice om.

Să avem o zi cu soare afară, dar mai ales în suflet. Eu aș vrea să fiu astăzi soarele vostru, iar voi soarele meu. Desigur, soarele nostru, al tuturor, rămâne Dumnezeu care ne iubește pe toți.

10 aprilie 2021

OARE SUNT EU, DOAMNE?

Autoritățile religioase ale Palestinei l-au considerat pe Isus din Nazaret un outsider pentru tradițiile lor religioase și blasfemiator care trebuie condamnat la moarte pentru că s-a declarat fiu al lui Dumnezeu. În plus, nu-l mai puteau suporta pentru că le reproșa păcatele și ipocrizia lor. Deci, fiindcă și-a asumat rolul unui revoluționar incomod și eretic în același timp, Isus este persecutat de ai săi și apoi, la cererea lor, condamnat la moarte de către autoritatea dominantă romană. Apostolii lui, cu o excepție, au aceeași soartă cu a Învățătorului lor, pe motivul fidelității lor față de învățătura și persoana lui. Și dacă ne gândim că chiar din fragedă pruncie Isus este persecutat de către Irod, putem spune că noua religie a Nazarineanului este persecutată încă din fașă. Ceea ce urmează în cadrul imperiului roman și apoi în confruntarea creștinismului cu Islamul și alte religii sau ideologii, nu face decât să confirme cuvintele fondatorului: „Dacă lumea vă urăște, să știți că pe mine m-a urât înainte de voi!" (Mt 15, 18)

Din acest portret succint al persecutării religiei creștine și adepților ei, se poate înțelege ușor o notă dominantă a persecuțiilor: Acestea vin din afara creștinismului, de la

persoane sau instituții ostile religiei lui Isus Cristos. Deci, în conștiința lor, creștinii se pot considera drept victime ale unor agresori. Ei, creștinii, sunt pe calea cea dreaptă, ascultători fideli ai voinței lui Dumnezeu, doar că alții nu vor să-i lase în pace și-i persecută pe nedrept. Dacă privim însă lucrurile puțin mai în adâncime și dintr-o perspectivă mai realistă, putem descoperi o altă față a persecuțiilor, cu totul diferită de cea cu care creștinii sunt obișnuiți și care le alimentează o sfântă pace interioară, dar și o mare ipocrizie. Da, mulți creștini sunt cam ipocriți, aruncând pisica neagră în curtea vecinilor, a masonilor, ateilor, dictatorilor și altor inamici ai lor. Dar evită creștinii să se privească pe ei înșiși și să admită faptul că ei sunt marii persecutori ai religiei fondatorului lor care nu a avut unde-și rezema capul (Lc 9, 58) și le-a spus clar și răspicat, de exemplu, ca atunci când merg să-l predice pe El să nu ia cu ei nici pungă, nici desagă, nici încălțăminte (Lc 10, 4), iar celor bogați le-a spus că mai ușor va trece o cămilă prin urechea acului decât ei să intre în împărăția lui Dumnezeu (Mt 19, 23-24). Alergând mereu după bogății, creștinii nu fac altceva decât să persecute învățătura lui Dumnezeu și să-și facă rău singuri, îngreunându-și sau chiar blocându-și (singuri) intrarea în împărăția lui Dumnezeu. Și tot fondatorul lor le-a spus tot clar și răspicat să fie slujitorii altora, așa cum El este în mijlocul lor ca unul care slujește (Lc 22, 24-27), iar ei, creștinii ce au făcut? Nu doar au colonizat, ci au subjugat popoare și continente întregi, transformându-i pe cei cuceriți în sclavii lor.

Iar în prezent cine se află printre persecutorii lui Cristos și ai Bisericii? Înșiși creștinii care în fața Învățătorului și Mântuitorului lor vin cu averile, banii și plăcerile lor. De acestea se preocupă cel mai mult, iar din Cristos și învățătura lui au făcut un simplu opțional în viață, un fel de decor cu care își mai ornamentează existența atunci când le

place și cum le place. Religia creștină este combătută de către cei botezați, iar marii dușmani ai lui Cristos nu trebuie căutați pe alte planete, printre păgâni, musulmani, masoni, iluminați etc, ci printre noi, în casele noastre, în inima și gândurile noastre care sunt departe de cele ale lui Dumnezeu.

Ca și apostolii, care l-au întrebat pe Cristos dacă nu cumva sunt ei cei care îl vor trăda, ar fi bine să ne întrebăm fiecare dintre noi: „Nu cumva sunt eu, Doamne?" (Mt 26, 22). Rămânând în sânul Bisericii, noi, creștinii, facem legi anticreștine, ne străduim să construim o lume complet laică și atee, ne închinăm zeului ban, putere (a se citi dominare), avere și plăcere. Ușor și pe nesimțite, diavolul a reușit să schimbe radical modul de gândire și de viață al multor creștini, transformându-i în persecutori ai propriei religii, ai propriului Dumnezeu. Creștinismul este minat și din interiorul lui, iar în emanciparea noastră greșit înțeleasă și practicată, mulți dintre noi cei botezați ne-am transformat în persecutori ai propriei religii.

Ce-i de făcut? Tot Isus Cristos ne spune: „Convertiți-vă și credeți în Evanghelie!" (Mc 1, 15).

12 aprilie 2021

APROPO DE COMPRIMAREA TIMPULUI

Mulți spunem că timpul s-a comprimat și cele 24 de ore sunt acum aproximativ 17 sau 18. Am o explicație pentru această afirmație a multora, care reprezintă una dintre iluziile care au modificat percepția noastră asupra vieții și existenței în general.

Datorită progresului tehnic care ne ajută să rezolvăm multe probleme în timpi mai scurți decât în trecut (Gândiți-vă cât timp le lua bunicilor noștri să are un hectar de pământ și cât ne ia nouă astăzi), suntem marcați de

dorința de a rezolva problemele pe care le avem repede și cât mai ușor. Dorim ca merele să crească mai mari și mai repede decât în trecut; dorim ca o curcă să nu mai cântărească doar 3, 4 kg, ci 15 sau chiar 20, și pentru aceasta o creștem cu hormoni și o îngrășăm repede (de fapt, o terorizăm). Nu mai avem răbdare și nu mai putem aștepta ca un copac să ajungă la maturitate în ritmul legilor naturii, adică în douăzeci sau treizeci de ani, ci îl plantăm deja mare în curțile și grădinile noastre. Nu mai avem răbdare să vedem cum crește o floare, începând de la sămânța sau bulbul ei, ci o cumpărăm deja mare și înflorită și o plantăm repede în fața casei. Nu mai avem răbdarea să cultivăm iubiri în ritmul normal al trecerii anilor, ci astăzi schimbăm emoticoane cu „pupici" și mâine ne „cuplăm" deja cu persoana sărutată pe ecranul smartphone-ului. De fapt, de pe la 3, 4 ani băieții au iubite. Cine i-a învățat aceasta? Adulții, părinții, bată-i vina! Nu mai avem răbdare să citim o postare dacă este mai lungă de un aliniat (mă gândesc la multe din postările mele), și într-un minut dăm multe like-uri și dislike-uri.

Uite așa, totul se comprimă, adică devine anormal și nu de puține ori aceasta nu este altceva decât o iluzie sau un balon de săpun care se sparge la o simplă adiere a aerului. Cam așa este și cu timpul care spunem că s-a comprimat de la 24 la 17 ore. Avem de gând să revenim la normalitatea pe care Creatorul a sădit-o în toate sau alegem să gândim și să acționăm în continuare „comprimat", așa cum o facem deja de mult timp?

15 aprilie 2021

DIN ÎNȚELEPCIUNEA VIEȚII

Nu vreau puterea, nu alerg după ea, căci știu că se poate transforma în cel mai teribil drog.

Nu vreau haine multe, variate și scumpe, căci știu că sunt mulți cei care ani de-a rândul zac pe patul suferinței îmbrăcați în pijamalele lor sărăcăcioase. Nu vreau încălțăminte scumpă, căci știu că sunt mulți cei care ar vrea măcar un pas să pășească pe picioarele lor și nu pot. Nu vreau să trec în fruntea nimănui, să apar mereu pe sticlă, căci știu că sunt mulți cei ținuți în spate, la periferie, al căror chip nu-l vede decât Dumnezeu.

Nu vreau să mă plâng de durerile mele, căci știu că fiecare suflet are rănile lui, și nu toți cei care zâmbesc sunt fericiți.

Nu vreau să spun vorbe multe, căci sunt mulți cei care nu sunt ascultați de nimeni, al căror glas, ale căror cuvinte nu interesează pe nimeni.

Nu vreau avere și faimă, bogății și decorații, căci sunt mulți care ar da toate averile lor pentru un strop de sănătate, pentru a-și lungi viața măcar cu o zi și nu pot.

Nu vreau să lovesc vreodată pe cineva, căci sunt mulți cei ce plâng în inima lor și nimeni nu-i știe.

Nu vreau să ating nici măcar cu o floare un copil, căci sunt mulți soți care ar da orice ca să aibă un copil și nu pot.

Nu vreau să-mi încarc mintea și inima cu gânduri negre, triste, căci știu că sunt mulți cei care ar vrea să uite ce-au iubit și nu pot.

Nu vreau să-mi pierd credința, căci sunt mulți cei abătuți, descurajați și fără speranță. Sunt mulți cei cărora lumea aceasta nu le-a vândut decât iluzii și visuri deșarte.

Nu vreau să-mi pierd busola vieții, și chiar dacă sunt zile înnorate când nu te văd, știu că tu ești dincolo de nori și în curând vei străluci din nou pe drumul meu.

Nu vreau să-mi pierd curajul, să fiu cuprins de frică atunci când sunt singur, căci știu că atunci când nimeni nu mai vine, vine Dumnezeu.

16 aprilie 2021

ASTĂZI AI FĂCUT PATUL?

În timpurile acestea, ușoare dar și grele în același timp, li se întâmplă multora să nu-și găsească de lucru în localitatea în care își au casa și familia. Și iată cum nevoia de bani, că fără ei nu poți trăi, îi împinge pe atâția dintre noi să nu poată fi alături de cei dragi decât la sfârșit de săptămână, sau de lună, sau cine știe la cât timp; poate doar în miezul verii, când cei mai mulți își iau concediu. Așa sunt vremurile acestea, bată-le vina, și n-ai încotro, te supui lor, căci nu sunt vremurile sub om, ci bietul om sub vremuri.

Dar nu despre cum sunt vremurile este povestea aceasta, ci despre cu totul altceva, care însă face ca aceste vremuri să fie frumoase și pline de farmec. Povestea este cam așa: Ea, soția, lucra într-un oraș vecin cu cel în care își avea casa, și ca să mai economisească bani, nu-și permitea să facă naveta în fiecare zi, ci doar la sfârșit de săptămână. În zilele de lucru dormea la o soră, rămasă văduvă, și care se bucura de prezența ei, căci așa mai uita și ea de singurătate. Soțul fusese mai norocos și avea un serviciu bun, chiar aproape de casă, și tare mult îi plăcea casa pe care și-o ridicaseră din munca și economiile lor. Ca să le fie weekend-ul cât mai liber și plăcut, el ținea totul în ordine, făcea curat, punea rufele la spălat, chiar și gătea, făcea piața și toate cele necesare unei gospodării. Dar cel mai mult îi plăcea să facă patul; să aerisească așternuturile, să întindă bine cearceaful și pătura sau plapuma, să așeze la perfecție cuvertura și cele trei pernuțe decorative de la capul patului. Adesea, când făcea patul, deși era încă somnoros, cânta ceva, cu voce joasă, dar caldă și duioasă și parcă mângâia așternuturile cu mișcări lente, fără grabă. După ce termina de așezat totul la perfecție, se oprea câteva clipe și privea patul cu admirație și plăcere.

Poate vă întrebați de ce toate acestea? Și eu l-am întrebat atunci când mi-a povestit cum face el patul, în fiecare dimineață. Fiindcă așa îi place soției mele, mi-a răspuns el imediat, iar pe față i-am citit o bucurie ca a unui copil care primește un cadou de la părinții săi. Ea, a continuat el, este o persoană foarte ordonată, și-i place ca în casă totul să fie curat și în ordine. Iar eu, chiar dacă nu țin așa mult ca totul să fie perfect, vreau să fac ceea ce știu că-i place, căci am așa un feeling care îmi spune că atunci când fac patul, ea simte asta și se bucură tare mult.

Astăzi, ai făcut patul? Cum arată?

17 aprilie 2021

NIMIC NU ESTE SIGUR ȘI STABIL

Dați-mi un punct de sprijin și voi muta pământul din loc, a exclamat în Antichitate marele Arhimede. Dar cum pământul a rămas la locul lui, aceasta înseamnă că acel punct fix pe care îl dorea acest matematician nu există. În afară de Dumnezeu, nu există nimic stabil, sigur și neschimbător pe care să te poți sprijini o viață întreagă.

Marea noastră iluzie este aceea de a idealiza oameni, idei, sisteme economice și orânduiri sociale. De exemplu, cine ar putea calcula numărul aplauzelor prin care românii noștri l-au ovaționat pe Gheorghiu Dej și mai ales pe Ceaușescu, ca și sistemul politic și ideologic pe care aceștia îl conduceau? Câte râuri de cerneală nu au curs pe nenumăratele pagini ale ziarelor, revistelor și cărților care vorbeau despre epoca de aur? Ce s-a ales de CAP-uri, de fabrici și uzine, ca și de blocurile comuniste? Un faliment lamentabil!

Dar, se pare că adevărul maximei lui Arhimede nu a folosit mai nimănui, căci după orbirea comunistă, ne-am aruncat tot ca orbii în brațele capitalismului. Am muncit

până la epuizare, zi și noapte, chiar și în weekend, în sfintele duminici și sărbători ca să adunăm cât mai mulți euroi și să ridicăm căsoaie, pentru ce și pentru cine? Ne amăgim, ascunzându-ne după deget și zicem că le-am făcut și pentru copiii noștri, dar tot noi spunem că în această țară nu-i de trăit și-i ajutăm să plece în străinătate, sau în marile aglomerări urbane din țară, și atunci, aceste case mari, cine le va moșteni? Oare nu vor cânta cucuvelele pe acoperișurile lor încă din ziua în care vom fi duși la cimitir? Să o recunoaștem: Varianta capitalistă pe care am îmbrățișat-o nu-i nici ea de lungă durată. În plus, ca să ne convingem mai ușor de acest adevăr neplăcut, această pandemie care s-a abătut peste noi ne bagă și mai mult în ceață și nesiguranță.

Mulți dintre noi ne-am încăpățînat să credem în propriile idei și planuri de viață ca fiind cele mai bune. Dar suntem mulți cei care am fost constrânși să admitem faptul că ne-am făcut iluzii, că lucrurile nu stau așa cum le-am crezut noi. Proiectele noastre de viață s-au transformat într-un divorț, în două sau mai multe; în pierderea unor falși prieteni; într-un necaz sau boală venite pe neprevăzute; într-un drum închis pe care ne-am înscris din grabă și mare neatenție etc.

Atunci când te credeai puternic, chiar invincibil, apare unul mai șmecher decât tine și-ți suflă de sub nas tot succesul. Sau ești constrâns să admiți că ți-au cam ieșit fire albe, că ai început să obosești și trebuie să faci loc altora mai proaspeți, mai plini de energie și idei noi.

Ca și în meteorologie, și în viață, singura siguranță absolută este nesiguranța. Dumnezeu ne-a dat minte pentru a o ține mereu trează, atentă, creatoare și inventivă, pozitivă și optimistă în toate valurile și nesiguranțele cu care ne confruntăm. Capacitatea de adaptare continuă la noutățile sau provocările vieții reprezintă condiția esențială

nu doar pentru progres, ci chiar pentru supraviețuirea noastră. Pe drumul vieții fiecăruia dintre noi apar pe neprevăzute piedici, bolovani și obstacole. La fel cum în viață, ai prieteni dar și dușmani. Din start ai pierdut lupta dacă încerci să înlături tot ce te împiedică, dacă vrei să-ți transformi dușmanii în prieteni, sau, mai rău, să-i anulezi, să-i distrugi. Cel mai benefic, mai înțelept este să înveți din toate ce să faci și ce să eviți, ce să iubești și de ce să nu-ți alipești inima. O viață frumoasă și rodnică se inventează în fiecare zi, cu optimism și încredere, privind în sus spre Dumnezeu și în jur, la toți semenii noștri. Toți pot fi prietenii sau dușmanii noștri; depinde de noi, cu ce ochi îi privim și ce sentimente față de ei avem în inimile noastre.

Să avem o zi cu mult soare în suflet; weekend plăcut!

21 aprilie 2021

SUNT EU UN PERSECUTAT, SAU UN PERSECUTOR?

Profesoara dirigintă pe care am avut-o și în clasa a opta din școala elementară, când a aflat că am mers la Seminarul diecezan din Iași pentru a studia în vederea preoției, le-a spus elevilor că m-am înscris pe un drum greșit, că am ales o profesie care va dispărea curând, căci religia este un opiu pentru popoare iar progresul științific o va face să dispară. Când am ajuns în seminar, îmi aduc bine aminte cum de dincolo de gardul care despărțea curtea seminarului de parcul Copou, mai mulți tineri văzându-mă îmbrăcat într-un costum modest de culoare închisă au început să cânte ironic și disprețuitor „aliluia, aliluia”. După patru ani, când am mers în armată, un ofițer responsabil cu propaganda atee a venit să ne convingă de greșeala pe care am făcut-o alegând să devenim preoți, iar alți ofițeri ne-au spus că preoții sunt niște viermi și paraziți ai societății; ei

trebuie neapărat să dispară de pe fața pământului. Acestea sunt unele crâmpeie din viață în care am simțit dureros cum fac parte dintr-o biserică nedorită de sistemul politic și ideologic. Toate aceste atitudini și multe altele, mult mai dure, m-au lovit direct, fără ocolișuri sau menajamente în ceea ce eu aveam mai sfânt în suflet, idealul meu, credința și vocația mea.

Dar, nu-i nimic nou sub soare, căci cine cunoaște măcar cât de cât istoria Bisericii, știe că aceasta a fost persecutată încă din față, mai exact, însăși fondatorul ei, Isus Cristos, a fost răstignit pentru credința și fidelitatea sa față de voința lui Dumnezeu Tatăl. De fapt, însăși prezența lui i-a deranjat mult pe conducătorii spirituali ai religiei în care și el se născuse. Cu excepția lui Ioan, toți apostolii săi au fost martirizați pentru credință, urmând apoi trei secole în care noua religie a fost declarată ilegală, iar creștinii persecutați. Așa s-a adeverit ceea ce însuși fondatorul noii religii prevestise: „Dacă m-au persecutat pe mine, vă vor persecuta și pe voi" (In 15, 20)

Astăzi, cine-i mai persecută pe preoți și pe creștini, în general? Doar fundamentaliștii islamici? Sau, nu cumva persecutorii religiei sunt printre noi, zâmbindu-ne politicos? Sau poate că persecutorii sunt în gândurile și comportamentul nostru, ceea ce este mult mai grav? Poate prin indiferența și materialismul nostru, prin egoismul nostru, suntem persecutorii lui Cristos și ai religiei sale.

În prezent, direct, în față, nimeni nu mă ironizează pentru ceea ce sunt, nici nu-mi spune că religia este un opiu. Dar sunt mulți care acuză întreaga Biserică, făcând spume la gură contra pedofiliei unor clerici, sau contra spiritului lor de înavuțire; dacă au dreptate (atât cât au), cei în cauză trebuie neapărat să-și bată pieptul și să se convertească. Indirect, însă, constat existența multor forme de persecuție mult mai subtile și cu urmări grave: Numărul

celor care intră pe porțile seminarului scade mereu; la fel, cum scade numărul celor care pășesc pragul bisericilor. Oare nu se întâmplă toate acestea și din cauza noastră, a celor care am fost prea puțin convingători în cele ale credinței? Ce avem de spus la toate acestea?

22 aprilie 2021

ÎMI PLACE

Îmi plac culorile vii, roșu, alb, verde crud, albastru, galben auriu, culorile pline de viață, vesele și senine.

Îmi place aerul proaspăt, ozonat, răcoros pe care îl inspir adânc în plămâni și-l simt în nări, în tot corpul.

Îmi place apa cristalină, limpede și transparentă; mă curăță, îmi alimentează fiecare celulă, mă încântă să o privesc în căușul palmei.

Îmi place cerul senin din timpul zilei și cerul plin de stele din timpul nopții.

Îmi place liniștea în care îmi aud și bătăile inimii și răsuflarea; mă cufund în ea cu toată ființa mea.

Îmi place să merg pe jos, să simt pământul sub picioare; îmi place când sunt pe câmp să merg desculț, căci prin tălpile picioarelor comunic cu mama pământ.

Îmi plac zâmbetul și râsul; zâmbesc vieții și râd cu poftă ascultând sau spunând glume sănătoase, pline de tâlc și veselie.

Îmi place să fiu curat și îngrijit în îmbrăcăminte; să strălucească pe trupul meu curățenia și frumusețea interioară.

Îmi place muzica frumoasă, de calitate; o ascult cu plăcere, îi savurez plăcerea pe care mi-o transmite și care prin urechi pătrunde în toată ființa mea, înălțând-o, făcând-o să viseze.

Îmi plac cântecul păsărelelor și cântul mamei care-și mângâie odorul.

Îmi place o locuință curată, mobilată simplu dar cu gust, cu simțul frumosului.

Îmi plac florile; îmi trezesc fiori culorile lor vii și fragilitatea petalelor; abia de îndrăznesc să le ating, să le mângâi, să le inspir parfumul.

Îmi plac sportul și competițiile sportive; e atâta frumusețe în ele și explozie a forței omului, în competiție cu ceilalți, dar fără a-i lovi, fără a-i călca în picioare.

Îmi plac pâinea proaspătă, caldă, ca și prăjiturile, salatele, ciorbele și supele, fructele, carnea, sucurile naturale, vinurile de calitate.

Îmi plac dealurile și munții, văile și marea, râurile, copacii, nisipul, pământul înverzit și tot ce mișună pe această planetă.

Îmi plac zăpada, vânturile și ploile, soarele cald de vară și cel cu dinți din timpul iernii.

Îmi plac oamenii frumoși la suflet, care știu să zâmbească sincer, care îți întind mâna, care plâng atunci când îi doare ceva, care râd și se bucură de cele mai simple lucruri.

Îmi plac toți colegii de pe băncile școlilor și tare mult aș vrea să mai fim împreună.

Îmi place să citesc, să scriu, să cad pe gânduri și să sar în sus de bucurie.

Îmi plac copiii și oamenii încărunțiți; îmi plac oamenii grași, ca și cei slabi. Îmi plac albii și negrii, săracii și bogații, deștepții și mai puțin deștepții.

Îmi place să mă rog în tăcere, în singurătatea inimii, pentru a auzi șoaptele de iubire ale lui Dumnezeu. Îmi place să mă cufund în meditații lungi, în care parcă nu se mai sfârșește drumul spre mine însumi și spre Creatorul meu.

Îmi place să aud vești frumoase; îmi plac melodiile cu versuri despre speranță, iubire, generozitate, iertare, visare.

Îmi plac papucii mei de casă și costumul de baie pe care nu l-am mai folosit demult; tare mult îmi lipsește marea, să-i simt apele cum îmi îmbrățișează trupul. Îmi place să fiu pe crestele munților, pentru a fi cu un pas mai aproape de cer.

Îmi place să privesc cu atenție un fir de iarbă și să mă impresionez în fața unui stejar falnic.

Îmi plac atât de multe lucruri din această lume, iar cele spuse sunt doar o parte dintr-o lungă listă pe care niciodată nu am reușit să o alcătuiesc completă.

Mă minunez și eu de cât de multe lucruri îmi plac. Oare eu am „fabricat" toate aceste plăceri? Îmi sunt oferite de alții și de generoasa mamă natură? Sau reprezintă plăcerea lui Dumnezeu de a fi cu mine, în mine?

23 aprilie 2021

HRĂNIȚI CU TRUPUL ȘI SÂNGELE DOMNULUI

În acel timp, iudeii au început să discute aprins între ei, spunând: „Cum poate acesta să ne dea să mâncăm trupul său?" Dar Isus le-a zis: „Adevăr, adevăr vă spun: dacă nu mâncați trupul Fiului Omului și nu beți sângele lui, nu aveți viață în voi. Cine mănâncă trupul meu și bea sângele meu are viața veșnică și eu îl voi învia în ziua de pe urmă. Pentru că trupul meu este adevărată hrană, iar sângele meu este adevărată băutură. Cine mănâncă trupul meu și bea sângele meu rămâne în mine și eu în el. Așa cum m-a trimis Tatăl, care este viu, iar eu trăiesc prin Tatăl, la fel și cel care mă mănâncă pe mine va trăi prin mine. Aceasta este pâinea care s-a coborât din cer; nu ca aceea pe care au mâncat-o părinții voștri și au murit. Cine mănâncă această pâine va

trăi în veci". Acestea le-a spus în timp ce învăța în sinagoga din Cafarnaum.

Evanghelia după sfântul Ioan 6,52-59

Mulțimile îl căutau pe Isus pentru că săturase mai multe mii de oameni cu doar cinci pâini de orz și doi pești. Un astfel de Mesia își doreau, care să le rezolve problemele lor existențiale, să înlăture foamea din mijlocul lor și mai ales să-i elibereze de ocupația romană. În felul acesta, bunăstarea le-ar fi fost asigurată și ar fi avut o viață sigură și fericită. Contrar acestor așteptări, Isus Cristos le oferă celor de atunci, ca și nouă, celor de astăzi, o altă hrană care alimentează în noi o viață fără de moarte; mai exact, hrana pe care ne-o dă este El însuși, cu carnea și sângele său. (Știați că din acest motiv, creștinii de la începuturi au fost acuzați de canibalism?)

Isus Cristos ne invită la o reflecție mai profundă asupra rolului său în viața noastră: El, doar el, reprezintă adevărata noastră viață, mult mai fericită decât o vacanță de vis în ținuturi exotice. El este puterea, forța noastră în lupta cu răul din noi și din lume; o putere spirituală prin care îl învingem pe principele răului, pe diavol. El este veșnicia noastră prin care moartea corporală este învinsă; chiar și trupul nostru mâncat de viermi și făcut una cu pământul va învia glorios într-o zi, cea finală, ultima zi a acestei omeniri.

Poate am făcut din religia lui Cristos mai mult un fel de doctrină socială, de rezolvare a problemelor societății (lupta contra foametei, a nedreptăților și ilegalităților, a instaurării păcii între popoare, a respectării drepturilor fundamentale ale persoanei umane etc), și am uitat că esențialul învățăturii creștine pătrunde în adâncimile cele mai profunde ale omului, înălțându-l de la o înțelegere pământească a credinței spre o alta, spirituală și autentică. Dumnezeu nu este un distribuitor de pâine gratuită. El este cel care satură foamea inimii și aspirațiile profunde ale

creaturii ieșită direct din mâinile Tatălui său ceresc. Cum? Hrănindu-ne cu însuși trupul său și dându-ne să bem din sângele său, sânge care pentru evrei era sacru și nu se atingeau de el.

Așa NU este Dumnezeu

Un Dumnezeu inaccesibil, care locuiește dincolo de nori și stele, în cerul lui, într-o altă lume mult departe de cea în care trăim noi, pământenii.

Un Dumnezeu închis într-un tabernacol aurit, sau nevăzut, dincolo de catapeteasmă.

Un Dumnezeu la care nu avem acces direct și de aceea, pentru a-i câștiga bunăvoința și ajutorul, apelăm la intermediari, la persoane care au o legătură mai strânsă cu el.

Așa ESTE Dumnezeu

E greu să înțelegem că Dumnezeu vrea să locuiască în ființa noastră, să devină hrana și băutura noastră, viața noastră, așa cum sunt pâinea și apa, alimente fără de care nu putem trăi? Da, el vrea să încheie cu noi, cu viața fiecărui om un legământ intim, așa cum este legământul matrimonial, sau cum este legătura mamei cu pruncul din sânul și de la pieptul ei. El ni se oferă ca hrană, și nu este doar un comesean, ci hrana de pe masa noastră. Inclusiv celui care știe că se va lepăda de el, ca și celui care îl va trăda, și acestora li se oferă ca hrană, ca pâine a vieții.

26 aprilie 2021

TANDREȚE CANINĂ

Tot îmi frământ mintea și nu știu cum să aranjez cuvintele, să se potrivească cât mai bine cu ceea ce vreau să vă povestesc. Era într-o zi în jurul unei amiezi de vară când,

nu-mi mai amintesc motivul exact, m-am dus în vizită la un coleg. Ajuns la casa în care locuia, am sunat la sonerie și așteptam să vină să-mi deschidă. Am tot așteptat, dar, nicio mișcare; niciun semn că ar fi acasă. Nedumerit, merg în partea cealaltă a casei, opusă străzii, unde știam că este o altă ușă, și am sunat și acolo. Dar, cu același rezultat; colegul meu mai în vârstă întârzia să vină să-mi deschidă. Am mai așteptat un timp și apoi am apăsat ușor pe clanța ușii de la antreu; aceasta s-a deschis imediat și iată-mă înăuntru, în fața celeilalte uși care dădea spre sufragerie. Am bătut la ușă, dar, nimic, niciun zgomot de pași, niciun glas nu se auzea din interiorul casei. Ce să fac? Mi-am făcut curaj și am deschis și această ușă, strigându-l pe coleg: Ești acasă?! Într-o fracțiune de secundă am rămas cu vorbele în gât, căci un câine mare cât un vițel mi-a sărit în față, punându-și labele enorme pe umerii mei, apropiindu-și botul de fața mea și privindu-mă cu niște ochi puțin mânioși, dar și curioși în același timp. Parcă îi simt și acum când scriu labele încleștate în umeri, nasul aproape lipit de al meu și cei doi ochi mari, larg deschiși care priveau direct în pupilele ochilor mei speriați.

Am înlemnit de frică și nu schițam niciun gest, căci la cea mai mică mișcare, uriașul acesta își deschidea buzele enorme ca de vacă și-mi arăta niște colți pe care îi și vedeam înfipți în fața mea. Stăteam ca o stană de piatră, avându-l pe enormul patruped lipit cu botul lui de fața mea complet speriată. A început să-și frece nasul de nasul meu, fără grabă, și asta m-a speriat și mai tare, provocându-mi o senzație pe care nu o pot descrie, mai ales că-i simțeam respirația caldă, aproape fierbinte, cu un iz aparte, sălbatic și umed. Continua să mă privească curios și parcă nu era mânie în ochii lui, ci o mare curiozitate. Parcă voia să știe cine sunt, de ce sunt acolo, ce e în inima mea (oare nu-mi simțea frica?).

Nu știu câte secunde sau minute au trecut de când contactul meu cu acest câine era așa, cum se spune, bouche-à-bouche. Văzând că nu are de gând să mă sfâșie, parcă mi-a mai revenit inima la loc, dar de mișcat tot nu mă mișcam, căci labele și le ținea în continuare încleștate în umerii mei, iar de îndepărtat măcar cu un milimetru de fața mea, nu-și îndepărta capul și ochii aceia mari, larg deschiși. La un moment dat, avându-mă în posesia lui fără ca eu să pot riposta în vreun fel, și-a scos limba și fără grabă a început să-mi lingă un obraz mergând de sub bărbie și până sus pe frunte. Am închis instinctiv ochii, și i-am simțit saliva caldă pe obraz, pe gene și pe frunte. Aproape că-mi venea să leșin; impactul era prea mare, prea intens, prea puternic, iar rezistența mea psihică dădea semne să cedeze. Am deschis ochii, implorându-l din priviri, cred, să înceteze să mă terorizeze în felul acesta. Parcă citindu-mi gândurile, câinele se uită cu și mai mare atenție și curiozitate în ochii mei, își mai frecă odată vârful nasului de nasul meu, și fără grabă îmi mai trase o limbă, tot de sub bărbie până la frunte, dar pe obrazul celălalt. Acum, întreaga mea față era plină de saliva lui abundentă, caldă și de un miros pe care nu pot să-l descriu; dar nu era un miros neplăcut, ci altfel, cred că specific canin. Iar am închis ochii înainte ca limba lui enormă să treacă peste ochi; și iar i-am deschis, implorându-l să înceteze cu gesturile acestea pe care nu le înțelegeam. Iar el, ca răspuns, iar m-a privit insistent în ochi. Ce vroia să știe, nu pricep nici acum. Oricum, după nu mult timp își scoase din nou limba caldă și plină de salivă și-mi mai aplică o linsoare, dar de această dată de sub mijlocul bărbiei, urcând la gură, peste nas și ajungând din nou sus la frunte. Eram cu totul pierdut, având parte de acest tratament din care nu înțelegeam nimic. Un gând nou mi se înfiripă în minte: Bine că nu și-a înfipt colții în fața mea, sau, Doamne, ferește, în ochii mei. Că mă linge cu

atâta calm și grijă, ca să nu rămână nelins nici un milimetru din chipul meu, asta nu-i tocmai o dramă.

Apoi, ne-am privit adânc în ochi unul pe altul; ochii lui nu exprimau acum nici cea mai mică agresivitate, ci doar o imensă curiozitate și un fel de prietenie, de grijă pentru mine. Cred că am schițat și un zâmbet, după ce nu știu cât timp fusesem îngrozit, ținut în captivitatea labelor lui puternice, și cu botul mare aproape lipit de fața mea. Nu știu câte secunde sau minute a mai stat ridicat în fața mea, cu labele înfipte în umeri și cu nasul lui mare aproape lipit de al meu. Știu că la un moment dat, calm și fără grabă și-a coborât puțin o labă de pe umăr, apoi cealaltă și s-a așezat liniștit lângă picioarele mele, răsuflând repede și scoțându-și repetat limba lui mare. Tot nu schițam niciun gest, nu făceam nicio mișcare. Simțeam pe toată fața saliva lui caldă și cu un miros canin, dar nu neplăcut. Îi simțeam corpul mare, cald, cu o piele fină acoperită de un păr scurt. La un moment dat și-a ridicat botul spre mine, m-a privit lung și a început să latre, dar nu agresiv, ci ca un câine care ar vrea să se joace. Atunci s-a auzit de undeva din casă vocea stăpânului, strigându-l pe nume, iar după scurt timp a apărut și el, privindu-ne mirat pe mine, încă stană, nemișcat, avându-l la picioare pe câinele lui, liniștit și parcă mulțumit că era lipit de picioarele mele.

Am mai povestit și altora această istorie și mai mulți mi-au explicat că acel câine vroia să mă cunoască, iar limbile de care am avut parte, împreună cu o salivă abundentă erau gesturi de... tandrețe. Dacă acesta o fi adevărul, atunci mă întreb dacă gesturile de tandrețe umană pot provoca senzații atât de intense, de profunde așa cum le simțeam eu atunci când limba lui mi-a spălat tot chipul, fără grabă și cu o atenție deosebită să nu rămână nici măcar un punct de pe chip unde limba lui să nu fi ajuns și să nu-și fi lăsat din salivă.

Cam așa s-a petrecut istoria dintre un om și un câine, istorie în care tandrețea canină a trezit în mine senzații unice și de neuitat.

30 aprilie 2021

VINEREA MARE: SUFERINȚA OMULUI ȘI DUMNEZEU

De două mii de ani, creștinii spun lumii întregi că există un Dumnezeu atotputernic și iubitor de oameni, dar iată că oamenii continuă să sufere și să moară, mulți în chinuri groaznice. De fapt, omul suferă de când există pe fața pământului. Suferința mușcă din toți urmașii lui Adam de când acesta a mușcat din mărul șarpelui; așa ne învață Biblia.

Cum poți să vorbești omului despre un Dumnezeu care îl iubește, când acesta își înghite îmbucătura de pâine împreună cu lacrimile fierbinți ale durerilor care nu-l părăsesc nici ziua, nici noaptea? Unde este Dumnezeu în trupul plin de bube al dreptului Iob care astăzi zace pe patul spitalelor, la colțul străzilor, între pereții reci și strâmți ai casei sale? Unde este Dumnezeul vieții, când moartea se plimbă sinistră și seceră vieți în stânga și dreapta, după bunul ei plac?

Dacă stăm bine și ne gândim, suntem singuri în fața suferințelor și a morții care bate la ușă. Și ce putem face? Doar să luăm anestezice, iar la urmă morfină care să ne mai calmeze durerile, pentru ca apoi, învinși de boală și durere să ne dăm obștescul sfârșit. Și Fiului lui Dumnezeu, atârnat pe cruce, pentru a-i mai calma durerile, i s-a oferit vin amestecat cu fiere, dar el, gustând, n-a voit să bea.

Ești singur, omule, atunci când îți duci crucea zilnică. Nimeni nu o poate duce în locul tău, iar dacă se găsește vreun cireneu bun la inimă, deja ești un mare norocos, dar

până la urmă tot tu vei fi răstignit pe lemnul ei. Pe dealul Golgotei au urcat și vor continua să urce toți urmașii Evei. Suferința și moartea formează meniul obligatoriu servit pe masa oricărui muritor. Singur ți-l mănânci; deși sigur nu-ți place. Nu a plăcut niciodată, nici celor mai mari sfinți, pustnici sau asceți ai lumii.

În durerea ta, omule, ești singur și autonom. Atunci când îți mesteci în gură durerile împreună cu bucata de pâine, poți să-l binecuvântezi, sau poți să-l blestemi pe Dumnezeu. Poți să te revolți contra cerului, contra vieții tale, contra acestei lumi, sau poți să-ți îmbrățișezi crucea cu seninătate și resemnare. Poți să încerci să faci un pas mai departe pe drumul calvarului tău, sau poți să abandonezi lupta și să-ți iei zilele. Ești liber, omule, în suferința ta; ești liber și singur să-ți hotărăști destinul.

În durerea ta, de ce strigi la Dumnezeu? Sau, de ce îl înjuri? De ce? Pentru că nu te poți obișnui cu durerea, pentru că o consideri o străină intrusă în viața ta, un musafir complet nepoftit. Pentru că nu ești făcut pentru a suferi, pentru a muri. Întreaga ta ființă, cu fiecare fibră și celulă a ei se revoltă contra suferinței și a morții. Pe mine, pe tine și pe toți oamenii de când sunt pe fața pământului și cât vor mai fi, Cel de Sus nu ne-a creat pentru a suferi, pentru a muri, ci pentru a fi sănătoși și fericiți. Contra durerii și a morții am luptat de când ne știm și vom continua să luptăm până când ultimul dintre noi va părăsi casa acestei lumi, va stinge becul și va coborî în întunericul mormântului.

Misterul sau absurdul revoltător al suferințelor noastre se luminează doar dacă îl privim în lumina Fiului lui Dumnezeu care vindeca „orice boală și orice suferință în popor” (Mt 4, 23). El, cel răstignit între doi tâlhari, nu vrea ca noi să suferim. Nu, Dumnezeu nu vrea suferința și moartea noastră. El este prezent în toate durerile noastre și

luptă în noi contra bolii, contra morții; și nu se resemnează niciodată, nicio clipă.

De ce suferim? Ce vină are suferința celui nevinovat? De ce atârnă între cer și pământ, Mielul fără pată, Fiul lui Dumnezeu? Doar îmbrățișând această cruce unică, misterul suferințelor și morții noastre capătă un sens, o lumină. Misterul (absurdul revoltător) al suferințelor și morții noastre se luminează doar atunci când catapeteasma templului acestei lumi se rupe și întunericul umple tot pământul. Atunci începe vindecarea deplină și învierea trupurilor noastre. „Și, iată, catapeteasma templului s-a sfâșiat în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, pietrele s-au despicat, mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților morți au înviat și, ieșind din morminte, după învierea lui, au venit în cetatea sfântă și s-au arătat multora." (Mt 27, 51-53)

Și încă un lucru important: În fața suferinței, a bolii și morții, nu-i nevoie să încercăm să argumentăm celor suferinzi existența lui Dumnezeu, ci să fim prezența Lui. Dacă eu îmi încrucișez brațele în fața suferinței umane, sau îi țin o „teorie" lui Iob cel suferind, Dumnezeu nu are cum să apară pe scena acestei lumi.

Mai

6 mai 2021

CONFRATELUI IOAN M. SOLOMON (trecut în veșnicie)

Îndoliată familie, dragi frați și surori în Domnul

De când ne naștem, știm deja că vom și muri, căci veșnicia nu ne aparține în nimic din ceea ce suntem și avem ca oameni; noi, toți suntem muritori. Misterul morții se ascunde în cutele existenței noastre și în tot ce ne înconjoară. Germenul morții crește odată cu cel al vieții; moartea și viața își continuă lupta în fiecare dintre noi și împreună formează misterul omului, care cu o față râde în perspectiva vieții și cu cealaltă plânge privindu-și obștescul sfârșit.

La sfârșitul vieții noastre trupești îl vom întâlni pe Dumnezeu față în față; îl vom vedea așa cum ne vedem acum unii pe alții. Acum îl vedem pe Dumnezeu ca într-o oglindă, ascuns după un văl uneori semitransparent, alteori opac. Acum îl căutăm pe Dumnezeu pe cărările întortocheate ale vieții pământești; suspinăm după îmbrățișarea lui și dorim să-i vedem chipul părintesc frumos și plin de lumină. Viața noastră aici reprezintă o continuă căutare a Celui de la care am venit și spre care ne îndreptăm în toată călătoria noastră pe pământ. La naștere, ne-am urcat în trenul vieții care aleargă cu repeziciune prin stații și, privind pe fereastra vagonului, abia dacă avem timp să vedem și să pricepem câte ceva din ce este în această lume. Când va trebui să coborâm din tren și cum va fi în acea ultimă stație a vieții unde vom fi îmbrățișați de sora moarte? Acestea sunt întrebări pe care ni le punem fiecare în felul nostru, iar de răspunsul la ele depinde, poate, destinul nostru veșnic. Am pronunțat cuvântul „poate” și nu „sigur”,

pentru că noi, cu mintea noastră nu putem deține niciun adevăr absolut. Absolutul ni-l oferă doar Dumnezeu, el fiind absolutul prin excelență. Suntem creștini și credința ne spune că avem un Dumnezeu Tată care ne-a creat din iubire și care rămâne mereu iubire pentru noi, fiii lui. Dacă reușim să înțelegem acest fir roșu al credinței noastre și să ne orientăm viața după el, atunci nu ne va mai speria prea tare perspectiva coborârii noastre din trenul vieții și îmbrățișarea rece a morții. Acea îmbrățișare finală va reprezenta momentul eliberării sufletului nostru din corsetul îngust al trupului și intrarea lui în împărăția vieții veșnice.

Perspectiva morții și a întâlnirii cu ea reprezintă pentru noi și o lecție de viață, de cum să ne trăim acești puțini sau mai mulți ani, cât ne este dat să ținem umbră acestui pământ. Oricum, în raport cu veșnicia, și cea mai lungă viață nu reprezintă decât o secundă, mai puțin decât o secundă pe cadranul ceasului lui Dumnezeu. În această clipire de ochi cât ne este dat să privim lumea pământeană, avem posibilitatea să vedem și să ne bucurăm împreună cu ceilalți oameni de minunățiile pe care Creatorul le-a sădit în creația lui. Și mai mult decât atât, El însuși ni se oferă în dar, așa cum ni se oferă acum în sfânta Euharistie pe care o celebrăm. În scurta noastră existență pământească primim darul vieții veșnice, îl primim pe cel care se definește Viața și crezând în el, nu vom muri în veci. În pâinea pe care o vom primi de pe altar, îl vom primi pe cel care este Viața, pe cel care ne vorbește despre viață în preajma morții, în vecinătatea prietenului său Lazăr, mort deja de patru zile. La fel și noi, poate nu știm să apreciem marele dar al vieții decât atunci când printr-o boală sau în prezența unui trup neînsuflețit am fost speriați de suflarea rece a morții, presimțind propria moarte. Din păcate, mulți dintre noi nu știm să apreciem marele dar vieții decât atunci când este

amenințat de moarte. La fel cum nu învățăm să prețuim sănătatea decât atunci când o pierdem. Dumnezeu știe toate acestea și din acest motiv ne este alături în clipele de durere și boală pentru a ne încuraja și a ne susține în slăbiciunile noastre, El care este Învierea și Viața.

La o înmormântare, noi vorbim despre viață și despre Cel care este Viața. În toată creația sa, Dumnezeu creatorul a suflat suflare de viață. Chiar și în frunza care toamna cade din copac, El a sădit tot viața, căci acea frunză alimentează pământul din care copacul își trage seva pentru viața care va izbucni din nou, voioasă, în primăvara viitoare. În moartea trupului fiecăruia dintre noi, Dumnezeu a sădit chezășia vieții veșnice, a sfârșitului lumii, care, de fapt, nu este un sfârșit, ci începutul unei vieți noi și plină de strălucire. Așa ne profesăm credința în învierea morților în crezul apostolic: „Cred în... învierea morților".

Din pricina păcatului, viața trupului este vremelnică și curmată de moarte. Însă moartea nu are ultimul cuvânt, căci suntem creaturile unui Dumnezeu viu care ne spune: „ Eu sunt învierea și viața. Cel care crede în mine, chiar dacă moare, va trăi; și oricine trăiește și crede în mine nu va muri în veci" (In 11, 25-26). Așa cum a întrebat-o pe Marta la moartea fratelui ei Lazăr, și pe noi ne întreabă acum Isus: „Crezi tu aceasta"? În fața suferinței, a morții celor dragi nouă, Dumnezeu vine să ne susțină și să ne ofere în dar viața lui, pentru ca suferința, boala și moartea să nu ne ducă spre disperare și abandon al vieții și credinței noastre. Suntem aici, însoțindu-l pe drumul spre cimitir pe confratele nostru Ioan, pentru a-i răspunde lui Dumnezeu la această întrebare fundamentală pentru viața noastră. Ca și Marta, și noi îi răspundem acum Mântuitorului: „Da, Doamne; eu am crezut că tu ești Cristos, Fiul lui Dumnezeu, cel care vine în lume" (In 11, 27).

Viața noastră de ființe păcătoase se contopește în viața lui Dumnezeu și așa suntem răscumpărați din păcat prin moartea și învierea lui Isus Cristos. Viața nu poate fi înțeleasă fără învierea lui Isus Cristos în care credem. Credința înseamnă viața noastră împreună cu cel care s-a proclamat Învierea și Viața. Viața Mântuitorului, la care participăm încă de la botez, reprezintă garanția învierii noastre în el, care este viu, care este Viața. Întrupat în persoana lui Isus din Nazaret, Cristos nu a putut să-l lase pe Lazăr să putrezească în mormânt și l-a chemat afara din locuința morților; l-a chemat la viață: „Lazăre, vino afară!" (In 11, 43). Așa ne strigă fiecăruia dintre noi, chemându-ne din moartea păcatelor la viața harului fiilor lui Dumnezeu. Așa ne va striga pe fiecare la sfârșitul lumii, chemându-ne afară din morminte, din moartea trupului, pentru ca acesta să se unească din nou cu sufletul într-o nouă stare a ființei noastre în care el a suflat încă de la crearea lumii un duh nemuritor. Ioan, vino afară! Andrei, Maria, Tereza etc, vino afară! Pe fiecare om Dumnezeul vieții îl va chema afară din locuința morților, pentru că tuturor oamenilor, Fiul său Cristos, învingând moartea, le-a pregătit un locaș veșnic în ceruri, în împărăția vieții fără sfârșit. În misterul morții fiecărui om nu se ascunde puterea morții, ci puterea celui Înviat, căci el va avea ultimul cuvânt și ultimul dușman pe care îl învinge este tocmai moartea. De fapt, în învierea lui Lazăr, Isus a prefigurat propria înviere care va fi peste scurt timp.

Misterul vieții fiecăruia dintre noi, misterul vieții acestui confrate al nostru se luminează și prinde contur în misterul vieții lui Dumnezeu. Viața divină este sădită în trupul nostru; este viața sufletului nostru ca formă a trupului, trup supus suferinței, morții și putrezirii doar pentru o scurtă perioadă de timp; așa cum și moartea lui Lazăr a fost doar pentru patru zile, în raport cu anii pe care

i-a avut de trăit pe acest pământ. Despre Dumnezeul vieții a predicat confratele nostru Ioan. Viața lui închinată lui Dumnezeu și slujirii Bisericii poate deveni și pentru noi cei rămași în pelerinajul pământesc spre porțile Împărăției veșnice o lecție din care să învățăm cum să trăim în această lume. Mulți îi suntem datori părintelui Ioan care a răspândit în jurul său multă lumină din lumina pe care a primit-o de la Domnul. Suntem aici pentru a ne exprima în fața lui Dumnezeu și unul în fața celuilalt recunoștința și prețuirea noastră pentru un preot, coleg și prieten care a trudit în via Domnului până și-a dat ultima suflare. În lungii ani de pregătire pentru sfânta preoție în seminar, mi-l aduc aminte ca pe un om calm, liniștit, modest, care nu a avut relații tensionate cu ceilalți colegi. Nu-mi amintesc să se fi plâns vreodată de ceva, la fel cum nu-i plăcea să se laude. Așa a rămas mereu și în întrunirile noastre colegiale, sau cu alte ocazii când am fost împreună; Ioan era omul care aducea liniște, calm și bună dispoziție. Nu vorbea în plus, și mă doare faptul că a murit singur. Nu și-a spus nimănui durerea; poate dacă avea cui să și-o spună, acum nu am fi fost aici pentru a-l însoți în ultimul drum spre mormânt. Mă întreb: De ce oare trebuie să fie preoți care au făcut atât de mult bine nenumăratelor persoane, iar în clipa supremă sunt singuri și mor singuri? Neștiute, misterioase sunt căile Domnului, dar poate ar trebui să facem mai mult pentru a alunga dintre noi singurătatea. În acest an de când ne-a lovit pandemia, cred că fiecare a simțit mai acut, mai dureros ce înseamnă distanțarea dintre oameni.

Dragă confrate Ioan, de acolo de unde este acum sufletul tău, privește spre noi, colegi, prieteni, cunoștințe, simpli enoriași și vezi că suntem uniți cu tine. Ne unește aceeași credință, aceeași iubire, aceeași speranță în viața veșnică. Nu ne luăm adio de la tine, căci sigur va veni o zi pentru fiecare dintre noi când vom păși în veșnicie; tu i-ai

păşit pragul, noi urmează să-l păşim şi sperăm să fim din nou împreună cu tine în împărăția vieții fără de moarte. Odihneşte-te în pacea Domnului înviat, dragă confrate Ioan!

Luizi-Călugăra (Osebiți), 5 mai 2021

7 mai 2021

REFLECȚIE EXISTENȚIALĂ PANDEMICĂ

Luările mele de poziție vis-a-vis de pandemie au fost interpretate de unii ca fiind „conspiraționiste". Nu știu dacă, după mai bine de un an, acele persoane au înțeles ce am dorit să spun.

Nu sunt adeptul niciunei teorii conspiraționiste, pentru că nu mă pricep la așa ceva și nici nu am timpul sau posibilitățile pentru a investiga adevărul sau falsitatea unei astfel de teorii.

Ceea ce am dorit să spun și vreau să repet acum este altceva:

1. Dacă virusul este periculos pentru viața oamenilor, frica și nesiguranța care au pătruns adânc în sufletele multora, ca și distanțările interioare care s-au instalat în relațiile interumane, toate acestea reprezintă o „pandemie" de care omenirea se va vindeca foarte greu. Și mă mai tem că această „pandemie" va fi folosită în viitor pentru a sluji unor politici nesănătoase de manipulare și control al oamenilor.

2. A doua reflecție este legată de campania de vaccinare. Nu-s competent să spun cuiva să se vaccineze, sau nu. Ce mă îngrijorează este ceva legat de natura intimă, profundă a omului. Ceea ce observ acum nu numai în România, dar la scară chiar planetară este o concepție periculoasă despre om, despre natura umană. Omul nu mai este privit ca chip și imagine a lui Dumnezeu, un om mare

și puternic, curajos și încrezător în marile daruri primite de la Creatorul său. Acum se inoculează ideea că viața lumii întregi depinde de o seringă și un vaccin. Iar peste jumătate de an, pentru a se salva, omenirea o să mai aibă nevoie de o altă doză de vaccin, și tot așa înainte. Terenul a fost deja pregătit prin ceea ce au reprezentat gripa aviară, ovină, porcină etc. Covidul a fost fabricat în laborator și în mod voit sau nevoit (poate nu vom afla niciodată), a fost răspândit între oameni. Acum este pe rol gripa umană, iar salvarea omenirii depinde de injectarea unui vaccin (trăiască industria farmaceutică!) Există pericolul ca omul să creadă că salvarea lui vine de la semenul său și să uite faptul că viața omenirii întregi este în mâinile lui Dumnezeu. În prezent există pericolul unei ateizări la scară planetară a gândirii și vieții oamenilor, iar bisericile vor fi constrânse să se conformeze tot mai mult unor directive venite de la cei care se declară salvatorii omenirii. În felul acesta, religiile și bisericile vor fi subordonate unor instituții, politici și ideologii care nu au de-a face cu Dumnezeu și cu credința în El. Criza sanitară ascunde și alimentează o altă criză, teribilă, umană și de credință.

Dacă ar fi să mă refer doar la era creștină, pe mine lecțiile dure ale istoriei ultimelor două milenii m-au învățat că salvarea omului vine de la Dumnezeu.

Printre virusuri și vaccinuri, ar trebui să privim lumea aceasta și cu ochii lui Dumnezeu, cu mai multă înțelepciune și o dreaptă cumpănire a lucrurilor. Bisericile trebuie să-i sprijine pe oameni să nu-și uite demnitatea și măreția pe care le-au primit de la Dumnezeu și să rămână uniți, iubindu-se ca surori și frați ai aceluiași Tată ceresc. Și ar fi tare bine pentru noi toți dacă am fi convinși și de un alt lucru: Această lume este cea mai bună dintre toate cele posibile, căci așa a fost de la bun început: „Și Dumnezeu a

privit toate cele pe care le făcuse și, iată, erau foarte bune" (Gn 1, 31).

8 mai 2021

IUBIȚI DE CEL CARE ESTE IUBIREA

În acel timp, Isus le-a spus discipolilor săi: „Așa cum Tatăl m-a iubit pe mine, așa v-am iubit și eu pe voi. Rămâneți în iubirea mea! Dacă păziți poruncile mele, rămâneți în iubirea mea așa cum eu am păzit poruncile Tatălui meu și rămân în iubirea lui. V-am spus acestea pentru ca bucuria mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină. Aceasta este porunca mea: să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit eu! Nimeni nu are o iubire mai mare decât aceasta: ca cineva să-și dea viața pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii mei dacă faceți ceea ce vă poruncesc. Nu vă mai numesc servitori, pentru că servitorul nu știe ce face stăpânul lui. Însă v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte le-am auzit de la Tatăl vi le-am făcut cunoscute. Nu voi m-ați ales pe mine, ci eu v-am ales pe voi și v-am pus ca să mergeți și să aduceți rod, iar rodul vostru să rămână, pentru ca orice îl veți ruga pe Tatăl în numele meu să vă dea. Aceasta vă poruncesc: să vă iubiți unul pe altul!"

Evanghelia după sfântul Ioan 15,9-17

În felul său unic, apostolul și evanghelistul Ioan ne vorbește și astăzi despre iubire. Știm noi că iubirea alimentează viața și că tot ea, iubirea, reprezintă motorul care pune și menține în mișcare întregul univers? Așa se exprima marele Einstein într-o scrisoare trimisă fiicei sale Lieserl. Acum, când ne simțim obosiți și destul de frustrați din cauza pandemiei, acum, mai mult decât în timpuri liniștite și relativ normale, avem nevoie să simțim iubirea în fiecare fibră a ființei noastre. Și mai mult decât grija pentru pâinea de toate zilele, sau decât grija de a purta corect

masca, simțim nevoia de a fi iubiți și de a iubi. Acum, când din toate părțile și pe toate căile posibile suntem îndemnați să primim o infuzie de vaccin, Biserica ne îndeamnă să primim în trupul și în sufletul nostru o infuzie de iubire, mai precis să-l primim în viața noastră pe cel care este iubirea întrupată și să trăim din această iubire.

Despre iubire se spun multe, s-au spus și se vor mai spune. Cât va exista lumea, iubirea va fi cuvântul cel mai des repetat, deși de multe ori nici cuvintele și cu atât mai mult faptele oamenilor nu au nimic de-a face cu adevărata iubire. Ce este iubirea? Să-l lăsăm pe Dumnezeu să ne vorbească despre iubire, adică despre El însuși. Și lui să-i cerem apoi să ne învețe, să ne ajute să iubim. Primul lucru pe care ni-l învață acest fragment evanghelic este faptul că suntem iubiți de Dumnezeu. Suntem iubiți încă de la începutul lumii. Atunci când Olarul l-a plăsmuit pe Adam din pământ, iar pe Eva din coasta lui, Creatorul a săvârșit un gest de iubire. Și mai mult decât un simplu gest, în crearea noastră, a oamenilor, Dumnezeu a pus și ceva din chipul său; ne-a creat asemănători cu el. Dar Creatorului nostru, atunci, la început nu i s-a părut îndeajuns ceea ce a făcut pentru noi, iar la împlinirea timpului ne-a iubit și mai mult, trimițându-l în lumea noastră pe însuși Fiul său, fiu care, din iubire pentru noi, s-a făcut întru totul asemenea nouă, în afară de păcatele noastre. Iubirea lui Dumnezeu pentru om este fără măsură, fără nicio limită, așa cum fără limite este El, în toate calitățile sale.

Nu știu cât de mult simțim în noi iubirea divină? Poate prea puțin, căci dacă am simți-o mai mult, am înflori, am ieși din mediocritate și din egoismul nostru, din singurătatea și nesiguranța noastră și am fi mai frumoși, mai plini de viață, mai rodnici în fapte bune. Este greu însă să vorbești despre iubire unor oameni abătuți din cauza grijilor și lipsurilor cu care se confruntă. Este greu să vorbești și cu

atât mai mult să trăiești din iubire, atunci când te scalzi în mediocritate, când suferi sau ești singur. Este adevărat că mulți dintre noi nu prea avem cu ce să ne mândrim, dar dacă ne-am lăsa mai mult iubiți de Dumnezeu, dacă ne-am deschide mai larg inima și mintea la bunătatea și lumina sa, am fi mai buni. Și dacă, totuși, există și ceva bun în noi, aceasta se datorează iubirii divine cu care suntem iubiți.

Rămâneți în iubirea mea

Dacă, citind Biblia, sau ascultând o predică, sau cunoscând o persoană credincioasă, am descoperit această iubire și trăim în ea, astăzi Cristos ne îndeamnă să rămânem în iubirea lui, să perseverăm în ea. Cum putem rămâne în iubirea divină? Împlinind poruncile Domnului. Nu prea ne place să auzim cuvântul poruncă. Nu dorim ca cineva să ne poruncească ceva. Ne considerăm oameni și cetățeni liberi și în libertatea noastră, cuvântul poruncă sună ca o îngrădire a libertăților noastre, sau o piedică pusă în calea emancipării noastre. Dispozițiile, poruncile, normele și cu atât mai puțin sancțiunile, toate acestea nu ne sunt plăcute. Este bine însă să știm că Isus Cristos a venit în lumea noastră, cu poruncile, ideile și prejudecățile noastre, pentru a ne oferi o „poruncă" nouă: Iubește-l pe Tatăl care te iubește, iubește-te pe tine și pe ceilalți cu iubirea cu care Dumnezeu te iubește. Poruncile lui Dumnezeu, în înțelesul lor autentic, genuin nu reprezintă o serie de prescripții divine pe care dacă le respectăm meritățm iubirea divină. Aceasta ar semăna mai mult a dresaj, așa cum procedezi cu un animal: Când execută ceea ce îi ceri, îi oferi o recompensă. Îndeplinirea poruncilor lui Dumnezeu înseamnă o manifestare concretă a iubirii pe care o avem față de el. Așa cum două persoane care se iubesc, își fac una celeilalte mici sau mari gesturi prin care își manifestă iubirea. Așa cum un părinte face zilnic multe gesturi de

iubire față de copilul său, nu îndeplinind niște obligații, ci manifestându-și iubirea pe care i-o poartă.

Porunca mea

Un evreu pios respectă cele 613 prescripții ale Torei, așa cum un evreu și un creștin respectă cele 10 porunci date de Yahveh lui Moise. Isus Cristos ne învață o poruncă nouă, aceea a iubirii lui Dumnezeu și a aproapelui nostru. Și cum trebuie să iubim? Așa cum ne iubește Isus Cristos, fără limite, fără măsură. Măsura iubirii lui Dumnezeu este lipsa de măsură. Primind în noi această iubire, încercăm să imităm exemplul Fiului lui Dumnezeu, care l-a iubit pe Tatăl până la sacrificiul suprem; la fel ne iubește și pe noi. În această iubire, Cristos nu doar ne îndeamnă, ci ne poruncește: „Rămâneți în iubirea mea". Logica iubirii lui Dumnezeu este diferită de logica omenească, și doar în felul acesta este învinsă logica noastră îngustă și egoistă.

Atât cât ne țin puterile, ne străduim să imităm iubirea lui Isus Cristos, dar adesea constatăm că mai mult decât să înaintăm, să progresăm în iubire, ne poticnim și cădem. Ne ridicăm, ne curățăm de praful și mizeriile care se depun pe haina sufletului și continuăm să-l imităm pe Domnul; și facem aceasta până la ultima suflare. Ceea ce ar trebui să nu neglijăm pe tot parcursul vieții este însă și un alt comportament, o altă atitudine, și anume aceea de a ne lăsa iubiți de Dumnezeu. Poate că în dorința noastră de imitare a lui Isus Cristos se ascunde și orgoliu omenesc (Adică, cum? Nu sunt eu în stare să fiu un bun creștin?). Am progresa mai mult și mai ușor dacă am lăsa deoparte ambițiile noastre și ne-am lăsa iubiți, așa cum suntem, cu limitele și greșelile noastre. Dacă procedăm în felul acesta, dacă ne lăsăm îmbrățișați în fiecare zi de brațele iubitoare ale Tatălui ceresc, dacă îl lăsăm pe Isus Cristos să ne iubească cu iubirea lui înflăcărată, atunci ajungem mai aproape de inima lui și-i simțim bătăile pline de iubire.

Iubirea lui Dumnezeu nu este egoistă și nu-l devorează pe omul pe care îl iubește; nu-l controlează și nu-l limitează în acțiunile sale. Și, Dumnezeu fiind, nici nu are nevoie să-i răspundem cu iubire. El ne iubește total gratuit. Așa trebuie să încercăm și noi să iubim total dezinteresat, bucurându-ne din tot sufletul că iubim, că putem iubi. Iubindu-i pe semenii noștri, nu-i acaparăm, nu-i controlăm, nu-i folosim, nu-i consumăm, așa cum, din nefericire, mulți procedează, dominați de logica unei lumi care îi confundă pe oameni cu bunurile pe care le au și se folosesc de ele până acestea se uzează, sau nu le mai plac, după care se debarasează de ele.

Să iubim cu iubirea cu care suntem iubiți. Să împărtășim altora din iubirea pe care o simțim în ființa noastră. Să oferim și altora din ceea ce Dumnezeu ne oferă cu atâta generozitate! Și cu cât vom oferi mai mult, cu atât Domnul ne va dărui și mai mult. Niciodată, El nu se lasă întrecut în generozitate. Aceasta este fraternitatea creștină. Așa ne manifestăm capacitatea de a iubi; o iubire rodnică pentru că se alimentează din izvorul iubirii, care este Dumnezeu. Iubind, noi devenim bucuria lui Dumnezeu.

11 mai 2021

ESTE BINE PENTRU MINE CA TU SĂ PLECI

În acel timp, Isus le-a zis discipolilor săi: „Acum mă duc la cel care m-a trimis și nimeni dintre voi nu mă întreabă: «Unde mergi?» Dar pentru că v-am spus acestea, întristarea a umplut inima voastră. Totuși eu vă spun adevărul: este mai bine pentru voi ca eu să plec, pentru că, dacă nu mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi; însă, dacă mă duc, îl voi trimite la voi. Și când va veni el, va denunța lumea cu privire la păcat, cu privire la dreptate și cu privire la judecată. Cu privire la păcat, pentru că nu cred în mine. Cu privire la

dreptate, pentru că mă duc la Tatăl și nu mă veți mai vedea. Cu privire la judecată, deoarece conducătorul acestei lumi a fost judecat".

Evanghelia după sfântul Ioan 16,5-11

Doamne, de ce pleci înapoi la Tatăl tău? De ce nu rămâi lângă mine, să fiu eu liniștit și în siguranță, simțindu-ți prezența protectoare și grijulie? Nu-mi place că pleci și mă lași singur; îmi place mai mult să fiu ca un copil care se ține peste tot de fusta mamei și oriunde merge ea, este și el prezent.

– Tu însă știi ce este mai bine pentru mine: Știi că plecând, mă determini să învăț să cresc și să pricep că nu trebuie să te caut doar pentru ca tu să-mi rezolvi problemele.

– Este bine ca tu să pleci, căci așa mă înveți cum să fiu pregătit pentru a primi darurile Duhului Sfânt; el, care completează lucrarea pe care tu ai început-o în sufletul și viața mea.

– Cât de multă nevoie am să-i simt șoaptele pline de înțelepciune! Sunt prea mulți aceia care vor să-mi ocupe creierul cu ideile lor. Am nevoie de o voce proaspătă care să pătrundă în adâncul cel mai profund al conștiinței mele, luminându-i toate cotloanele; am nevoie să devin un fiu al luminii venită de sus. Trimite-l pe Duhul tău, ca să pot vedea bine ce este în această lume și să pricep de ce lucrurile sunt așa și nu altfel.

– Este bine ca tu să pleci, pentru că așa mă determini să merg pe picioarele mele, urmându-ți pașii, devenind învățăcelul tău, rămânând mereu un elev la școala ta. Așa pricep mai bine că nu eu sunt învățătorul, nu eu devin maestrul altora, ci tu, doar tu.

– Trimite-l. Doamne, pe Duhul tău să mă învețe că păcatul înseamnă refuzul tău. Păcat înseamnă să încerc să-ți iau locul, să-ți închid gura și să vorbesc doar eu; să te dau

jos de pe soclu și să pun acolo statuia mea; să scot icoanele și crucea din instituțiile publice și să le înlocuiesc cu tablourile personajelor mele preferate.

Duhul tău să mă învețe că judecata Tatălui ceresc nu este contra mea, ci contra duhului unei lumi mundane și mondene, contra diavolului.

– Doamne, tu chiar crezi că eu sunt capabil să cresc, să devin adult, și pentru aceasta mi-l trimiți pe Duhul tău. Îți mulțumesc și îți rămân recunoscător.

12 mai 2021

GREUTATEA ADEVĂRULUI

În acel timp, Isus le-a zis discipolilor săi: „Mai am multe să vă spun, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni el, Duhul adevărului vă va călăuzi în tot adevărul, căci nu va vorbi de la sine, ci va spune ceea ce va auzi și vă va vesti lucrurile care vor veni. El mă va glorifica pe mine pentru că dintr-al meu va lua și vă va vesti vouă. Toate câte le are Tatăl sunt ale mele; de aceea v-am spus că ia dintr-al meu și vă va vesti".

Evanghelia după sfântul Ioan 16,12-15

Există o povară pe care o purtăm cu greu, care ne pune pe gânduri și din fața căreia nu putem dispărea, nu o putem ocoli; este povara adevărului. Vin zile în viață când pricepem multe lucruri care înainte erau neclare și trăiam în lumea iluziilor și jocurilor de-a viața. Când ajungi să-ți dai seama de exigențele vocației tale în lume, sau că te afli într-o situație dificilă din care îți trebuie mult curaj și putere ca să ieși, atunci nu-ți mai place greutatea adevărului descoperit și ai vrea din nou să visezi, să duci o „dolce vita". Dar conștiința nu te lasă să faci asta și te fluieră la cea mai mică abatere, ca un arbitru implacabil.

Marea noastră șansă este că îl avem pe Cristos, învățătorul care prin Duhul său sfânt ne învață ce și cum să facem pentru ca viața să nu o simțim o povară, ci o misiune frumoasă, demnă și nobilă de îndeplinit. Zi după zi, Evanghelia lui devine lumină pentru pașii noștri; prezența lui delicată, senină și plăcută este mai tonică pentru zilele noastre decât aroma cafelei de dimineață. Înțelepciunea evanghelică este mai necesară decât cea a psihologilor; privindu-l pe Cristos, om și dumnezeu, ne cunoaștem mai bine adevăratul nostru chip. Adevărul și dreptatea lui ne ajută să trăim în adevăr și să construim o lume mai dreaptă. Trăind în el, care este Adevărul, nu ne vom mai speria de adevărurile incomode pe care le descoperim în noi și în jurul nostru, și le vom găsi o rezolvare mai ușoară decât pentru un om fără credință. Dacă ar fi să ducem doar pe umerii noștri adevărurile neplăcute, negative despre noi și lume, acestea ne-ar strivi sub greutatea lor. Din fericire, Isus Cristos ni-l trimite pe Duhul său sfânt ca să preia greutatea insuportabilă a adevărurilor noastre.

Să ne fie ziua însorită, pasul sprinten și inima ușoară!

17 mai 2021

PATRU ÎNTREBĂRI

Cred că de prin clasa a noua am căpătat o „boală" care mi-a cauzat multe necazuri, dar m-a ajutat să am și multă lumină în gândurile și ideile mele. Citind voluminoasa carte Moartea unui președinte (570 pagini) care ne prezintă asasinarea președintelui american Kennedy, am dorit să aflu cine a orchestrat acest asasinat, dar până astăzi am rămas în ceață, cu întrebarea fără răspuns. Dar nu numai eu nu știu cine a organizat acest asasinat, ci marea majoritate a oamenilor.

Aseară discutam cu cineva care era foarte contrariat de faptul că nu știe cine a fabricat covidul și de ce nu este tras nimeni la răspundere pentru tot răul de care a suferit și suferă lumea întreagă. Curios este faptul că șefii de state, guvernele și puternicii lumii nu cer socoteală nimănui pentru milioanele de victime pe care le-a provocat acest virus. Nimeni nu cunoaște făptașii? Nimeni nu trebuie să răspundă pentru această tragedie? Aceste întrebări îl nelinișteau pe interlocutorul meu, dar și pe mine. Mă întreb: Oare trebuie să ne mai preocupe cunoașterea adevărului despre ceea ce se întâmplă în lume, sau trebuie să mergem ca orbeții, bucuroși că încă mai respirăm, fără să ne mai intereseze cine este răspunzător de această tragedie planetară?

Am impresia că trăiesc într-o societate în care creierul și rațiunea sunt anesteziate. Oamenii refuză să mai gândească și dominați de frică acceptă totul, fără să mai pună întrebări. De exemplu, acum ni se repetă la nesfârșit, zi și noapte, „vaccinați-vă", iar campaniile și maratoanele de vaccinare au devenit pâinea de toate zilele cu care se hrănește și ne hrănește mass-media.

– Nu aud însă niciun cuvânt despre testele prin care putem ști cu toții dacă suntem sau nu suntem infectați cu acest virus. De ce oare? Eu cred că în fața unei boli întâi trebuie să ne lămurim cine este bolnav și cine nu este, iar cei care sunt infectați să se izoleze repede și să se vindece, evitând astfel riscul de a-i contamina și pe alții. Dar văd că nu se face nimic în acest sens. Mă întreb și vă întreb: De ce?

– Încă o întrebare, tot foarte importantă: De ce vaccinul este gratuit, iar testele sunt cu plată și de ce nu a fost și nu este organizată nicio campanie sau maraton de testare a stării de sănătate a populației vis-a-vis de covid?

– Și încă o întrebare importantă: Ținând cont și de spusele fostului ministru al Sănătății, Voiculescu, cine

verifică corectitudinea informațiilor referitoare la numărul infectaților și al decedaților de covid?

În timpul comunismului oamenilor li se spuneau multe, și nimeni nu avea voie să pună la îndoială adevărul celor spuse de partid. Acest fapt a reprezentat fața urâtă, inumană a dictaturii comuniste. Acum, de când ne-am procopsit cu această pandemie ni se spun tot felul de lucruri, iar dacă unul sau altul are îndoieli sau cer clarificări, sunt catalogați imediat drept adepți ai conspiraționismului sau Ocultei Mondiale. Așa am fost catalogat și eu, dar nu este o noutate: În perioada comunistă eram considerat tot conspiraționist, al capitalismului anglo-american și al Vaticanului.

Oare acest popor căruia zilnic i se bombardează creierul cu tot felul de informații, nu are dreptul să știe dacă ceea ce i se spune este corect, adevărat și spre binele său? Oare mai avem dreptul să cerem explicații și clarificări, sau trebuie să înghițim totul așa cum ni se livrează?

Deci, repetând în sinteză cele spuse, lămuriți-mă și pe mine asupra acestor trei probleme:

1. Testele sunt sau nu sunt importante în toată problematica pandemiei?

2. De ce vaccinul este gratuit, iar testele sunt cu plată?

3. Avem sau nu avem dreptul să cunoaștem adevărul informațiilor despre numărul infectaților și decedaților de covid?

A patra întrebare are un caracter mai personal: Cei care s-au imunizat prin boală, mai trebuie să se vaccineze, din moment ce rolul vaccinului este de a oferi corpului o anumită imunitate în fața virusului?

Mulțumesc oricui aduce un plus de lumină și claritate în aceste probleme pe care eu le consider foarte importante; sper că și voi.

19 mai 2021

SFATUL DUHULUI SFÂNT

Putem fi analfabeți și nu avem nevoie de sfatul cuiva pentru a pricepe că trebuie să ne hrănim și să ne îngrijim trupul. Necesitățile vitale ale corpului sunt înscrise în instinctul de conservare pe care fiecare îl avem încă din sânul matern.

Dar ce să facem mai departe în viață, cu ce să ne ocupăm timpul, în ce anume să investim energiile și capacitățile minții și voinței noastre? Putem să fim cel mai bun sfătuitor al nostru pentru ca viața pe care o trăim să reprezinte cea mai bună variantă dintre toate cele posibile?

Avem un răspuns clar și convingător la această întrebare: Care este cea mai bună cale de urmat și cea mai potrivită pentru mine? Ce ați zice despre o persoană care v-ar spune: În viață, eu am această aspirație, să ajung cât mai aproape de cerul lui Dumnezeu; vreau să devin atât de curat cu inima și atât de strălucitor în gândurile mele încât Cel de Sus să mă umple cu sfințenia sa? Unii i-ar spune: Bravo ție! Succes! Eu îmi văd de jobul și problemele mele.

Dacă am fi mai puțin pragmatici, mai puțin egoiști și închiși în orizontul nostru îngust, am aborda viața într-o manieră mai înțeleaptă. Adică? Încerc să explic prin exemple: Rațiunea ne spune să fim prudenți și să adunăm bani albi pentru zile negre, dar un glas interior ne sfătuiește să împărțim puținul nostru cu cel care are mai puțin decât noi. Așa facem și atunci simțim o bucurie interioară mult mai mare decât dacă am ține în mână un lingou de aur. Tot rațiunea ne spune să nu sărim în apă după unul care se înecă, pentru că riscăm să ne înecăm amândoi, dar tot un glas interior ne strigă cu putere: Sari după el, salvează-l. Așa facem, părăsim siguranța malului,

sărim în apă și îl salvăm, iar bucuria noastră este fără margini. Tot rațiunea ne spune că este bine să spunem adevărul, tot adevărul și numai adevărul. Mă întreb însă dacă există cineva dintre noi care spune în public tot adevărul despre el sau despre alte persoane, dacă „dă totul din casă”? O voce interioară ne spune și ne învață că sunt situații în care este mai bine să taci decât să vorbești; că este mai bine să protejezi decât să tai în carne vie și să pui sare pe rană. Și exemplele pot continua.

De fapt, ce vreau să spun și la ce concluzie vreau să ajung? Cred că avem nevoie de un îndrumător ceresc care să ne sfătuiască și să ne învețe pe noi, pământenii, cum putem urca spre ceruri, sau ce putem face pentru ca el să coboare cerul printre noi. Acest sfătuitor ceresc se numește Duhul Sfânt.

Domnitorii aveau sfetnici; președinții au consilieri. Sunt buni consilierii și psihologii specializați în diferite domenii și problematici ale vieții; sunt foarte buni duhovnicii și părinții spirituali. Dar pentru o viață înțeleaptă și fericită cel mai bun este Duhul Sfânt, iar de sfaturile lui toți avem nevoie, dacă, bineînțeles, aspirăm spre fericire, spre adevărata fericire.

21 mai 2021

Sfânta ELENA, mama împăratului Constantin (cca 250-330)

După numele cel mai răspândit în lumea creștină, Maria, cred că urmează Elena, cel puțin pentru partea răsăriteană a creștinătății. Astăzi ambele biserici, catolică și ortodoxă o venerează pe sfânta Elena, mama împăratului Constantin. Cine dintre noi nu o știe pe sfânta Elena, mama împăratului Constantin, alături de fiul ei, iar între dânșii Crucea Mântuitorului?! Așa este venerată în

creștinătatea ortodoxă, iar icoana sfinților împărați este una dintre cele mai cinstite în zona răsăriteană a creștinătății.

Elena are marele merit de a fi descoperit lemnul Sfintei Cruci, iar fiul ei pe acela de a fi acordat libertate creștinilor și apoi de a fi favorizat biserica, ocupând un loc foarte important în creștinătatea orientală, fiind considerat de către episcopul Eusebiu „ca unul dintre apostoli".

Elena s-a născut la Drepanum (Turcia de astăzi, în zona Mării Negre; Constantin îi va schimba numele în Helenopolis) într-o familie modestă și era fiica unui hangiu. Spre vârsta de 20 de ani îl cunoaște aici la han pe Constanțiu Chlorus, cu care se căsătorește, deși era dintr-o categorie socială modestă. După 10 ani de căsnicie îl naște pe Constantin pe care atâta timp cât l-a putut avea lângă ea, l-a înconjurat cu toată dragostea ei de mamă. În anul 293, Constanțiu devine Cezar și din rațiuni de stat nu o mai vrea pe soția lui de origini modeste; o îndepărtează de la curte și se căsătorește cu Teodora, fiica vitregă a împăratului Maximian. Elena dispare în umbră, fără să se lamenteze de marea nedreptate ce i s-a făcut, purtându-și în tăcere și demnitate iubirea ei rănită. Fiul Constantin este crescut și educat la curtea împăratului Dioclețian, apoi îl urmează pe tatăl său în campaniile din Britannia. După moartea tatălui (306), Constantin, aclamat de soldați, îi ia locul și în scurt timp devine împărat. Din dragoste și recunoștință față de mamă, o cheamă pe Elena la curte, oferindu-i toate onorurile și făcând ca numele ei să apară pe monede.

Profitând de noua poziție pe care a dobândit-o lângă fiul ei, Elena își arată din plin dragostea față de orice om, mai ales față de cei săraci și în suferință. Bunătatea ei era cunoscută tuturor și deși s-a botezat târziu, după 60 de ani, mulți o credeau creștină din copilărie.

În afară de suferința din tinerețe, când a fost repudiată de soțul ei, în anul 326 Elena are o altă mare suferință: Constantin îl ucide pe fiul său Crispus (l-a avut cu Minevrina), deoarece se temea că-i va lua tronul. Acuzând-o că i-a pătat onoarea, o ucide și pe soția Fausta, turnându-i plumb topit în gură. Probabil, din cauza acestor mari dureri, în anul 326 Elena face un pelerinaj de pocăință la Locurile Sfinte din Palestina. Aici se îngrijește de construirea bazilicii Nașterii Domnului la Betleem și a Înălțării Domnului pe Muntele Măslinilor, bazilici pe care fiul Constantin le-a împodobit cu toate cele necesare unui locaș de cult. Tradiția creștină ne spune că Elena a urcat pe Golgota pentru a curăța locul sfânt de tot ceea ce romanii păgâni construiseră aici. Elena a descoperit adevărata Cruce a lui Isus Cristos, punând lângă ea trupul unei femei bolnave; când a atins lemnul crucii, femeia s-a vindecat. Tot datorită Elenei, fiul Constantin va construi aici bazilica Învierii.

Sfânta mamă Elena l-a învățat pe fiul ei să fie mai moderat în setea lui de putere și să nu uite că nu există niciun împărat sau puternic al acestei lumi care să nu fie supus Împăratului împăraților, Dumnezeu.

Elena a murit spre vârsta de 80 de ani, asistată de fiul ei, într-un loc necunoscut nouă. Trupul i-a fost transportat la Roma și înmormântat pe via Labicana „ai due lauri", astăzi Torpignattara.

Deja din timpul vieții, Elena a fost considerată o sfântă și așa va fi venerată după moarte, ca și în secolele care vor urma. Pelerinii care vor ajunge în Cetatea Eternă vor vizita și mormântul Sfintei Elena, situat în apropierea porticului bazilicii sfinților Marcelin și Petru. În secolul al XI-lea, impunătorul ei sarcofag a fost dus în Lateran, iar astăzi se păstrează în Muzeele Vaticane.

La Roma, Elena s-a îngrijit de construirea bazilicii Santa Croce în Gerusalemme, pentru a păstra aici instrumentele pătimirii Domnului descoperite de ea lângă crucea Mântuitorului. Relicvele ei au o istorie aparte. La doi ani după moarte, moaștele i-au fost transportate la Constantinopol, unde împăratul le-a așezat în mausoleul construit special pentru el. Ulterior, informațiile despre moaștele ei se diversifică. Oricum, atenția specială acordată osemintelor ei ne arată cât de mult a fost venerată și iubită această mare femeie, această mare sfântă, atât în zona occidentală a creștinătății, cât și în cea orientală. În cea mai importantă bazilică a creștinătății, Sfântul Petru din Vatican, sfânta Elena este prezentă printr-o statuie imensă așezată la baza unuia din cei patru pilaștri care susțin cupola lui Michelangelo, și împreună cu statuile sfinților Andrei, Veronica și soldatul Longinus formează o coroană a altarului Confesiunii, sub care se află mormântul primului papă, apostolul Petru. Să nu fie acesta un semn al lui Dumnezeu care vrea ca toți creștinii să formeze din nou aceeași biserică a Fiului său, biserică pe care sfânta Elena a iubit-o cu toată ființa ei?

La mulți și fericiți ani tuturor celor care poartă numele sfintei Elena și a fiului ei Constantin!

24 mai 2021

SFÂNTA FECIOARĂ MARIA, MAMA BISERICII

În acel timp, lângă crucea lui Isus, stăteau mama lui Isus și sora mamei lui, Maria a lui Cleopa, și Maria Magdalena. Așadar, văzând Isus că stăteau acolo mama lui și ucenicul pe care îl iubea, i-a spus mamei: „Femeie, iată-l pe fiul tău!" Apoi, i-a spus ucenicului: „Iat-o pe mama ta!" Și, din ceasul acela, ucenicul a luat-o acasă la el (In 19, 25-27).

Lângă crucea Mântuitorului stau trei Marii și apostolul Ioan. Cine dintre aceste patru persoane putea să fie mai îndurerată decât mama lui? În afara lor, nu mai este nimeni. Unde sunt mulțimile din jurul lacului Galileii care alergau după el, fiul lemnarului din Nazaret devenit acum profet care cucerea mulțimile? Unde sunt apostolii și discipolii care i-au fost alături în cei trei ani de activitate publică? Unde sunt prietenii? Toți s-au risipit ca niște oi rămase fără păstor, ca niște iepuri cuprinși de frică și care s-au ascuns, fiecare unde a putut.

Mama lui, Maria, este însă lângă Fiul ei; stă dreaptă lângă cruce, de neclintit în credință, dar poate, mai ales în iubirea ei de mamă. Ar fi putut cădea în disperare, acuzându-l pe Dumnezeu că i-a dat un fiu pentru ca apoi să i-l ia în cel mai rău mod posibil, răstignit între doi tâlhari. Ar fi putut pătrunde în mintea Mariei nenumărate gânduri și frici, acuze pe care să le îndrepte spre Tatăl din ceruri. În necazurile și durerile lor, câți oameni nu-și ridică glasul contra lui Dumnezeu, sau nu mai cred deloc în el!

Maria rămâne puternică în credință lângă crucea Fiului lui Dumnezeu și a Fiului ei. Ea este imaginea și modelul profetic al Bisericii care rămâne fidelă lui Dumnezeu și în pofida tuturor suferințelor, a neliniștilor, fricilor și nesiguranțelor acestei lumi, credința ei nu se clatină, nu dispare. Maria este imaginea noastră, a tuturor, care formăm în ea o singură biserică, avem o singură credință și suntem conduși de o singură speranță, de o singură convingere: Așa cum astăzi îl îmbrățișăm pe Cristos suferind în rănile noastre și ale celorlalți oameni, așa îl vom îmbrățișa în glorie. Dar, înaintea noastră, a tuturor, l-a îmbrățișat și îl îmbrățișează Mama lui, Maria. Ea este mama lui Dumnezeu și a oricărui credincios. Astăzi, ea este așa cum a fost și va rămâne mereu, mama fiecăruia dintre noi care formăm Biserica Fiului ei.

29 mai 2021

ÎN GENUNCHI (direct pe pavimentul bisericii)

Știm că în bisericile catolice sunt bănci; de ce? Pentru ca cei prezenți în locașul de cult să poată sta comod, iar dacă trebuie să stea în genunchi, cele mai multe bănci au și un material care le protejează genunchii. Cred că toți apreciem această atenție a bisericii pentru genunchii obosiți sau poate îmbolnăviți ai multor credincioși, sau ai persoanelor în vârstă.

Am văzut însă și credincioși care stau în genunchi direct pe pavimentul din biserică, și rămân așa, nemișcați în rugăciune, tot timpul cât se roagă sfântul Rozariu sau alte rugăciuni.

Trăim într-o lume în care comoditatea este la ea acasă și căutăm să evităm orice formă de suferință. Nu spun că trebuie să dorim suferința; dimpotrivă, este bine să o combatem, căci Dumnezeu nu vrea să ne vadă suferind. Dar, nu pot să nu apreciez forța interioară și capacitatea de absorbție senină a disconfortului sau durerii pe care le simt cei care stau în genunchi în biserici, renunțând la gradul de comoditate pe care li-l oferă băncile. Casa lui Dumnezeu, biserica, este locul privilegiat unde îi aducem cult și ne rugăm noi, cei care formăm comunitățile creștine. Eu însă mă consider un privilegiat pentru că sunt edificat de exemplul acelor credincioși care, îngenuncheați direct pe pavimentul rece și dur al bisericii, știu să fie mai aproape de suferințele Mântuitorului decât suntem majoritatea dintre noi. Și încă un amănunt, un detaliu nu lipsit de importanță: Din cele observate în treacăt, fața lor exprima multă seninătate și interiorizare, ca și cum suferința din genunchii lor ar fi absentă, le-ar fi străină.

În biserică avem de învățat nu numai de la Învățătorul nostru Isus Cristos și de la preotul de la altar, dar și de la cei de lângă noi, edificați fiind nu de hainele lor sau de coafură,

ci de poziția de îngenuncheați senini și reculeși în fața unui Dumnezeu care nu stă comod pe o canapea, ci răstignit pe o cruce. Știți ce cred despre cei care stau astfel în genunchi în fața lui Dumnezeu? Ei știu și pot să stea drepți în fața oamenilor. Și nu sunt de acord cu acei cârcotași care mai mult pentru a-și ascunde slaba lor credință, au mereu ceva de criticat la persoanele care calcă des pragul bisericilor.

Iunie

1 iunie 2021

IAȘI

Zorii zilei încearcă să-și facă loc prin ceața amestecată cu ploaia care cade domol din cer ca o binecuvântare pentru pământul nostru. Privesc pe fereastră și gândul, dar mai ales inima mă poartă spre centrul Iașului, spre Catedrala Catolică și Palatul Culturii. Vă amintiți ziua de 1 iunie de acum doi ani? Era o zi de sâmbătă, în primele ore ale după amiezii. Vă amintiți ploaia torențială care cădea de sus, ca din niște nori sparți, peste oamenii care îl așteptau pe papa Francisc? Dumnezeu a binecuvântat pământul nostru moldav cu prezența unui papă argentinian; primul papă care a pășit pe pământul Moldovei. Ce mare binecuvântare pe care cerul a revărsat-o din plin în inimile și lumea noastră de aici, din Iași! O binecuvântare simbolizată printr-o ploaie care ne-a udat până la piele, pentru ca apoi, înainte ca Sfântul Părinte să-și facă apariția, să lase loc unui soare atât de plăcut. Vă mai amintiți toate acestea? Eu, da; și totul este atât de viu în gândurile și inima mea.

Moto-ul vizitei papei Francisc în România este „Să mergem împreună”. Este un moto profetic și foarte actual, căci între timp ne-am distanțat, ne-am înstrăinat unii de alții și nu mai mergem nicăieri, ci ne-am închis în casele și gândurile noastre speriate și dezorientate. Să mergem împreună ar trebui să reprezinte motoul cântecului pe care să continuăm să-l cântăm, ținându-ne de mână și mergând împreună spre Dumnezeul din inimile și din bisericile noastre.

Să fim din nou împreună, așa cum eram acum doi ani în fața palatului culturii din Iași. Să ne regăsim unitatea,

surori și frați în același Isus Cristos, în același Dumnezeu Tatăl nostru, al tuturor. Vreau să mergem împreună; noi să fim zorii luminoși ai unei noi umanități, acum purificată de suferința și experiența dură a pandemiei. Vreau să ne ținem de mână, iar inimile noastre să bată la unison, pline de iubire, credință și speranță într-o lume mai bună pe care o construim fiecare dintre noi, dar împreună. Vreau să ieșim din case, dar mai ales din închisoarea inimilor noastre, alungând din ele frica și neîncrederea. Nu ne va ucide niciun virus, iar salvarea noastră nu vine de la un vaccin (a nu se înțelege că sunt contra vaccinării), ci de la unirea inimilor și gândurilor și de la credința noastră comună în același Dumnezeu atotputernic și plin de iubire. Aceste lucruri ni le-a spus (printre altele) pelerinul și prietenul papă Francisc ajuns și la Iași, exact acum doi ani în urmă. Vă mai amintiți toate acestea?

„Duhul Sfânt ne convoacă pe toți și ne ajută să descoperim frumusețea de a sta împreună, de a ne putea întâlni pentru a merge împreună... Duhul Sfânt îmbrățișează diferențele dintre noi și ne dăruiește puterea de a deschide drumuri de speranță dând ce-i mai bun din noi; este același drum pe care l-au început Apostolii acum două mii de ani, fiind astăzi rândul nostru să dăm mărturie și să ne decidem să semănăm. Nu putem aștepta s-o facă alții; este rândul nostru. Noi suntem responsabili!... Visăm ca tot poporul nostru să nu uite de rădăcinile sale... Credința este un dar care menține vie o certitudine profundă și frumoasă: apartenența noastră în calitate de fii, și de fii iubiți de Dumnezeu... Duhul Sfânt ne amintește că nu suntem ființe anonime, abstracte, ființe fără chip, fără istorie, fără identitate. Nu suntem ființe goale și nici superficiale. Există o rețea spirituală foarte puternică care ne unește, ne „conectează", ne susține și care este mai puternică decât orice alt tip de conexiune. Sunt rădăcinile

noastre: conștiința că aparținem unii altora, că viața fiecăruia este ancorată în viața celorlalți... Iubirea prinde rădăcini și ne cheamă să ne înfigem aceste rădăcini în viața celorlalți... Știi când va fi sfârșitul lumii? Când nu va mai fi cărare de la vecin la vecin! Adică, atunci când nu va mai fi dragoste și înțelegere creștinească între frați, între rude, între creștini și între popoare! Atunci când nu se vor mai iubi oamenii deloc, cu adevărat, va fi sfârșitul lumii. Căci fără iubire și fără Dumnezeu nu pot să mai trăiască oamenii pe pământ... Așa cum vă spuneam la început: credința nu se transmite doar prin cuvinte, ci și cu gesturi, priviri, mângâieri ca acelea ale mamelor noastre, ale bunicilor noastre; cu gustul lucrurilor pe care le-am învățat acasă, într-un mod simplu și genuin. Acolo unde este mult zgomot, să știm să ascultăm; unde este confuzie, să știm să inspirăm armonie; unde totul se îmbracă în ambiguitate, să putem aduce claritate; unde este excluziune, să aducem împărtășire; în mijlocul senzaționalismului, în mijlocul mesajelor și veștilor rapide, să avem grijă de integritatea celorlalți; în mijlocul agresivității, să dăm precedență păcii; în mijlocul falsității, să aducem adevărul; în toate, în toate să privilegiem deschiderea drumurilor ce ne fac să simțim apartenența noastră ca fii și ca frați... România este „grădina Maicii Domnului", și în această întâlnire am putut să-mi dau seama de aceasta, pentru că ea este Mamă care cultivă visurile fiilor, care le păzește speranțele, care aduce bucuria în casă. Este o Mamă duioasă și concretă, care are grijă de noi. Voi sunteți comunitatea vie și înfloritoare, plină de speranță, pe care o putem oferi Mamei. Ei, Mamei, să-i consacrăm viitorul tinerilor, al familiilor și al Bisericii. Mulțumesc!"

3 iunie 2021

ÎN CAMERA MEA

În prima zi a Azimelor, când se jertfea Paștele, discipolii săi i-au spus lui Isus: „Unde vrei să mergem să pregătim ca să mănânci Paștele?" Atunci a trimis doi dintre discipolii săi și le-a spus: „Mergeți în cetate și vă va întâmpina un om care duce un urcior cu apă; mergeți după el, și acolo unde va intra, spuneți stăpânului casei că învățătorul zice: «Unde este camera mea, în care să mănânc Paștele cu discipolii mei?»! El vă va arăta o sală mare la etaj, gata pregătită. Pregătiți acolo pentru noi!" Discipolii au ieșit și au venit în cetate. Ei au găsit după cum le spusese și au pregătit Paștele. Și, în timp ce mâncau, a luat pâinea, a binecuvântat-o, a frânt-o, le-a dat-o și le-a spus: „Luați, acesta este trupul meu!" Apoi, luând potirul și mulțumind, l-a dat lor și au băut din el toți. Și le-a spus: „Acesta este sângele meu, al alianței, care se varsă pentru mulți. Adevăr vă spun că nu voi mai bea din rodul viței până în ziua aceea când îl voi bea nou în împărăția lui Dumnezeu!" Și, cântând imnuri, au ieșit spre Muntele Măslinilor.

Evanghelia după sfântul Marcu 14,12-16.22-26

„Unde este camera mea, în care să mănânc Paștele cu discipolii mei?" Dumnezeul meu, camera ta este aici; te rog, nu pleca mai departe, rămâi aici! Aceasta este camera ta, Doamne, în inima și viața mea, așa cum este ea, mică și fragilă; mai șchiopătez, chiar cad, dar mă ridic. Nu-i o viață de erou, dar nici de laș și dezertor; este așa cum tu o știi atât de bine. Aici e camera ta; te rog, rămâi, nu pleca de la mine. Nu are ferestre prea mari, dar nici mici; eu zic că este destul de luminoasă. Vezi că am împodobit-o cu gânduri frumoase, cu dorințe mari, dar, recunosc, și cu ambiții mari.

În camera aceasta sunt eu, Doamne, cu tot ceea ce vezi în ea; te rog, rămâi aici. Așază-te pe fotoliu, pe scaun, pe canapea, unde îți place ție mai mult.

Zici că ai nevoie de o cameră pentru a mânca Paștele, marea ta trecere spre gloria Tatălui. Mă simt onorat dacă o să-l mănânci aici, în camera inimii și vieții mele, împreună cu toți ucenicii tăi. În camera mea vrei să celebrezi Cina cu toți prietenii tăi. Aici vrei să iei masa de nuntă, tu, mirele, iar noi toți, mireasa ta. Aici îți oferi iubirea fără margini; aici, în camera vieții mele, te oferi pe tine însuți ca hrană pentru noi, cu trupul și sângele tău, cu întreaga ta ființă.

La cina ta nu era nimeni care să-ți cânte, să te înveselească. Locuitorii Ierusalimului (locuitori care ucid profeții) nu te-au primit, și nici cei din Galileea, unde ai făcut numeroase minuni, nu te-au urmat până aici, în Iudeea. Nici măcar apostolii cu care stai la masă nu au înțeles prea bine ce faci; nu te-au înțeles așa cum ești, căci ei se gândeau în continuare că tu trebuie să fii un Mesia care să-i scapi de ocupația romană.

Și cu toate acestea, nu te-ai plâns, Dumnezeul meu și al lumii întregi, că nimeni nu te înțelege. Tu ai decis să mănânci Paștele cu mine, cu noi toți. Ai fost și rămâi atât de bun, ca pâinea proaspătă scoasă din cuptor. Și, de fapt, asta ești aici pe altarul nunții tale, o bucată de pâine ce mi-o oferi în dar ca medicament pentru bolile și slăbiciunile mele, ca hrană care să-mi întărească trupul, să nu cad pe cale. La cina nunții și Paștelui tău mă simt atât de bine, ca și cum mi-ai fi dat să beau cel mai bun vin. Și, de fapt, asta ești acum, un vin îmbătător, care însă nu-i din struguri, ci este sângele tău.

Pâine și vin îmi oferi de pe altar; trupul și sângele tău mi le oferi la masa nunții tale cu mine, cu lumea întreagă, aici, acum, în camera vieții mele.

4 iunie 2021

SIMON, MĂ IUBEȘTI?

Cred că toți ne naștem originali, dar foarte mulți ajungem să murim fotocopii. Când nu existau calculatoarele și nici lumea site-urilor din internet, nu exista nici posibilitatea de a fura de ici, de colo tot felul de texte pe care apoi cu cea mai mare ușurință să le combinăm în propria încropeală de articol, studiu sau carte cu care să ieșim în față și să spunem că ne aparține, că ne reprezintă, că acolo sunt gândurile și cunoștințele noastre. Cred că toată această tehnică în continuă evoluție, ca și lumea internetului, și ea în continuă dezvoltare, ne-a făcut pe mulți să nu mai fim noi înșine, ci copii mai mult sau mai puțin reușite ale altora. Deși actul de identitate ne prezintă ca o individualitate distinctă de oricare alt om de pe planetă, de fapt, în gândurile, ideile, sentimentele, comportamentele și planurile noastre de viață reprezentăm un ghiveci, un amalgam adunat din toate părțile. Mulți s-au transformat într-o ființă nu omogenă, ci eterogenă care a ajuns într-un așa hal de confuzie existențială încât astăzi nu sunt puțini cei care afirmă că la baza ființei noastre, oamenii nu se mai împart doar în bărbați și femei, ci sunt un fel de gen neutru, adică nici cal, nici măgar, ci catâr. Dacă până acum, omenirea se împărțea în două genuri, feminin și masculin, astăzi se afirmă că nu acesta este adevărul despre om, ci că există un al treilea gen, cel neutru; adică femeia nu este neapărat femeie, și poate alege să fie bărbat, iar bărbatul nu este neapărat bărbat, ci poate alege să fie femeie. Adică, cei doi originali ieșiți din mâinile Creatorului, bărbatul Adam și femeia Eva, de acum aparțin legendei și miturilor și nu mai sunt de actualitate.

În bazarul mondial în care ne place să ne perindăm, ofertele și tentațiile sunt nenumărate. Dacă intrăm în el (și

ce mult ne place să trăim în acest bazar!), dimineața plecăm de acasă cu ideile noastre, iar seara ne întoarcem cu ale altora. Mulți ne pierdem pe cale și nu ne mai place să continuăm un proiect de viață pe care ni l-am făcut cândva. De exemplu, ceea ce i-a entuziasmat pe mulți copii (să fie ministranți), când ajung la pubertate nu-i mai entuziasmează deloc și uită să mai calce pragul bisericii, așa cum o făceau zilnic cu puțin timp înainte. Nu ne place să ne păstrăm originalitatea și alergăm mereu în căutare de ceva nou, diferit. Și pentru un astfel de stil de viață ne antrenăm din fragedă copilărie, când o păpușă sau un joc ne sunt plăcute și ne atrag cel mult o săptămână sau maxim două, după care ne plictisim de ele și dorim altceva, iar televiziunea și internetul au grijă să ne propună mereu noi oferte.

Știți ce se mai întâmplă: Ne plictisim și de Dumnezeu și de biserică. Evanghelia nu ne mai atrage, nici predicile preoților (zic mereu aceleași lucruri), nici liturghiile, căci știm din memorie cum se desfășoară. Nici pagina mea de FB nu interesează pe cei mai mulți pentru simplul motiv că nu oferă zilnic ceva distractiv, ușor de digerat, plăcut și atractiv care să sature papilele gustative ale posibililor vizitatori. Postările mai lungi și care merg în profunzimea lucrurilor au cei mai puțin cititori. Cultura multora se compune din mici cârpeli de idei ușoare care să nu-ți pună mintea la contribuție mai mult de 15 minute.

Mă întreb de multe ori: Oare ce vrea Dumnezeu de la noi, oamenii aceștia de astăzi, atât de eterogeni, de globalizați? La această întrebare, uneori, din adâncul ființei mele îmi vine acest răspuns: Omule, ești capabil să fii atent la ce îți spun? Te rog frumos, dacă poți, încetează să mai repeți frazele și ideile altora și spune-mi cine ești tu. Vorbește-mi despre tine, fără să deschizi calculatorul, fără să te uiți pe tabletă și smartphone, sau la televizor.

Spune-mi, cine ești tu, fără măști, fariseisme și ipocrizii. Dacă poți, spune-mi ce-i în adâncul ființei tale, cine ești cu adevărat și ce vrei de la tine și de la viața ta. Cred că Dumnezeu ne vrea prietenii lui adevărați care își pun inima în palma lui, care au încredere totală în El, care cred în El și nu se sperie de veștile rele, căci știu că El nu-i va părăsi niciodată. Cred că pe fiecare dintre noi, Dumnezeu ne întreabă ceea ce l-a întrebat și pe apostolul Petru: „Simon, fiul lui Ioan, mă iubești?" (In 21, 15) Mă vrei prietenul tău? Cred că dintr-o astfel de prietenie se naște originalul din noi, iar un astfel de original va atrage și pe alții și vom deveni un motiv de speranță pentru o lume care parcă își pierde speranța într-un viitor mai bun.

Voi, ce aveți de zis despre toate cele spuse?

7 iunie 2021

CEL MAI FRUMOS VIS

Am avut un vis: Oamenii de pe tot pământul, albi și negri, femei și bărbați, copii și bătrâni, cu toții stăteau în picioare și cu mâinile ridicate spre ceruri îi cântau într-un singur glas Domnului Dumnezeu cel de trei ori sfânt. Eram și eu printre ei; cântam cât mă ținea gura și mă simțeam tare fericit. Am privit în jur și am văzut cum întregul pământ era plin de slava Domnului; era așa frumos acest pământ, îmbrăcat în frumusețea și sfințenia Celui de sus. Cântau și păsările cerului; ba chiar și peștii mării și-au scos capul și gura deasupra apelor și cântau același cânt de laudă. Toate animalele pământului, de pe câmpii, dealuri și munți, din curțile oamenilor sau din grajduri, toate și-au unit glasurile cu oamenii, peștii mării și păsările cerului. Tot pământul era un cântec care urca până la ceruri; de acolo, de sus, se auzeau glasurile îngerilor, ale sfinților, heruvimilor și serafimilor. Da, cerul

întreg și tot pământul se uniseră într-o cântare care nu mai contenea. Iar gloria Domnului Sabaot învăluia totul; totul strălucea de frumusețea și măreția lui. Întreaga creație, aștrii și galaxiile cântau și ele același imn de laudă. Întregul univers îl lăuda pe Creatorul său. Iar în centru, undeva unde nu pot spune unde anume, era Mântuitorul lumii și toți cei care cântau aveau fețele îndreptate spre fața lui plină de strălucire. Lumina lui strălucea pe fețele tuturor; toate erau învăluite în lumina lui, oameni, animale, plante, nori și stele, aștri și galaxii. În strălucirea Domnului Dumnezeu, cântul de laudă umplea universul; mai mult, trecea dincolo de granițele lui.

Nimeni nu era trist și nicio lacrimă nu se vedea în ochii sau pe fețele oamenilor. Toți erau îmbrăcați în lumina lui Dumnezeu; toți cântau atât de frumos, că nu se poate spune în cuvinte. Cântau toate păsările cerului, animalele de pe pământ și peștii din ape, cântau planetele, cânta Calea Lactee și toate galaxiile, cântau îngerii. Uitasem: Toți morții se ridicaseră din mormintele lor și din toate locurile unde zăcuseră iar acum limbile lor îl lăudau pe Domnul care trona în centrul universului.

Acesta este visul cel mai frumos pe care l-am visat vreodată; este atât de frumos încât continui să-l visez cu ochii deschiși și n-am putut să nu vi-l povestesc și vouă.

PS: Forma la plural a visului meu este visuri.

10 iunie 2021

SĂ VINĂ LA CABINET

Nu știu dacă vouă vi se întâmplă la fel cum mi se întâmplă mie, și anume ca trecutul să nu fie mort și îngropat pentru totdeauna, ci să revină în memorie tot felul de evenimente, împrejurări sau persoane. Mi-a revenit în minte o discuție pe care cu ani în urmă am

avut-o cu un medic. Eram prin oraș și fiindcă atâția pacienți se perindaseră prin cabinetul dumnealui, în timp ce mergeam și vorbeam, s-a intersectat cu mai multe persoane care l-au salutat, iar câțiva dintre cei cu care ne-am întâlnit au dorit să-l întrebe și câte ceva despre problemele lor de sănătate. Ce am remarcat, a fost faptul că respectivul medic a evitat cât a putut să răspundă la astfel de întrebări, fapt care m-a mirat, iar el a observat mirarea mea. Când eram din nou doar noi doi, mi-a explicat: Uite cum stau lucrurile, eu nu sunt obligat să dau consultații medicale în afara programului. Cine are probleme de sănătate, să mă caute la cabinet.

Mă întreb și vă întreb și pe voi: Oare de ce mi-a revenit acea discuție cu respectivul medic? Încerc să răspund eu și apoi aștept părerile voastre. Chiar dacă un medic are dreptul la viața lui de om, iar orarul său de serviciu este cel care este, în afara căruia trebuie lăsat în pace să-și vadă de viața proprie; chiar dacă trebuie să ținem cont de toate acestea, eu cred că pericolul care ne paște este acela de a mercantiliza, ca să zic așa, relațiile noastre cu oamenii. În societatea și mentalitatea capitalistă, atât de mult se bate monedă pe profit, adunare de bunuri și bani, încât tot ce nu intră în ele riscă să fie dat deoparte din viața noastră. Și uite așa ajungem să construim o lume în care, vorba cântecului, banii vorbesc.

Eu cred că cine se simte chemat să fie medic, trebuie să practice medicina ca pe o vocație, nu ca o meserie. La fel cum este și cu preotul și cu dascălul, educatorul, învățătorul, profesorul. Aceste trei categorii de persoane au primit o vocație de la Dumnezeu, pentru că ei se ocupă direct de om, de mintea, sufletul și sănătatea lui. Iar când vine vorba despre ceea ce are omul mai important și mai scump în el, atunci relațiile noastre cu oamenii nu se mai măsoară în bani, ci în umanitate, în spiritualitate, în

fericirea și mântuirea lor veșnică. Și toate aceste valori sunt mult mai importante decât toți banii din lume.

Poate că mulți dintre noi ar trebui să ne mai clarificăm scara și ierarhia valorilor în viață și să nu uităm că pentru sufletul și mântuirea omului, Fiul lui Dumnezeu și-a dat chiar și viața. Pentru a fi om cu toți oamenii, pentru fericirea lor, ar trebui să treacă în plan secund orarul de la cabinet (și de la biroul parohial) și orice calcul material, financiar. În comunism, nu mi-a plăcut pentru că mi-l băga zilnic în fața ochilor pe Ceaușescu și pentru că-mi vorbea despre cincinale și depășirea de norme. În capitalismul actual, nu-mi place pentru că se vorbește prea mult despre euro, joburi și tot felul de chestii materiale.

Dragi feisbuchiști, eu, de exemplu, din prezența mea aici nu câștig nici cinci bani și nici voi. Însă tare mult câștig din relația mea directă cu oamenii; uneori mai și pierd, mai primesc și palme. Dar ca om și pe latură profesională, ceea ce mă ajută nu sunt banii, ci omul din mine și de lângă mine, ca și Dumnezeul în care cred. Voi, ce părere aveți despre cele spuse?

12 iunie 2021

CE AM FOST ȘI CE SUNTEM?

La început am fost doar un gând și o dorință în mintea și inima părinților noștri. Apoi gândul și dorința lor au devenit o celulă, o simplă celulă pe care o vezi doar la microscop. Acolo, în acea celulă este cuprins misterul ființei și vieții noastre întregi. În ceva atât de mic, invizibil pentru ochiul liber, se ascunde un mister pe care îl cunoaștem doar în parte, în mică măsură. Astăzi, ca ființe adulte, mature, măsurăm în mod obișnuit între 1.60 și 1.80 metri și cântărim (tot în mod obișnuit) între 60 și 90 kg. În aceste dimensiuni și greutăți se ascunde în continuare un

mister al gândurilor, aspirațiilor, realizărilor și eșecurilor noastre pe care toată știința lumii nu reușește să-l cuprindă și să-l lumineze în totalitate.

Viața fiecăruia dintre noi, din momentul conceperii și până la mormânt este cufundată în misterul lui Dumnezeu, dătătorul vieții. Rămânem mereu un mister de descifrat fiindcă în el se ascunde sau se revelează Dumnezeu, pe care niciodată nu vom reuși să-l cuprindem, să-l înțelegem în totalitate. Așa cum nu există nicio definiție care să-l cuprindă pe Dumnezeu în totalitatea ființei sale, la fel nu va putea exista o definiție care să-l cuprindă pe om în totalitate.

Deși între două persoane care sunt împreună de mulți ani, una poate începe o propoziție și după primele cuvinte cealaltă poate continua și termina ce a intenționat cealaltă să spună. Deși urechea noastră identifică persoanele cunoscute după timbrul vocii, chiar fără să le vadă chipul, cei de lângă noi rămân mereu cu partea lor de necunoscut, de imprevizibil. De aceea, nu-i bine să încerci să-l posezi pe celălalt, să dai jos de pe el vălul care îl acoperă și să-l diseci în minime detalii. Libertatea, dorințele, visurile noastre nu pot fi cuprinse și stăpânite de nimeni. Rămânem un mister nu doar pentru ceilalți, ci și pentru noi înșine, fiindcă suntem parte din misterul infinit al Celui care ne-a creat și ne-a dat din duhul său de viață. Misterul nostru, al oamenilor muritori, este cuprins în misterul veșnicului Dumnezeu și ne va trebui o veșnicie ca să-l pătrundem și să ne bucurăm de el.

Cine ești astăzi pentru tine, dar pentru cei de lângă tine?

14 iunie 2021

PARADOXUL IUBIRII

În acel timp, Isus îi învăța pe discipolii săi, zicând: „Ați auzit că s-a spus: «Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte!» Eu însă vă spun: să nu vă împotriviți celui rău; ba, mai mult, dacă cineva te lovește peste obrazul drept, întoarce-i-l și pe celălalt! Celui care vrea să te judece și să-ți ia tunica, lasă-i și mantia, iar dacă cineva te-ar constrânge să faci o mie de pași, mergi cu el două! Celui care îți cere dă-i și celui care vrea să împrumute de la tine nu-i întoarce spatele!"

Evanghelia după sfântul Matei 5,38-42

Nenumărate sunt motivele pentru care unul sau altul dintre noi nu-l iartă pe semenul său nici măcar pe patul de moarte. Și a-i rupe doar un dinte celui care ți-a dat un pumn în gură și ți-a rupt dintele, reprezintă deja un câștig în fața impulsului la violență prin care, instinctiv, l-ai ucide pe semenul tău în secunda următoare. Noi, oamenii, avem în adâncul ființei noastre un instinct al distrugerii, al uciderii mai periculos decât mușcătura de cobră sau dinții leului înfuriat. Între clanurile și familiile mafiote există rivalități și răzbunări care se transmit din generație în generație și nimeni nu știe când se vor stinge cu totul.

A-ți primi pedeapsa pentru răul săvârșit reprezenta deja în antichitatea lui Israel un mare pas înainte pe calea civilizației și conviețuirii civile. Și astăzi, legile stabilesc pedepse pentru cei care nu doar vatămă integritatea fizică a oamenilor, ci îi lovesc prin cuvinte sau gesturi. Dreptatea omenească încearcă în toate felurile să țină în frâu instinctul omului de a lovi în semenul său, sau de a-l ucide.

Iată însă că vine Fiul lui Dumnezeu cu o logică care sigur nu vine de la oameni, ci din ceruri, și-i cere omului să nu reacționeze cu o altă violență, egală celei suferite (îi scoți doar un ochi, pentru că ți-a scos un ochi; îi rupi doar un dintre, fiindcă un dinte ți-a rupt și el). Pentru logica noastră

omenească, ce ne cere Dumnezeu reprezintă un paradox total: Violenței, răspunde-i cu blândețe! „Fericiți cei blânzi, pentru că ei vor moșteni pământul!" (Mt 5, 5). Mi s-a întâmplat să greșesc în trafic și m-am ales în următoarea fracțiune de secundă cu claxoane, gesturi și cuvinte pline de mânie, urâciune și dispreț; de ce, oare?

Fiindcă suntem creștini, este obligatoriu să știm că Dumnezeu ne cere să răspundem la violență cu blândețe, să ne stăpânim mânia din noi, și, dacă putem, să-l punem pe cel mânios în fața nonsensului și absurdității comportamentului său. Pălmuit la proces, Isus nu a întors celălalt obraz, însă i-a cerut agresorului o explicație a gestului său de violență: „Dacă am vorbit rău, dă mărturie despre rău! Dar dacă [am vorbit] bine, de ce mă lovești?" (In 18, 23). În armată fiind, în unitatea militară 01027 din Piatra Neamț, în multe rânduri am fost lovit în fel și chip; le-am cerut agresorilor să-și justifice gestul. Rezultatul: alte lovituri. Acesta a fost comunismul pentru mine. Cât de necesară este logica lui Dumnezeu într-o lume care refuză să raționeze!

Ce frumos este cotidianul existenței noastre atunci când practicăm paradoxul iubirii! Vi s-a întâmplat să fiți întâmpinați de persoane în privirea cărora se citea ură, răzbunare și dispreț? Cum ați reacționat? Le-ați răspuns cu un zâmbet și o vorbă calmă? Bârfele și scormonirea răului din comportamentul altora par să reprezinte pentru unii subiectele preferate de discuție. În aceste situații, am încercat să tăcem sau să scoatem în evidență aspectele pozitive din viața acelora pe care unii vor să-i umilească și să-i împroaște cu noroi și lături? Și este bine să mai știm că dacă îi iubim doar pe cei care ne iubesc sau se înclină în fața noastră, nu facem nimic care să merite laude. A fi creștin adevărat a fost și rămâne o mare provocare pentru logica lumii. Ce ziceți dacă astăzi fiecare am trage concluziile pentru viața și persoana noastră, nu pentru alții?

15 iunie 2021

IUBIND CU IUBIREA LUI DUMNEZEU

În acel timp, Isus îi învăța pe discipolii săi, zicând: „Ați auzit că s-a spus: «Să-l iubești pe aproapele tău și să-l urăști pe dușmanul tău!» Eu însă vă spun: iubiți-i pe dușmanii voștri și rugați-vă pentru cei care vă persecută, ca să deveniți fiii Tatălui vostru care este în ceruri, care face să răsară soarele său peste cei răi și peste cei buni și să plouă peste cei drepți și peste cei nedrepți! Căci, dacă îi iubiți pe cei care vă iubesc, ce răsplată aveți? Oare nu fac același lucru și vameșii? Și dacă îi salutați numai pe frații voștri, ce faceți mai mult? Oare nu fac același lucru și păgânii? Așadar, fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru ceresc este desăvârșit!"

Evanghelia după sfântul Matei 5,43-48

Acest text evanghelic încheie capitolul 5, care începe cu proclamarea fericirilor, fericiri ce constituie modul de a fi al creștinilor autentici. Contemporanii lui Isus erau deja obișnuiți cu o lege despre care ziceau că vine de la Dumnezeu, dar care adesea reprezenta o sumă de obiceiuri omenești bine stabilite de către autoritățile religioase ale Israelului. Voința lui Dumnezeu și iubirea sa fără margini fuseseră făcute captive de către oamenii legii ebraice și interpretate așa cum le convenea lor mai mult. Dar iată că vine Fiul lui Dumnezeu pentru a curăța învățătura și voința Tatălui de spiritul legalist, redându-i astfel splendoarea inițială.

Este nevoie și între noi creștinii să revină Isus Cristos pentru a ne scutura din căldicelul și legalismul existenței noastre. Această evanghelie are să ne spună ceva important nouă, celor care ne considerăm un fel de martiri atunci când am suportat cuvintele negative ale cuiva sau când am dat o mână de ajutor la vreo activitate din parohia noastră. Avem nevoie astăzi de Fiul lui Dumnezeu

care să ne facă un duș rece, nouă celor care am redus credința la un moralism inofensiv, la un fel de bun simț care nu ne deosebește cu nimic pe noi creștinii de un simplu cetățean, sau de un budist, sau de un păgân onest și harnic.

A vrea și a face binele celui care îți vrea și îți face rău înseamnă a-l imita pe Dumnezeu și perfecțiunea sa care se manifestă în nemărginita lui iubire și milostivire față de toți oamenii, buni și răi, drepți și nedrepți. Cine este aproapele meu și pe cine trebuie să iubesc? La această întrebare fundamentală a existenței, Isus Cristos ne învață că trebuie să-i iubim pe toți, fără a face vreo distincție între oameni, de exemplu, că sunt hetero sau homosexuali, că sunt de religia noastră, sau nu, că avem ceva de câștigat de la ei, sau de pierdut, că respectă legile sau le încalcă etc. Orice om trebuie primit cu brațele deschise și respectat, pentru că orice om reprezintă capodopera creației lui Dumnezeu. Faptele sale îl pot urâți, îl pot coborî până aproape de iad, dar el tot creatură a lui Dumnezeu rămâne; și pentru el Isus Cristos și-a vărsat sângele din iubire, doar din iubire.

A-l iubi pe „dușmanul" tău înseamnă a crede că poate să se schimbe în bine, că poate să ne fie prieten, că poate să se comporte ca un frate, ca o soră; că avem împreună același Tată ceresc.

Nu este ușor să-i iubim pe cei care gândesc și se comportă diferit de calapoadele și interesele noastre. Nu este deloc ușor să iertăm din toată inima pe cei care ne fac rău, care ucid fără milă, care împrăștie în jur ură, răutate, nedreptate, care calcă fără scrupule peste semenii lor. Nu i-a fost ușor nici Fiului lui Dumnezeu să-l roage pe Tatăl ca să-i ierte pe cei care l-au răstignit. A fi creștin adevărat înseamnă câteodată a fi erou, martir, iar câți dintre noi avem stofă de erou și martir? Puțini, foarte puțini. Dar,

tocmai pentru că suntem așa cum suntem, Dumnezeu rămâne puterea noastră. Cu el putem deveni eroi, iubind cu iubirea lui. Să-i facem loc lui Dumnezeu în inima noastră pentru ca el să o revigoreze și să o facă să ardă de iubirea lui fără margini. Atunci, doar atunci vom putea iubi și pe cei mai mari dușmani ai noștri.

17 iunie 2021

DAU O ORĂ DE COMUNICARE PE UN MINUT DE COMUNIUNE!

Citeam adineaori amintirile cuiva care, ca toți orășenii din perioada ceaușistă, stăteau la cozi interminabile, în picioare și cu sacoșa în mână ca să capete o sticlă cu lapte, o pungă cu zahăr, două gheare de pui, parizer sau o sticlă cu ulei. Formam o lume înfometată și cerșetoare în propria țară, din care garnituri lungi de trenuri purtau spre prietenii sovietici bunurile acestui pământ. O lume umilită, jignită, ținută în frig și întuneric, cu oameni cărora li se punea imediat pumnul în gură, dacă nu mai puteau răbda și își strigau ofurile inimilor și conștiințelor lor lovite, rănite în ce aveau ele mai scump.

Astăzi este cu totul altfel; galantarele se rup sub greutatea alimentelor de tot felul, iar dacă trebuie să stai la vreo coadă, stai doar câteva minute la casele de marcat ale imenselor supermarket-uri (majoritatea aparținând străinilor). Astăzi avem de toate, trăim într-o lume a abundenței și a risipei alimentare. Câte alimente nu expiră în frigiderele și cămările noastre!

Da, avem de toate, mai puțin fericire! Astăzi nu mai văd pe nimeni să stea la cozi, la vreo alimentară, dar văd nenumărați copii, tineri și chiar adulți care stau zilnic ore în șir cu ochii fixați în ecranele smartphone-urilor lor, tot dând cu degetul și scormonind la nesfârșit în căutarea a

ce? Eu văd o lume tare flămândă care caută un dram de fericire în lumea ireală a internetului. Scormonesc sau privesc ecranele în căutarea a ceea ce le-a lipsit ieri, și alaltăieri și de mulți ani încoace. Văd atâția oameni care nu mai sunt preocupați să-și umple stomacul cu un salam cu soia, ci să-și păstreze burta plată, eventual cu pătrățele. Văd oameni care țin și caută tot felul de diete de slăbire, sau cure de remodelare corporală, de lifting facial, sau de înfrumusețare, de tot felul de make-up-uri. Oare de ce mi se pare că toată această lume este mai flămândă în inima ei decât erau burțile noastre, ale celor născuți și trăiți cât de cât în perioada de tristă pomenire?

Pentru mine, lumea de astăzi reprezintă o mare provocare în căutarea pâinii care să sature setea de fericire a inimilor noastre. Iar dacă tehnica ne permite o comunicare capilară și globală în același timp, comunicarea aceasta nu înseamnă și comuniune a inimii și gândurilor noastre. De ceea ce ducem noi lipsă astăzi este comuniunea, nu comunicarea. Iar pericolul bate la ușa tuturor celor ce purtăm un smartphone mai mult în mână decât în buzunar. Cu acest gadget în mână nu avem cum să ținem în mâna noastră mâna celuilalt, nu avem cum să-l sprijinim sau să-l ajutăm să se ridice. Cu ochii fixați în ecrane nu avem cum să vedem culoarea ochilor celor de lângă noi, dar mai ales nu avem cum să le cunoaștem bucuria sau durerea din priviri.

„Dau regatul meu pentru un cal", a strigat cândva regele Richard al III-lea din paginile lui Shakespeare.

Astăzi, mulți dintre noi ar trebui să strigăm „Dau la schimb o oră de comunicare pe un minut de comuniune". Cum este astăzi inima ta? A mea, liniștită și împăcată, dornică să ofere și să primească iubire. Sau, cumva, asta înseamnă „să dai din casă"?

18 iunie 2021

TU EȘTI COMOARA MEA

În acel timp, Isus le-a spus discipolilor săi: „Nu vă adunați comori pe pământ, unde moliile și rugina le distrug și unde hoții le sapă și le fură! Adunați-vă comori în cer, unde nici moliile, nici rugina nu le distrug și unde hoții nu le sapă și nu le fură! Căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră. Candela trupului este ochiul. Deci dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină. Însă dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi întunecos. Așadar, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare va fi întunericul!"

Evanghelia după sfântul Matei 6,19-23

După ce am început să am un salariu mult mai mare decât am avut în primii douăzeci de ani de activitate, mi-a fost mult mai greu decât înainte să-mi păstrez un crez de viață în care să nu sacrific valori și idealuri pentru bani. Puterea nu a reprezentat pentru mine un mare pericol, sau un drog așa cum se spune, pe bună dreptate. Însă banul, dacă nu ești mereu atent și ancorat profund în valorile spiritului, ale supranaturalului, te face să-ți vinzi repede chiar și părinții.

Ceea ce mă neliniștește în societatea actuală este goana după job-uri și acumularea de bani și bunuri materiale; însăși preoția sau viața consacrată pot fi înțelese de unii mai mult ca un job decât vocație. Din sărăcia comunistă ne-am aruncat orbește în brațele acumulării de capital cu orice preț. Dacă șomajul reprezintă o plagă și o grea povară pentru mulți, acumularea nemăsurată de bunuri materiale și bani reprezintă o sfidare adusă omului și Creatorului său. În sine, banii și bogățiile nu sunt rele, dacă sunt folosite cu chibzuință și în mod înțelept. Cu bani se pot construi spitale, școli și biserici. Dar tot cu bani se pot cumpăra droguri, se pot închide guri care ar trebui să spună adevărul,

se pot cumpăra conștiințe și chiar vieți omenești. Banul poate fi întronizat și pus pe soclu, poate deveni o divinitate; în UE se numește Eurodivinitatea. Lui i se închină nu doar băncile și bursele, ci multe miliarde de oameni, iar aproape un miliard suferă zilnic de foame și alte lipsuri.

Este necesar să muncim pentru a avea o viață onestă și demnă, pentru a ne îngriji trupul (templul Duhului Sfânt), dar câtă atenție și timp acordăm glasului inimii și conștiinței noastre? Mâinile multora sunt bătătorite de muncă, dar genunchii a câți oameni sunt bătătoriți de timpul cât au stat îngenuncheați în fața lui Dumnezeu? Omul care se roagă, care meditează la cele de sus, care acordă mult timp eu-ului său interior, acela acumulează o mare bogăție interioară. Oamenii ancorați în valorile spiritului, aceia sunt cu adevărat bogați și puternici. Persoanele care știu mult mai bine ceea ce știu decât ceea ce au, acelea posedă tezaure pe care hoții nu le pot fura și cu care se vor prezenta în fața lui Dumnezeu, la dreapta judecată.

Ar fi bine să ne uităm în casa și curtea noastră și să privim cu atenție tot ce avem și să ne întrebăm la care din acele lucruri ținem mai mult și de ce. Deoarece acolo este și inima noastră. Sau, dacă în fiecare zi ținem în mână mult timp un pahar sau o sticlă, în ele este și inima noastră. Sau dacă în gândurile sau cuvintele noastre sunt prezente judecăți asupra semenilor noștri, acolo este și inima noastră, conform unui dicton înțelept „Limba bate unde doare dintele”. Ar fi bine să ne analizăm cu atenție gândirea și încotro se îndreaptă cel mai des gândurile noastre, către cine și către ce, căci în acea direcție este prezentă și inima noastră.

Îmi spunea cineva din Canada că atunci când românii se adună la biserică, după liturghie bărbații discută despre mașini, case și femei, iar femeile despre modă, bucătărie și

câte ceva despre școala copiilor și ce a mai spus unul sau altul. Oare aceasta să fie misiunea creștinilor în lume? Aceasta vrea Dumnezeu de la noi?

Pentru a ne cunoaște pe noi înșine și profunzimile vieții pe care o ducem este nevoie ca ochiul interior să fie luminat de o lumină care vine nu de la soare, ci din altă lume, din însăși inima și mintea lui Dumnezeu. Lumina credinței este un mare dar pe care îl putem avea dacă îl cerem cu insistență, în fiecare zi. Cu ochiul credinței încălzită de iubirea inimii putem pătrunde adânc nu doar în ființa noastră, înțelegând care-i rostul nostru în lume, ci și în inima și viața celorlalți. Cu o privire curată și plină de iubire vom înțelege mai bine omul și vom fi mai indulgenți în a-i judeca pe alții și mai exigenți cu noi înșine; fără credință și iubire, procedăm invers.

Să acordăm mai mult timp și energii relațiilor directe cu oamenii, și mai puțin timp lucrurilor. Oricât de mult ne-ar tenta o mașină, o casă, un smartphone de ultimă generație, un pahar cu vin bun, toate acestea rămân lucruri, fără inimă, fără viață și nu au cum să ne facă fericiți. Și chiar dacă suntem nu doar spirit, ci și materie, fericirea are totdeauna un chip și un nume concret, un nume de persoană, nu de obiect, iar numele Persoanei prezentă în orice om este Dumnezeu.

19 iunie 2021

CĂUTAȚI MAI ÎNTÂI ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

În acel timp, Isus le-a spus discipolilor săi: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau îl va urî pe unul și îl va iubi pe celălalt, sau va ține la unul, iar pe celălalt îl va disprețui. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și mamonei. De aceea vă spun: nu vă îngrijorați pentru viața voastră: ce veți

mânca sau ce veți bea, nici pentru trupul vostru: cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana, iar trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Priviți păsările cerului: nu seamănă, nu seceră, nici nu adună în hambar, iar Tatăl vostru ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi mult mai de preț decât ele? Cine dintre voi, oricât s-ar strădui, poate să adauge câtuși de puțin la durata vieții sale? Iar pentru îmbrăcăminte de ce vă străduiți? Observați cum cresc crinii de pe câmp: nu trudesc și nu țes. Totuși vă spun că nici Solomon, în toată gloria lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia. Așadar, dacă Dumnezeu îmbracă astfel iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, cu cât mai mult pe voi, oameni cu puțină credință? Deci, nu vă îngrijorați, spunând: «Ce vom mânca? Ce vom bea?» sau «Cu ce ne vom îmbrăca?»! Căci pe toate acestea le caută neamurile păgâne; dar Tatăl vostru ceresc știe că aveți nevoie de toate acestea. Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui și toate acestea vi se vor adăuga! Deci nu vă îngrijorați pentru ziua de mâine, căci ziua de mâine se va îngriji de ea însăși. Ajunge zilei răutatea ei".

Evanghelia după sfântul Matei 6,24-34

De fapt, ce dorim, ce ne lipsește, din moment ce tot un stomac avem, tot într-un pat dormim și tot un acoperiș ne trebuie deasupra capului? Îmi este clar: În capitalismul în care ne-am aruncat aproape orbește avem mai multe griji și suntem mai stresați decât pe vremea răposatului. Și încotro ne îndreptăm? Grea întrebare; nimeni nu știe răspunsul, așa cum nu știm câte valuri de pandemie vor mai veni. Viitorul nu este în mâinile noastre; ne-a scăpat deja de mai mult timp și nici nu ne-am dat seama că nu suntem stăpâni nici pe timp, dar nici măcar pe propriile vieți. Suntem aliniați deja la o nouă ordine a lumii de niște stăpâni nevăzuți și nedeclarați. Cel puțin, pe timpul lui Ceaușescu știam bine cu toții cine este „conducătorul iubit"; acum nu mai știm.

Ne vine greu să înțelegem și să credem că scăparea din propriile închisori nu ne vine de la oameni, ci de sus, de la Dumnezeu, care a stabilit o ordine înțeleaptă în toate. Eliberarea din sclaviile pe care noi oamenii ni le-am construit vine din alinierea vieților noastre la legile universului, ale naturii și conștiinței noastre, din reîntoarcerea la logica pe care Creatorul a sădit-o în toate. Trăirea după legile lui Dumnezeu va face să cadă cătușele de la mâinile și picioarele noastre, va înlătura ceața din fața ochilor noștri, ne va alunga teama din inimi și ne va face frumoși ca florile câmpului. Preocuparea întâi de toate pentru Împărăția lui ne va aduce pâinea cea de toate zilele mai ușor decât și-o procură păsările cerului. Orientarea vieților noastre în direcția pe care ne-o indică busola Celui de sus ne va simplifica viața și ne va conduce în siguranță în port, la destinație.

Se pare că prezentul nostru a fost deja confiscat de alții și nu ne mai aparține, așa cum nu ne aparține casa în care locuim, ci băncii la care am făcut credit pentru douăzeci de ani de acum înainte. Dacă vrem să avem viitor, învățând din lecția dură a prezentului, să-l încredințăm mai mult în mâinile lui Dumnezeu și mai puțin în ale oamenilor.

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui și toate acestea vi se vor adăuga!" (Mt 6, 33)

19 iunie 2021

RAIUL DIN ADJUDENI

Când eram copil (eram mai bun decât sunt acum), unul din lucrurile care mă încântau foarte tare erau predicile unui preot, Bernard, care venea la biserica noastră din satul vecin, de peste Siret, Rotunda. Avea un mare dar preotul acesta în a povesti cum este raiul și ce bine te simți acolo. Eram tot ochi și urechi la fiecare cuvânt pe care îl spunea și

mă vedeam și eu în rai, unde erau câmpuri cu multă iarbă și multe, multe flori. În rai erau și mulți copaci de tot felul, sălcii și plopi, brazi și stejari, salcâmi în floare și mulți meri, peri, pruni, cireși și vișini, nuci și castani, și mulți, mulți alți copaci în care ciripeau de zor tot felul de păsări și păsărele. Și mai era cerul lui Dumnezeu plin cu îngeri care zburau încoace și încolo; erau heruvimi și serafimi care cântau din trâmbițe. Erau fântâni cu apă rece și pâraie pline cu pești, lacuri și helești unde puteai pescui în voie.

Și se plimba Dumnezeu prin raiul lui, iar noi, cei de acolo, ne plecam când trecea prin fața noastră și-i cântam laude. Îi ascultam cuvintele cu atenție și căutam să nu-l supărăm cu nimic. Așa mă vedeam eu acolo, în raiul lui Dumnezeu, împreună cu toți copiii din sat, și încercam să fiu cuminte și ascultător, așa cum îmi spuneau părinții să fiu. Și mai spunea părintele că în rai oamenii se bucură și au de toate, nu muncesc în arșița soarelui; nu sunt muște, nici țânțari și nu te mușcă niciun câine. A... să nu uit, în raiul lui Dumnezeu eu adăugam pomul de Crăciun: În cer se împodobește un brad mare, plin cu podoabe și lumini, iar sub brad sunt cadouri frumos împachetate pentru toți copiii. Și tare mult îmi doream să am și eu așa un brad și să primesc un cadou în care să fie comori pe care le visam de multe ori. Și mai spunea părintele la predicile lui că în rai vor merge doar oamenii buni, care nu înjură, nu fură de la alții, nu se bat între ei, sunt harnici și cinstiți. Iar eu mă gândeam la părinții mei și credeam că și ei vor ajunge în rai și vom fi împreună acolo și tare ne va fi bine.

Sorbeam toate cuvintele părintelui și cred că eram cu gura căscată atunci când el predica, așa cum erau peștii pictați pe peretele bisericii noastre, ascultând predica sfântului Anton. În seminar și apoi ca preot, am învățat multe despre rai, dar parcă tot mai frumoase și mai plăcute erau învățăturile părintelui Bernard. Și știți, fața lui chiar

strălucea de fericire atunci când predica despre rai; și ridica mâinile arătând spre cer, iar eu îl urmăream cu privirea și în imaginația mea deja vedeam cerul deasupra bolții bisericii.

Uneori, seara târziu, stând pe prispa casei și admirând stelele din Calea Lactee, printre ele vedeam câmpuri înverzite, pomi fructiferi, lacuri și pâraie pline cu pești, îngeri zburând și pe Dumnezeu plimbându-se alături de sfântul Petru. Raiul din biserica veche din Adjudeni îl port și acum cu mine, în inima și gândurile mele și într-o zi chiar aș vrea să-l văd așa cum era în predicile părintelui Bernard (fie-i țărâna ușoară în raiul lui Dumnezeu!) și cum imaginația și fantezia mea îl înfrumusețau

24 iunie 2021

MÂINILE NOASTRE

Lauda de sine niciodată nu miroase a bine; totuși, nu mă pot abține să nu spun că mai multe persoane mi-au zis, mai direct sau pe ocolite, că am mâini frumoase. Le priveam adineaori și mi-am zis că mâine dimineață îmi tai unghiile, nu că ar fi mari, dar așa, că doar nu sunt cucoană.

Să lăsăm banalitățile deoparte. Vi s-a întâmplat să dați mâna cu vreo persoană și apoi să simțiți mult timp în palma proprie palma acelei persoane? Mie, da; de exemplu, palma sfântului papă Ioan Paul al II-lea. Contactul cu palma lui mi-a transmis ceva ce nu pot descrie, o senzație unică de mână care emana sfințenie, căldură, forță și binecuvântare.

O altă mână care mi-a transmis în corp, dar mai ales în inimă multă căldură, o căldură vitală aș putea spune, a fost mâna mamei mele. Îi simt și acum mângâierea pe frunte și creștetul capului; așa mă mângâia când eram mic, pentru a mă adormi. Nu prea i-a reușit, căci gândul meu era mereu la joacă.

Am în fața ochilor mei mâinile bătătorite de muncă ale multor muncitori sau țărani. Când le simțeam așa aspre în palma mea, primul sentiment și gând pe care mi-l transmiteau era acela de respect pentru munca lor; un respect aproape sacru. Simt pe obraz mâna nu spun cui care m-a mângâiat în dureri mari ale mele. Ce mi-a transmis acea mângâiere este mai important decât orice medicament.

Nu știu câtă importanță acordăm mâinilor noastre și ale altora. Știu unde fuge prima dată privirea multor bărbați atunci când văd o femeie. Ar putea însă să se gândească la mâinile și palmele lor care au ținut în brațe copii, le-au șters lacrimile, i-au mângâiat, i-au ținut de mână ajutându-i să meargă pe picioarele lor. Mâini care au gătit de nenumărate ori; mâini care au ținut mătura sau aspiratorul, care au trebăluit neobosite prin casă. Mâini care au șters lacrimi, au mângâiat chipuri mâhnite.

Văd că în timpurile noastre se acordă o mare atenție unghiilor. Cred că mâna unei femei este mult mai importantă și mai frumoasă prin altceva decât prin unghii. Am văzut mâini care zilnic deapănă boabele sfântului rozariu; am văzut mâini care fac semnul sfintei Cruci când trec prin fața unei biserici sau monument religios. Sunt mâini care binecuvântează sau se înalță în rugă spre ceruri, implorând binecuvântarea lui Dumnezeu.

Îmi privesc din nou mâinile și-mi dau seama mai bine cât de importante sunt ele, chiar și atunci când degetele lor butonează literele care alcătuiesc cuvintele acestei postări.

Voi, când vă priviți mâinile, palmele, ce vă spun ele? Ce au oferit altora palmele și mâinile voastre? Simțiți în palma voastră o altă mână, o altă palmă? Dar pe obraz, simțiți mângâierea altei mâini?

Oare nu cumva Dumnezeu ne-a împrumutat mâinile sale? Dacă răspunsul este da, oare de ce a făcut-o

27 iunie 2021

EPISCOPIA ROMANO-CATOLICĂ DE IAȘI LA CEAS ANIVERSAR

Cu o inimă plină de bucurie și recunoștință față de Dumnezeu celebrăm acum aniversarea a 137 de ani de la înființarea episcopiei romano-catolice de Iași. La 27 iunie 1884, papa Leon la XIII-lea desființează Vicariatul Apostolic al Moldovei, ridicându-l la rangul de episcopie: Episcopia Romano-Catolică de Iași, iar pe episcopul Nicolae Camilli (1884 - 1894) l-a eliberat de titlul „episcop de Mosynopolis" și l-a numit „episcop de Iași". Cu acest eveniment, putem afirma că începe perioada istoriei moderne a catolicismului moldovean.

Celebrăm această aniversare într-un context eclezial și social în care semnele timpului ne vorbesc despre multe: Despre dorința lui Dumnezeu de a nu-i lăsa în degradare lăcașul său de cult, și iată cum edificiul vechi al bisericii catedrale dedicat Adormirii Maicii Domnului este într-o fază avansată de consolidare și restaurare, de punere în evidență a bogăției ei spirituale pentru dieceză și pentru urbea Iașiului. Ne vorbește Dumnezeu acum prin noua biserică catedrală „Sfânta Fecioară Maria, Regină" construită în perioada 1992-2005 și sfințită la 1 noiembrie 2005. Dar ceea ce nu trebuie să uităm noi, privind aceste două splendide lăcașuri de cult, este că noi suntem pietrele vii ale bisericii.

Noul episcop știa prea bine că era un pionier al vieții catolice moderne în Moldova, având misiunea de a organiza o dieceză care să facă cinste Bisericii din România. Dieceza avea 244 de localități, în care locuiau 62.000 de catolici, slujiți de 37 de misionari. În multe locuri, preotul nu ajungea decât de trei sau patru ori pe an, iar mulți preoți erau bătrâni sau bolnavi. Singura perspectivă îmbucurătoare o reprezenta formarea clerului autohton,

ceea ce s-a concretizat doi ani mai târziu, prin înființarea Seminarului major diecezan pus sub patronajul Sfântului Iosif.

Dumnezeu și-a călăuzit poporul catolic din Moldova prin păstorii diecezei, titulari, administratori apostolici, ordinarii substituți sau auxiliari, Nicolae Iosif Camilli, Caietan Liverotti, Dominic Jaquet, Iosif Malinovski, Ulderic Cipolloni, Alexandru Theodor Cisar, Mihai Robu, Marcu Glaser, Anton Durcovici, Gheorghe Peț, Wilhelm Clofanda, Petru Pleșca, Andrei Gherguț, Petru Gherghel, Aurel Percă, iar în prezent prin episcopul Iosif Păuleț.

Ne-a vorbit și ne vorbește Dumnezeu prin preoții, călugării și călugărițele care au slujit și slujesc în această dieceză. Ne vorbește Domnul prin părinții, bunii și străbunii noștri care se odihnesc somnul de veci în morminte, dar sufletele lor sunt vii în fața Domnului și cântă împreună cu noi, cei de pe pământ și cu cei din purgator același cânt de laudă și mulțumire adus Domnului, Păstorul nostru suprem care nu uită nicio clipă de poporul său aflat aici, în această mică porțiune a Bisericii lui Cristos pentru a da mărturie de credința, speranța și iubirea față de Domnul timpului și veșniciei, Alfa și Omega, începutul și sfârșitul a toate.

Biserica noastră a fost și este vie, iar trecutul ei nu este nicidecum un muzeu de antichități, ci un corpus viu, o realitate vie născută în trecut, dar care, sub lumina Duhului Sfânt, plăsmuiește prezentul, propulsându-l în mod inteligent spre viitor. Hazardul nu aparține și nu determină cursul istoriei noastre locale și chiar dacă geografic suntem la marginile catolicismului european, istoria micilor episcopii din Moldova, care cronologic au apus demult, vorbesc și astăzi prin realitățile multicolore etnic și lingvistic din nordul Moldovei. In pofida piedicilor și dificultăților, a unor tendințe de omogenizare, de uniformizare naționalistă românească, micile comunități sau instituții numite

episcopii, de origini etnice diferite, voite de autorități politice și religioase ale țării sau limitrofe Moldovei, ne vorbesc astăzi de universalitatea Bisericii Catolice care pune mai presus de toate persoana umană și credința ei în Dumnezeu.

Tot trecutul nostru ne vorbește profetic de o Biserică care trece dincolo de barierele naționale, etnice și lingvistice. In acest sens, catolicismul moldovean cu micile lui episcopii din trecut poate fi considerat ca un avanpost al casei comune europene actuale. Și dacă în trecutul mai îndepărtat sau mai recent, catolicii din Moldova, români, maghiari, polonezi, germani sau de alte naționalități și-au dat mâna unii cu alții, iubindu-l pe același Dumnezeu și același pământ care-i susținea pe toți, la fel, astăzi, catolicii moldoveni își dau mâna cu spanioli, italieni, englezi, germani și de alte naționalități, pentru a-și mărturisi credința lor în aceeași Biserică Catolică, universală, chemată și susținută de Dumnezeu pentru a aduna în sânul ei pe toți locuitorii pământului. Dacă reușim să privim oamenii și istoria lor cu înțelepciune și cu ochii credinței, vom vedea cum această diecеză se încadrează atât de bine în planul lui Dumnezeu de răspândire a Împărăției sale pe toată fața pământului. Faptul că suntem la marginea Uniunii Europene, nu știrbește cu nimic chemarea noastră de a forma cu toți oamenii de bună-voință un unic popor al lui Dumnezeu.

A fi la o anumită margine geografică, pentru Biserica Catolică nu reprezintă nici măcar o piedică în calea misiunii încredințate ei de Dumnezeu. La ceas aniversar, biserica noastră locală strălucește în trupul Bisericii Universale cu lumina sfinților ei, știuți și neștiuți de noi (dar știuți de Dumnezeu și scriși în cartea vieții), cu credința simplă și adesea pusă la grea încercare a bunilor și străbunilor ei, cu păstorirea înțeleaptă a păstorilor ei sufletești.

Greu a fost începutul acestei tinere dieceze; înlăcrimat și chiar cu sânge a fost trecutul ei în timpul prigoanei comuniste, dificil este drumul ei în contextul actual globalizant, dar cu toate acestea, mare este puterea Domnului. Lui îi aparține Biserica, iar noi, în cel mai fericit caz, nu suntem decât niște simpli slujitori, cu bunele, dar și cu relele noastre. Însă Domnul ne este mereu aproape, așa cum atât de aproape ne-a fost acum doi ani în urmă păstorul suprem al Bisericii, Sfântul Părinte Papa Francisc.

Pentru episcopia de Iași, marii ei ctitori N.I.Camilli, Mihai Robu și Petru Gherghel rămân de o extremă actualitate în multe privințe, iar cunoașterea activității acestor episcopi în unire cu clerul și poporul credincios este absolut necesară pentru o bună întelegere a prezentului și pentru a nu smulge sau ignora acum ceea ce alții au sădit și făcut să crească cu multe eforturi și sacrificii.

La ceas aniversar, noi, mai ales noi, cei care facem parte din această biserică locală, ar trebui să reflectăm încă o dată la ce ne-a spus papa Francisc acum doi ani, când a pășit și pe pământul Moldovei și al orașului nostru, Iași. Îmi permit să redau fragmente din discursul său. Să găsim răgazul de a aprofunda aceste învățături pentru ca biserica noastră să devină și mai frumoasă, mai rodnică, mai curajoasă și înțeleaptă atât în trăirea prezentului ei, cât și în pregătirea moștenirii pe care o va lăsa urmașilor.

Papa Francisc la Iași

– „Dificultățile există și sunt evidente. Dar aceasta nu poate să ne facă să pierdem din vedere că credința ne dăruiește cea mai mare dintre provocări: aceea că, departe de a te închide sau de a te izola, credința face să germineze ce-i mai bun din fiecare”.

– „Însă nu este vorba de a crea mari programe și proiecte, ci de a lăsa să crească credința, de a lăsa ca rădăcinile să ne aducă limfa.”

– „Viața începe să se stingă și să putrezească, inima noastră încetează să mai bată și se usucă, bătrânii nu vor mai visa și tinerii nu vor mai profetiza când nu va mai fi cărare de la vecin la vecin ... căci fără iubire și fără Dumnezeu omul nu mai poate trăi pe pământ."

– „Visăm ca tot poporul nostru să nu uite de rădăcinile sale". Voi priviți la viitor și deschideți ziua de mâine pentru fiii voștri, pentru nepoții voștri, pentru poporul vostru, oferind ce-i mai bun din ceea ce ați învățat pe drumul vieții voastre: ca ei să nu uite de unde au plecat. Oriunde vor merge, orice vor face, să nu-și uite rădăcinile

– „Mă bucur să știu că în această piață se află chipul familiei lui Dumnezeu care-i îmbrățișează pe copii, pe tineri, pe soți, pe persoanele consacrate, pe bătrânii români din diferite regiuni și de diferite tradiții, precum și pe cei din Moldova, cei veniți de dincolo de Prut, pe credincioșii ceangăi și cei de limbă poloneză și rusă. Duhul Sfânt ne convoacă pe toți și ne ajută să descoperim frumusețea de a sta împreună, de a ne putea întâlni pentru a merge împreună. Fiecare cu limba sa și cu tradiția proprie, dar toți fericiți de a ne întâlni ca frații."

28 iunie 2021

HAIDEȚI CU MINE ÎN VACANȚĂ!

A venit vacanța cu trenul din Franța! Mi-au revenit în minte aceste cuvinte pe care le repetam cu multă bucurie când eram copil, la începutul vacanței. Și în dimineața aceasta m-am trezit fredonând prin casă aceleași cuvinte și îmi venea să sar de pe un picior pe altul, doar că nu mai am agilitatea pe care o aveam în copilărie.

Eu zic că vacanța este în primul rând o dispoziție interioară a inimii și gândurilor noastre care ne dă o stare de bine, de bucurie, de libertate. Liberi de școală (deși anul

acesta numai școală nu a fost), liberi de obligațiile de serviciu, liberi de grijile casei, liberi ca pasărea cerului; liberi și de musafirul nepoftit numit covid. Apropo, ieri îmi spunea cineva care lucrează în domeniul sănătății că la spitalul de boli infecțioase din Iași nu este internat niciun pacient infectat cu pocitania de covid. Dar, n-am auzit ca vreun radio, televiziune sau site de internet să ofere o astfel de informație îmbucurătoare.

Astăzi mă simt liber, deși m-au sunat de la secretariatul facultății să merg cu niște hârtii; le rezolv eu repede și pe acestea. Mă simt liber de musafiri interiori (limitele, căderile și frustrările mele) cu care deși am învățat să conviețuiesc, astăzi i-am trimis pe toți în vacanță și le-am spus să vină înapoi când îi voi chema eu, adică niciodată. Astăzi strălucește soarele pe ulița mea, adică în ochiul meu interior cu care încerc să văd lumea cu ochii lui Dumnezeu, o lume bună, așa cum a ieșit din mâinile Lui. Adineaori, un înger mi-a șoptit că și în cer s-a dat vacanță, iar îngerii și sfinții s-au gândit deja pe unde să plece, pe la vecini și rude.

Vreau vacanță pe planeta Pământ; îi vreau pe toți elevii și studenții zburdând prin toate stațiunile de vacanță, pe dealuri, pe crestele munților, sau pe plajele mărilor. Să mânuiască zmeie, să țină în mâini baloane colorate, să facă din nisipul plajelor castele, sau să se zbenguie în apă. Vreau să-i văd pe adulți la picnic, cu mici și bere, și dacă se poate, fără manele. Vreau să văd multe nunți și botezuri cu tot alaiul de invitați, nuntași și sărbătoriți. Să plece în vacanță parlamentarii și politicienii; să se încarce cu energii pozitive și așa să fie mai la înălțimea misiunii lor. Eu zic să lăsați liberi toți canarii și papagalii; deschideți coliviile și lăsați-i să zboare acolo unde vor.

Poate să plece în vacanță și papa Francisc; Valle d'Aosta îl așteaptă cu drag. Să plece în vacanță și preoții, dar să aibă

grijă să lase un înlocuitor; sfânta Liturghie trebuie celebrată zilnic și asigurat programul de spovezi și de birou.

Simțiți-vă în vacanță, dragi feisbuchiști, liberi de dorința după like-uri și alte nimicuri de felul acesta. Să fluierăm (nu a pagubă) și să cântăm cântece de veselie și voie bună. Dumnezeu însuși vrea să plecăm în vacanță, chiar și după colțul blocului sau al străzii; important este să ne simțim bine, liberi și nestingheriți de nimeni.

Cred că multora le cam suflă vântul prin buzunare, portmoneu și în contul din bancă. Dar, nu-i nici o tragedie. Să ne simțim bine în pielea proprie, asta putem să o facem și fără bani. Vreau să trăiesc această vară în libertatea inimii și gândurilor mele. Nu am de gând să fac niciun rău, dar nu vreau să mai aud vești rele, nici despre covizi, nici despre valul patru, nici despre inundații, accidente și alte rele. Iau vacanță totală de la orice îmi aduce neliniște în suflet. Iau vacanță și de la păcate, deși știu că nu pot fi un înger. Îmi venea să zic că iau vacanță și de la tutun, dar nu mai fumez de mulți ani.

Vacanța nu înseamnă să îți iei zborul spre insule exotice, ci să descoperi și să trăiești din plin frumusețea și bucuria unei conștiințe libere și curate, să fii bucuros pentru fiecare zi pe care Domnul ți-o dă să o trăiești ca un mare dar al său. Să împarți bucuria cu cel de lângă tine, să alini necazul cuiva, să alungi singurătatea cuiva cu prezența ta benefică, tonică. Să cânți, nu a pagubă, ci bogăția de a fi om între oameni, liber sub soare, tânăr la suflet, tânăr și proaspăt în simțiri și dorințe bune și frumoase. Astăzi mă simt în vacanță și deși am rămas la domiciliu, parcă sunt departe, acolo unde creștetul munților sărută cerul, acolo unde marea dispare la orizont, acolo unde începe împărăția lui Dumnezeu.

Iulie

5 iulie 2021

DE-ALE VIEȚII

Felul de a fi al cuiva te poate cuceri și îți modelează gândirea și comportamentul, uneori într-o măsură decisivă. La fel cum, mici sau mari întâmplări îți pot influența cursul vieții pentru totdeauna. Ceea ce pentru mulți pare nesemnificativ și lipsit de importanță, pentru unii devine decisiv și le marchează profund existența.

Personaje captive în cuvintele din romane, din cărțile sfinților sau de pe ecrane devin vii și atotputernice în gândurile și viața multora. Aș putea spune că fiecare dintre noi este rezultatul nu numai al iubirii părinților, dar și al unor oameni cu care doar tangențial ne-am intersectat în viață, al unor lecturi sau întâmplări pe lângă care am trecut, aparent, nepăsători.

Sfânta liturghie solemnă din ziua hramului bisericii satului meu natal, din anul de grație 1973, m-a cucerit pe loc și fără niciun prealabil; atunci, în acea oră, am decis să devin ca unul dintre preoții din altar. Solemnitatea veșmintelor și a celebrării sacre m-au cucerit aproape fără să-mi dau seama de ceea ce se întâmpla și mi-a marcat viața; chiar dacă, ulterior, pe parcursul anilor, ideea mea despre preoție a căpătat multe alte conotații de care habar nu aveam în acea oră care a stabilit destinul meu.

Nu știi în ce măsură îți iei viața în propriile mâini, sau ești rezultatul greu de descifrat al altor persoane, al altor întâmplări și situații. Identitatea noastră pare să reprezinte un puzzle la alcătuirea căruia, conștient sau inconștient, au participat și continuă să-și aducă aportul mulți alții. Așa cum se spune pe drept cuvânt că suntem ceea ce gândim, cred că în egală măsură suntem și ceea ce spun și fac alții. La

fel cum, de exemplu, privirea noastră este condiționată de ceea ce am văzut, și ceea ce transmite acum creierului spre procesare este influențat de depozitul filmelor înregistrate anterior pe retina ochilor noștri.

Cum va fi viața noastră peste doi, cinci sau zece ani, sperând că nu ne vor fi livrate alte versiuni de viruși? Mă tem că viața ne va fi mai controlată decât este în prezent iar formele de manipulare a minții vor fi destul de accentuate. Zic aceasta, privind la gradul înalt de pasivitate, inconștiență, confuzie și teamă în care astăzi se scaldă mulți dintre noi. Privesc nedumerit și cumva contrariat la faptul că mai toți încearcă să se adapteze la pandemie sau la post-pandemie (când va fi aceasta?), dar nu sesizez decât un interes foarte slab în a înțelege de ce și de unde provin toate aceste tulburări și necazuri. Mai nimeni nu este interesat să cunoască adevărul a ceea ce se petrece acum. Lumea este ținută într-o zonă superficială a existenței, iar cei ce gândesc profund și vor neapărat să cunoască adevărul sunt considerați nu doar incomozi, dar chiar periculoși; exact așa s-au petrecut lucrurile și în timpul dictaturilor nazistă și comunistă. Dar, trecutul recent nu reprezintă o lecție pentru prezent; din păcate!

Va fi foarte ușor ca aceste mase imense de oameni să fie conduse în orice direcție. Dominarea omului de către om, veche de când lumea și pământul, nu se va mai face prin sisteme politice și economice, ci prin teamă și nesiguranță, invocându-se mereu binele lui suprem, sănătatea și siguranța vieții lui. Suntem, cum ziceam, rezultatul unor întâlniri aparent banale cu diferite persoane, sau al participării directe sau indirecte la întâmplări și evenimente mai apropiate sau mai îndepărtate de contextul vieții noastre zilnice. Dar, ținând cont de tot ce se petrece în prezent, cu siguranță, cu toții vom fi rezultatul acestei

așa-zise pandemii, care încă de la început a avut conotații nu doar sanitare, ci și de altă natură.

Avem de gând să ne luăm viața în propriile mâini, sau ne-am resemnat deja și credem că alții „au grijă" de noi și de viața noastră? Dacă așa ar fi, din câte cunosc eu, ar fi pentru prima dată în istoria lumii când statul devine cu adevărat grijuliu față de viața cetățenilor săi. Să se întâmple în prezent o astfel de minune? Hm, visător am fost și rămân, dar ingenuu, mai puțin spre deloc.

Să avem o zi cu soare în suflet! Afară plouă, dar nu este rău, căci ploaia spală aerul, plantele și dă rodnicie ogoarelor noastre. Să avem grijă să nu fie spălați creierii noștri. De un an și jumătate încoace ne spălăm cel mai des mâinile; dar am impresia că mai mult decât mâinile, creierul nostru este spălat, iar asta nu-i bine deloc, și, spre diferență de mâini, cu cât este mai spălat, cu atât are mai mulți viruși, inclusiv de-ai lui Bill Gates.

PS: La începutul pandemiei, în cadrul unui eveniment public petrecut în Roman, la Institutul Teologic Romano-Catolic Franciscan, m-am exprimat așa: „Eu nu cred în această pandemie!" și toți s-au uitat la mine nu doar cu mirare, ci și cu un fel de suspiciune și revoltă. M-am simțit obligat să precizez faptul că nu neg existența virusului, că nu mă pricep la viruși, ci că nu cred în „această" pandemie. Nu știu dacă dintre cititorii acestor rânduri va fi cineva care era atunci prezent; dacă era, l-aș invita să-și spună punctul de vedere.

6 iulie 2021

LUPTA ÎN ÎNTUNERIC

În zilele acelea, Iacob s-a ridicat în timpul nopții, le-a luat pe cele două femei ale sale, pe cele două servitoare ale sale și pe cei unsprezece copii ai săi și a trecut prin vadul

Iaboc. I-a luat și i-a trecut râul; și a trecut dincolo ceea ce avea. Iacob a rămas singur și un om s-a luptat cu el până la ivirea zorilor. Văzând că nu-l poate învinge, i-a atins încheietura coapsei și încheietura coapsei lui Iacob s-a dislocat în timp ce se lupta cu el. El i-a zis: „Lasă-mă să plec, că s-au ivit zorile!" Iacob i-a răspuns: „Nu te voi lăsa să pleci dacă nu mă vei binecuvânta". Acela l-a întrebat: „Care este numele tău?" El a zis: „Iacob". I-a zis: „Nu vei mai fi chemat cu numele „Iacob", ci cu „Israel", pentru că te-ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii și ai biruit". Iacob l-a întrebat și a zis: „Spune-mi, te rog, numele tău!" El i-a răspuns: „De ce întrebi tu de numele meu?" Și l-a binecuvântat acolo. Iacob i-a dat locului numele de „Peniel", căci zicea: „L-am văzut pe Dumnezeu față către față și sufletul meu s-a salvat". Soarele răsărise deasupră-i când trecuse de Penuel, iar el șchiopăta din cauza coapsei. De aceea, fiii lui Israel nu mănâncă până în ziua de astăzi nervul de la încheietura coapsei; căci acela l-a atins pe Iacob la încheietura șoldului, la nervul coapsei.

Geneza 32, 23-33

Acesta este un text al cărui conținut l-aș sintetiza într-un cuvânt: mister. În fața ochilor se așterne întunericul, iar în el se petrec lucruri misterioase care îmi măresc curiozitatea, dar și neliniștea. Ce se petrece acolo unde ochii mei nu văd nimic, înăuntrul acelui spațiu lipsit de lumină, dens și negru precum catranul? Acolo este o noapte adâncă, îmi zic eu, și mi-e frică să pășesc în împărăția întunericului; așa cum îmi era frică de întuneric în copilăria mea. Nu ieșeam noaptea afară, nici dacă m-ar fi bătut cineva. Am nevoie de siguranță, să stau cât mai departe de spațiile periculoase. Mai știi ce o fi acolo? Poate sunt lupi flămânzi, sau șerpi veninoși, sau oameni nebuni înfuriați, sau, mai rău, diavoli scăpați din iad?!

Mai citesc o dată aceste rânduri și mă întreb dacă nu cumva acest întuneric, atât de negru și des, nu reprezintă un simbol; simbolul unei mari încercări prin care a trecut Iacob, cu voia Domnului, se înțelege. Căci una este să mergi la nuntă, voios și cu chef de joc și voie bună, și alta este să nu vezi nimic clar în fața ochilor, nicio luminiță, nicio perspectivă; întunericul din fața ta, din inima și gândurile tale seamănă bine cu moartea, cu neantul, cu singurătatea absolută, cu disperarea, cu neliniștea profundă. Poate la o astfel de încercare l-a pus Dumnezeu pe Iacob. Și dacă este așa, de ce a făcut-o? O fi Dumnezeu un cinic care ne testează capacitățile noastre de rezistență la rău? Nicidecum! Dacă citim mai departe, vedem cum în acest întuneric negru ca smoala, Iacob se luptă cu un om, o luptă care durează până la revărsatul zorilor. Interesant! Cine o fi acel om? Se pare că nu este doar un om, căci Iacob nu-l lasă să plece de lângă el până nu primește binecuvântare de la dânsul. Acel om, de fapt, o fi chiar Dumnezeu? Cam așa pare, căci cine poate să ne binecuvânteze în afară de Cel de Sus?

Of, în câte lupte interioare, în câte ceasuri ale întunericului și părăsirii nu se luptă sufletul nostru cu Cel de Sus?! De câte ori nu strigăm la dânsul atunci când nu mai vedem nicio perspectivă, când boala sau necazurile ne doboară și totul se face negru în fața ochilor noștri?! Sau poate unii se iau de piept cu Dumnezeu, vor să-i înfigă un pumnal în inimă și să-l ucidă. Sau alții vor să-l scoată la periferie, să-l alunge dintre oameni, sau să-l mumifice și să-l așeze într-un muzeu al figurilor de ceară. E mult întuneric pe pământ și tare mulți se luptă cu Dumnezeu, fiecare în felul lui, sau cum îi taie capul. Să ne amintim că la moartea pe cruce a Fiului lui Dumnezeu s-a făcut întuneric peste tot pământul, de la ceasul al șaselea până la al nouălea, adică

tocmai în miezul zilei, când soarele ar fi trebuit să strălucească cel mai tare.

Dar, să ne întoarcem la Iacob: El se luptă cu Dumnezeu și învinge, iar Domnul ce face? Îl binecuvântează și-i dă un nume nou; Iacob devine un om nou, un om al lui Dumnezeu. Soarele răsare pe drumul lui, iar el urmează destinul pe care i l-a stabilit Domnul. Sub auspicii divine, luminoase, pozitive se desfășoară viața noastră, a acelora care „ne-am luptat cu Dumnezeu". El este complet diferit de orice luptător din rândul oamenilor. Orice luptător vrea să fie el primul, să te detroneze de pe podium, sau să te scoată din concurs, sau să te ucidă. Lupta cu Domnul, însă, este una în care el te antrenează pentru victorie, pentru a deveni un om nou, pentru a păși pe căile luminii, pentru a fi un mesager al lui și împărăției pe care a venit să o instaureze aici, pe pământ, în inimile tuturor oamenilor.

Cam asta am înțeles eu din acest misterios text al cărții Genezei. Interesantă și actuală mai este Biblia aceasta! Voi ce ați înțeles?

7 iulie 2021

PĂȘEȘTE DESCULȚ

Cât de plăcut este să pășești desculț prin iarbă, sau pe pământul gol! Simți cum prospețimea și vigoarea ierbii pătrund în tine și-ți oferă senzații plăcute, bucurie și mulțumire sufletească. Plăcerea și bucuria sunt sentimentele pe care le trăiesc din plin atunci când sunt în contact direct cu mama natură, cu pământul care mă susține și mă hrănește și care într-o bună zi, cu voia Domnului, îmi va îmbrățișa din nou trupul, lăsându-mi sufletul liber să zboare spre ceruri. Doar când am fost nervos sau supărat tare, am bătut cu călcâiul în pământ și îmi pare rău că l-am lovit, căci nu mi-a făcut niciun rău.

Pământul cu tot ce este pe el este mama care ne susține pe toți și ne hrănește. O mamă trebuie privită cu mult drag, iubită, mângâiată, iar dacă vrei să o atingi, atinge-o cu o floare. Pășitul desculț prin iarbă, sau pe pământul gol reprezintă pentru mine o lecție de viață. Nu știu să-mi fi permis vreodată să intru cu ciubotele în sufletul cuiva. De mic, părinții m-au învățat că oamenii trebuie respectați, iar asta mi-a intrat în sânge. Adesea, m-am apropiat de alții cu sfială și cu greu am pășit în casa inimii și sufletului lor; m-am descălțat la ușă în semn de respect pentru spațiul lor propriu și personal, sacru și intangibil.

Priviți cât de delicat se așază o albină sau un fluture pe o floare. Priviți cum păsările se așază pe ramurile copacilor și niciodată nu încearcă să le rupă sau să le scrijelească coaja. Priviți picurii de rouă, cât de discreți stau pe frunze, pe iarbă. Priviți la mama natură care niciodată nu rănește, nu murdărește, nu disprețuiește, nu strică nimic în jur. Natura, cu toate elementele ei, are înscris în codul ei genetic autoprotecția, armonia, frumusețea și echilibrul.

Doar omul hulpav, bădăran, rău și fără bun simț murdărește, distruge tot ce-i în jurul său; taie copacii, otrăvește pământul, apa și aerul. Și mai rău decât atât, intră cu bădărănie în sufletul altora, siluiește inimi, rănește conștiințe, îl omoară pe semenul său, la propriu și la figurat. Violează intimitatea altora, uneori invocând chiar motive sacre, sau direct pe Dumnezeu. Am trăit o scenă pe care nu o pot uita: Un „superior” m-a chemat în biroul lui, și m-a interogat fixându-mi între ochi lumina puternică a unei veioze. Îmi venea să-i spun ceva, dar, din respect, nu am făcut-o. Atitudinile securiste, dictatoriale sau bădărane ar trebui să dispară din comportamentul multora cu funcții de conducere. Adesea, animalele ne dau lecții în această privință.

Și totuși, suntem capabili să pășim desculți, curați și discreți nu doar pe acest pământ, ci și în sufletele și inimile celor care, ca și noi, vor să trăiască aceeași bucurie și mulțumire în relațiile cu semenii lor pe care le simțim atunci când, desculți, pășim peste firele de iarbă sau pe pământul gol.

8 iulie 2021

TREC ANII; TU RĂMÂI

Trecut-au anii; vin anii și se duc ca vântul, precum gândul. Te-au bătut vânturi reci, unele ca gheața, și ți-au brăzdat fața, și inima, și dorul. Te-au vizitat și gânduri care ți-au înfrumusețat visele, sau ți-au tulburat liniștea și somnul. Trec anii, precum dorul, călătorul. Vine, pleacă și te lasă cu mâinile goale și inima pustie.

Un dor, mereu, tot mă frământă; e dorul după tine, e dorul după cer. Sunt un simplu vas de lut, dar port în mine doruri mari cât cerul tău. Trec anii, dar dorul nu moare; este parcă mai viu decât atunci când mă jucam în colbul drumului. Dorul și visul ne mențin frumoși. Sunt cosmeticele noastre interioare care înfrumusețează sufletul și ne fac atrăgători printre riduri și fire albe. Trec anii pe care tu ni-i dai, Doamne, ca semn al binecuvântării tale. Timpul prin care noi zburăm sau ne târâm este semnul veșniciei tale cu care ne înveșmântezi în frumusețea ta fără margini, fără început și fără sfârșit. Anii trec, dar tu rămâi în noi ca o stâncă de care orice val, oricât de mare ar fi, se sparge și se retrage spumegând de neputință. Trec anii, dar tu ne-ai dat florile ca să rămânem frumoși și gingași ca ele.

Zilele vin, dar apoi se înserează și coboară vălul nopții, dar tu ne-ai dat soarele care mereu va răsări pe drumul nostru. Tu, ca un soare, ești, o, Isuse, lumină pentru pașii noștri și căldură pentru inima noastră.

Trec anii peste noi, sau noi trecem prin ei, dar tu rămâi mereu același, mereu proaspăt, mereu frumos, mereu lumină, căldură, adiere, mângâiere, cântec, umăr de sprijin, tovarăș de drum, izvor de apă vie, în lunga sau scurta noastră trecere prin ani.

Trec anii, câți or fi de la facerea lumii, doar tu o știi, iar pământul și noi, locuitorii lui vremelnici, am rămas aproape la fel de frumoși ca atunci când am ieșit, proaspeți din mâinile tale. Anii, trec, dar tu nu treci; rămâi mereu în noi, cu noi, pentru noi; tu, iubire veșnică. Datorită ție, noi, muritorii, aceste simple vase de argilă, umplute cu frumusețea ta fără margini, fără început și fără sfârșit. Îți mulțumesc pentru fiecare clipă ce mi-o dai, dar mai ales îți mulțumesc pentru că umpli clipa mea cu veșnicia frumuseții tale!

9 iulie 2021

RUGĂ LA AMIAZĂ

Am mâinile deschise, Doamne, tu vezi asta. Sunt goale și nu țin în ele decât setea și foamea după tine. Deschise le ridic spre ceruri; fă să cadă în ele ploaia binecuvântărilor tale. Nu țin pumnii strânși, căci nu sunt revoltat pe nimeni; nu vreau să lovesc, să amenință sau să lovesc pe cineva. Privește-mi mâinile, Doamne, și ia-le între ale tale; ține-mă, să nu cad. Ia-mă de mână și condu-mi pașii pe căile tale. Cu mâinile deschise vin astăzi în fața ta, Doamne; privește-mă cu blândețe din cerul tău și dă-mi credință. Pune în palmele mele harul tău și învață-mă cum să-l împart cu dărnicie fraților și surorilor tale. Cu inima deschisă și curată vin astăzi în fața ta, Doamne. Păstreaz-o în pacea ta și ferește-o de murdăria lumii, de zarva ei, de rănile și răutățile ei. Umple-o cu iubirea ta, cu focul dorurilor tale veșnice și fă-o

să bată și să ardă pentru tine și pentru toți cei care suspină de dor după iubire.

Cu ochi curați și limpezi te privesc astăzi, lumină pură fără început și fără de sfârșit. Tu ești dinainte de a fi timpul și lumea. Acum, în clipirea de ochi cât îmi este dat să țin umbră pământului, fă-mă, Doamne, să privesc totul cu ochii tăi. Fă să fiu o rază din lumina ta și nu lăsa să mă rătăcesc vreodată în împărăția întunericului. Vreau să fiu o scânteie din focul tău veșnic; fă-mă să ard iubind.

Cu mâinile, cu inima și ochii larg deschiși vin astăzi în fața ta, Doamne. Nu am nimic să-ți ofer, ție, bogăție fără margini. Mă ofer pe mine, așa cum sunt și te rog să mă faci cât de cât așa cum ești tu!

10 iulie 2021

MAI AM UN VIS

Copil fiind, visam comori ascunse la temelia paravanului din spatele casei noastre. Abia trezit din somn, fugeam în paravan și începeam să scormonesc în pământ, cuprins de vraja comorii din visul meu. Nu dura mult toată această poveste, și revenindu-mi complet din vraja visului, priveam trist și cu nedumerire locul pe care-l scormonisem cu degețelele mele; acolo nu era nicio comoară. Cred că-mi curgeau lacrimi mari, fierbinți de durere și dezamăgire, văzând că totul nu a fost decât un vis. Trist și abătut mă întorceam în casă; mă spălam pe față (sau mă spăla mama), îmi făceam rugăciunea în genunchi, la marginea patului, cu fața la icoana de pe peretele de deasupra patului, apoi mă îmbrăcam și mâncam. Și gata, începeau treburile zilei, departe de iluzia comorii din visul meu de peste noapte.

Am mai crescut, dar de visat, să nu credeți că nu am mai visat. Tânăr fiind, am continuat să visez, dar de această dată cu ochii deschiși și conștiința clară a gândurilor și

dorințelor mele. Iar aceste visuri au fost atât de puternice încât s-au transformat într-un crez de viață. Am visat o lume liberă de ideologii și sisteme totalitare. Am visat oameni care gândesc și se exprimă liber, care iubesc curat și sincer și nu se abat din drumul lor. Am visat o lume fără comunism, iar apoi, când am cunoscut acasă la el sistemul capitalist, am visat o lume care iubește mai mult ceea ce este decât ceea ce are.

Nu știu de ce, dar cel mai mult am crezut în Dumnezeu și visurile mele și mai puțin în spusele oamenilor. Cu timpul, peste visuri au căzut și ploi reci, șfichiuitoare. Am avut și visuri ale căror aripi au fost frânte cu cruzime, cinic și fără drept de apel. Așa am înțeles că viața nu este un vis; dar tot la fel de bine am înțeles că fără visuri, viața noastră se transformă într-un coșmar.

Continui să visez și acum în această mizerie de pandemie o lume fără măști, fără distanțări de niciun fel. Visez o lume care să nu aibă nevoie de niciun vaccin. Visez o lume sănătoasă și matură, vaccinată contra tuturor manipulărilor. Acum visez o lume eliberată din sclavia fricii și nesiguranței; o lume care să se trezească din visurile dinainte de mizeria aceasta, visuri care-i făceau pe oameni să cheltuie bani mulți, timp și energii pe sindrofii, mese și chefuri cu totul ieșite din comun, care încep spre miezul nopții și se termină dimineața, când nu mai au nicio vlagă și cad din picioare din cauza băuturii și nesomnului.

Visez o lume care să aprecieze mai mult ceea ce câștigă, deoarece sunt prea mulți cei care și-au pierdut locul de muncă, iar acum au ajuns la limita sărăciei. Visez o lume dezbrăcată de hainele mândriei și falsei ei autosuficiențe, după ce a constatat că virusul lovește pe cine vrea el, bogat și sărac, sănătos sau bolnav, vârstnic sau copil. Visez o lume care după ce-și va da jos masca de pe față, va fi mai atentă la fața semenilor și mai puțin atentă la strălucirea ecranului

propriului gadget. Visez o lume în care om cu om să se îmbrățișeze cu sinceritate, să se sprijine unul pe altul, să fie împreună la bine și la greu. Visez o lume mai adevărată, după toate minciunile spuse, după dispariția falselor siguranțe. Visez o lume care să se trezească din beția falsei ei măreții, care în această pandemie s-a ruinat ca un castel din nisip sau de carton.

Printre darurile de preț pe care mi le-a făcut Dumnezeu, la unul țin foarte mult; acest dar se numește visul. ...Mai am un vis (dor)...

11 iulie 2021

DESPRE SOARE (căldură interioară) ȘI DISTANȚARE

V-ați gândit vreodată la faptul că deși în soare sunt temperaturi enorme, căldura lui o simt doar acele corpuri cerești care vin în contact direct cu razele lui? Concret: Razele soarelui încălzesc mai întâi pământul, iar apoi acesta încălzește aerul și tot ceea ce este pe el.

Ce vreau să spun cu asta? Degeaba avem căldură în noi (precum soarele); atunci când căldura noastră nu iradiază și în alte persoane, în contactul direct cu ele, această căldură ne folosește doar nouă, nu și altora. Și o altă lecție pe care ne-o dau legile fizicii și astronomiei: Cu cât ne depărtăm de celelalte persoane, cu atât căldura noastră interioară scade; la o distanță de un km de pământ, temperatura razelor solare scade cu 6, 4 grade Celsius.

Dacă această pandemie a mărit distanțele dintre noi, atunci este bine să știm că am devenit mai reci, chiar dacă temperatura corpului este normală, adică 37 grade. O statistică făcută de italieni ne spune că în țara lor, în anul 2020 numărul nașterilor a scăzut cu 20 %. O statistică alcătuită de mine mi-a spus că în anul 2020 numărul celor

care într-un fel sau altul mi-au urat la mulți ani a scăzut cu peste 50% față de anii anteriori. Știți când va veni sfârșitul lumii? Când pe cărările dintre casele noastre vor crește buruieni și bălării. Sapienti pauca!

13 iulie 2021

COMUNIUNE SAU DOAR CONEXIUNE?

Cred că v-am mai spus ce mi s-a întâmplat anul trecut, de ziua mea. Comparativ cu anii anteriori, nici măcar jumătate din numărul celor care îmi urau la mulți ani, nu au mai făcut-o. Sincer, nu m-a durut aproape deloc faptul că nu am primit urări (ne fac bine la toți) de la atât de multe persoane, ci ceea ce s-a întâmplat. Conexiunile digitale zbârnâie peste tot, ca și mijloacele tehnice din ce în ce mai performante. Oriunde ne-am afla, pe vârfurile munților sau pe malul mării, în localități sau locuri izolate, semnalele de telefonie, internet, televiziune și radio acoperă în abundență (chiar și 5G) planeta noastră. Într-un fel, planeta a ajuns să fie încorsetată într-o infinitate de rețele și canale digitale, iar sateliții și antenele care le propagă s-au înmulțit ca ciupercile după ploaie.

Și totuși, ceva grav se întâmplă: În această avalanșă a conexiunilor, comuniunea dintre oameni scade, slăbește, se rarefiază. Oamenii se învârt în exteriorul existenței lor adevărate; gravitează la periferia vieții, fug de centru, de esențial, de sufletul lor. Asta îmi explică de ce scade mereu numărul celor care practică religia. Pentru că religia vrea să ne lege de Dumnezeu și unul de altul, dominați de tehnică, iar mai nou, de frică, neîncredere și nesiguranță, suntem ținuți captivi în propria carapace, în propriile incertitudini și neputințe. Nu doar din cauza impunerii izolării și distanțării fizice, nici măcar jumătate din numărul celor care îmi transmiteau un simplu la mulți ani nu au mai făcut-o, ci

dintr-un cu totul alt motiv: Pandemia ne-a constrâns să constatăm cât de fragile și superficiale sunt relațiile noastre interumane. Ajunge să vină peste noi un simplu necaz, și este suficient pentru a ne dărâma psihic, scoțând la iveală adevăratul nostru chip, care nu este chiar așa de prietenos și bun pe cât aveam obiceiul să-l arătăm altora. Ajunge să ne bată o simplă ploaie pentru a spăla de pe fețele noastre toate cosmeticele îndărătul cărora ne-am ascuns adevăratul nostru chip.

Pandemia reprezintă o mare provocare, iar dacă în prezent ni se tot repetă să ne vaccinăm ca să putem merge la mare, la teatru și pe stadioane, eu cred că dacă la atât se reduce lecția pe care ne-o dă această mizerie planetară, asta înseamnă că viitorul nostru nu sună bine deloc. Pentru noi, ca oameni, ca și creștini, pe primul loc nu trebuie să stea plaja, teatrul sau stadionul, ci inima și sufletul nostru și al celor de lângă noi, sau departe de noi. Pandemia trebuie să ne învețe că suntem ființe sociale care întineresc, înfloresc atunci când sunt în comuniune, sau se ofilesc, îmbătrânesc sau chiar mor atunci când rămân doar în conexiune. Ce alegem, comuniunea sau doar conexiunea?

14 iulie 2021

O CONSIDERAȚIE DESPRE ROMÂNI

Poate cineva va interpreta ca dispreț al neamului românesc ceea ce spun, dar nu este așa, ci, dimpotrivă, fiindcă îmi iubesc țara și neamul, tocmai din acest motiv spun că nu am înțeles niciodată cum de românii se mândresc cu Decebal, cu Ștefan cel Mare, pe care îl consideră apărătorul creștinătății, cu Alexandru Ioan Cuza și alți oameni mari ai neamului. Nu am priceput cum de românii se laudă că sunt urmași demni ai acestor oameni mari, că au șapte vieți în pieptul de aramă, dar în același

timp s-au urcat pe cadavre, construind ciuma roșie, comunismul; l-au aplaudat pe Ceaușescu și s-au gudurat pe lângă toți politrucii, iar în prezent s-au aruncat orbește în brațele capitalismului sălbatic și cât au putut, au făcut harcea-parcea economia acestei țări.

Încercând să privesc cumva de deasupra atitudinea românilor din trecut și din prezent, îmi vine să cred că nici în trecut și nici acum atitudinea românilor față de ei înșiși și față de istoria în care trăiau și trăiesc nu a fost autentică, profundă și pornită din convingeri mature. Pentru românii de ieri și de astăzi, Caragiale rămâne mereu actual.

Și totuși, nu pot să nu-i iau în serios pe români. Cred în neamul meu, cred în mine și tocmai din acest motiv mi-am permis să spun toate acestea. Dacă cele spuse reprezintă un deget pe rană, oare nu ar fi bine să ne recunoaștem rănile și să găsim soluții de vindecare a lor?

Nu știu în ce măsură România pe care o visez este realizabilă. Mă tem că tăvălugul globalizării va avea ca rezultat anihilarea oricărui vis măreț național și impunerea unei noi ordini în care oamenii vor fi mai mult niște numere decât persoane, iar istoria noastră națională va fi sublimă, dar va lipsi cu desăvârșire. Biserica, școala și instituțiile de cultură trebuie să trudească mai mult pentru ca identitatea noastră națională și creștină să nu fie făcute una cu pământul. Să sperăm că următoarele valuri ale pandemiei nu le vor închide din nou, sau le vor trimite în online (în derizoriu).

16 iulie 2021

REFLECȚIE POST-SĂRBĂTOREASCĂ

Iată-mă într-un nou an, adăugat ca o stea într-o coroană a vieții cu care Domnul m-a binecuvântat și

căruia nu voi putea niciodată să-i fiu îndeajuns de recunoscător.

Dragi feisbuchiști și voi toți care într-un fel s-au altul mi-ați urat atâtea lucruri frumoase încât mi-ați copleșit inima, am ceva să vă spun:

Întâi, să vă mulțumesc din inimă și să vă adresez aceleași urări pe care le-ați îndreptat către mine. Dar vreau să adaug ceva ce poate este interesant și plin de învățăminte. Eu, pe data de 14 a fiecărei luni mă uit la bancomat sau pe internet și văd salariul care mi-a fost virat în cont. Este un salariu mare, comparativ cu majoritatea salariilor din țara noastră. Dacă este mare, desigur, mare este și bucuria mea. Dar, nu știu de ce, totdeauna îmi amintesc de mama mea, care atunci când gătea ceva mai bun decât de obicei, întâi umplea o strachină sau farfurie, o acoperea cu un ștergar frumos și o ducea unei văduve din vecini, care avea și un băiat în grija ei. Apoi, se întorcea acasă și cu o față plină de mulțumire se așeza la masă și mâncam cu toții. Acest fapt mi-a rămas la inimă și-l păstrez acolo ca pe o mare comoară, mai mare decât toate salariile pe care le-am primit și le voi mai primi.

Și vreau să vă mai adaug ceva frumos: Dacă mare îmi este bucuria când privesc suma din cont, să știți că mult mai mare mi-a fost bucuria ieri, împărțind cu voi gânduri și urări frumoase. Toți banii din lume nu valorează cât o inimă caldă, deschisă și generoasă. Haideți să devenim mereu mai bogați nu în bani și bunuri materiale, ci în iubire, solidaritate, toleranță, promovarea binelui comun și multe altele. Așa vom deveni noi mai buni, la fel și lumea în care trăim și pe care noi o construim, sub privirea și cu binecuvântarea lui Dumnezeu. Să avem o zi excelentă!

20 iulie 2021

SPER ÎNTR-O LUME MAI BUNĂ

Episcopul nostru, Iosif Păuleț, ne-a oferit o scrisoare pastorală în care declară anul liturgic 2020-2021 anul speranței. O puteți citi aici: http://ercis.ro/actualitate/viata.asp?id=20201103

Am speranță pentru că am încredere în bobul căzut în pământ; va încolți și va rodi, fie că eu sunt treaz, sau dorm. Am speranță în puterea de rodire a minții și inimii tale, cititorule, fiindcă știu că Domnul a sădit ceva bun în tine. El va face să rodească sămânța bună din ogorul sufletului tău. Am speranță că mâine va fi mai bine, fiindcă știu că lumea este în mâinile lui Dumnezeu și nu ale diavolului.

Nu am explicație la tot ce este, la tot ce se întâmplă. Nu știu și nu pot să programez totul în viața mea; nu pot și nu vreau să programez viața semenilor mei. Cred că viața mea și a celorlalți, chiar și atunci când vibrează puțin și pe frecvențe joase, vibrează tot într-o frecvență venită de sus, de la Domnul. Atunci când suntem căzuți sau ne târâm prin noroi, și atunci am speranța că ne vom deschide aripile, zburând spre înălțimi, scuturându-ne straiele de praf și noroi.

Nu-mi cereți să fiu pragmatic, nici eficient, căci eu sunt un visător, un romantic, fără proiecte ferme, scrise și parafate. Nu sunt înțeleptul lumii și nu-mi cereți să vă lămuresc asupra a ceea ce nu pricepeți, căci nu pricep nici eu. Eu știu doar că totul este în mâinile Domnului, că el are un plan bun cu viața mea și a lumii întregi, ba chiar a întregului univers.

Lăsați-mă în pace cu programările voastre (inclusiv a pandemiei). Prea mult am încercat noi, mai ales europenii, să programăm toate, căsătoria, nașterea unui copil, masa și somnul, iubirea conjugală, serviciul, creșterea plantelor și animalelor, prieteniile și revanșele și multe, multe altele.

Lumea pe care am programat-o și construit-o cu atâta osârdie și chiar cu îndârjire, nu este tocmai cea mai bună. Simt tristețea în prea multe inimi; văd prea multe priviri îngândurate și abătute. Prea mulți oameni plâng (inclusiv bărbați), prea mulți suferă de foame, dar mai ales de singurătate. Prea puține speranțe oferim generației de mâine; este prea mult egoism și indiferență, prea multă necredință și lipsă de iubire. Nu-mi place această lume, așa cum ați programat-o voi, inteligenții și programatorii specializați. Iar dacă se repetă atât de des că mulți dintre oamenii cu un IQ ridicat nu cred în Dumnezeu, constat că lumea pe care ei o zidesc este adesea cinică și fără inimă; nu într-o astfel de lume vreau să locuiesc.

Am o întrebare: Dacă noi vrem să facem totul, lui Dumnezeu ce-i mai rămâne de făcut? Eu știu în cine mi-am pus speranța și nu voi regreta în veci. Voi?

25 iulie 2021

VIAȚA CA O PÂINE

„Este aici un copilaș care are cinci pâini de orz și doi peștișori. Însă ce sunt acestea pentru atâția?" (In 6, 9)

Ați auzit, sau ați văzut, pipăit și sărutat icoane făcătoare de minuni? Ați auzit de minunile de la Lourdes, Fatima, Guadelupe etc? Astăzi, Dumnezeu mai face minuni? Mai credeți în minuni? Ar fi bine să răspundem la aceste întrebări, dar eu vă propun acum să ne facem curaj și să riscăm a spune o erezie: Prin mine, păcătosul (păcătoasa), Dumnezeu poate face minuni! Poate mai credem în minuni, dar să credem că prin noi, Dumnezeu ar sărvârși o minune, înclin să cred că nu ne-am gândit la așa ceva, și nicidecum să credem că ar fi posibil.

Dacă ne-am trăi mai autentic viața pe care Domnul ne-a dat-o ca un dar, atunci am constata cu o uimire fără

margini că fiecare dintre noi se regăsește în minunea celor cinci pâini și doi peștișori care satură foamea unei mulțimi imense. Viața este o comuniune a iubirii: Primim iubire și oferim iubire. Și cu cât oferim mai multă iubire, cu atât, ca prin minune, nu numai că nu ne epuizăm și nu seacă izvorul iubirii din noi, dar, dimpotrivă, devine mai puternic, mai abundent. Oferindu-se unul altuia, soții multiplică numărul oamenilor pe pământ. Oferind din ceea ce avem și suntem, noi toți devenim mai bogați și mai numeroși. Înmulțirea celor cinci pâini și doi peștișori poate fi considerată „parabola lumii lui Dumnezeu", exemplul arhetipal și prototipul omenirii binecuvântată și hrănită de Tatăl ceresc.

Ne temem să dăm, să ne oferim, și din această cauză ne asigurăm existența din toate punctele de vedere. Acumulăm bani în cont, sau îi investim în bunuri materiale care la rândul lor să producă bani (chirii, împrumuturi cu dobândă etc). Facem asigurări în caz de boală, pentru pensie. Ne asigurăm contra hoților, a accidentelor, a incendiilor etc. Ne facem provizii precum hârciogii, așa cum și-au făcut mulți când a venit peste noi mizeria asta numită pandemie. Asigurându-ne în felul acesta, Dumnezeu nu poate face nicio minune în viața noastră. Pentru ca noi să devenim o minune, este necesar să fim precum copilul din evanghelia acestei duminici, oferind tot ceea ce avem. Dumnezeu va înmulți mereu puținul nostru iar puținătatea ființei noastre se va mări și va rodi. Devenim un copac mereu verde și roditor atunci când ne lăsăm udați la rădăcină de harul dumnezeiesc, când ne lăsăm luminați și încălziți de prezența Celui de sus.

Oferindu-ne, vom potoli foamea și setea de fericire atât a noastră, cât și a altora. Oferindu-ne, vom umple cu pace inimile oamenilor. Oferindu-ne, viața noastră și a celorlalți va căpăta un sens, o direcție precisă. Oferindu-ne, vom

deveni lumină pentru lume. Oferindu-ne, vom reda încrederea celor care au pierdut-o și vom vindeca inimile rănite. Oferindu-ne, lumea va crede din nou în iubire.

Rugăciune

Doamne, oferă-mi în dar gustul dăruirii. Fă-mă să văd frumusețea împărțirii, a împărtășirii cu alții a ceea ce am, dar mai ales a ceea ce sunt. Dă-mi curajul să pot renunța la mine însumi, să ies din siguranțele mele pentru a trăi nesiguranțele altora. Dă-mi o privire înțeleaptă care să vadă ceea ce îmi este absolut necesar și să mă eliberez de ceea ce-i superfluu și mă împiedică în trăirea fraternității cu toți oamenii. Fă din viața mea un dar; fă-mă o fărâmă din tine care ești darul cel mai de preț. Fă-mă să pricep că, în fond, totul este un dar, un har al tău.

25 iulie 2021

DISCUȚIE LA O TERASĂ

Patru tineri domni și o tânără doamnă stau la o masă pe o terasă din Iași. Cei patru discută calm și cam zgomotos despre toate câte în lună și în stele iar tânăra doamnă dă cu degetul pe ecranul smartphone-ului și fumează calm, suflând pe gură și nări rotocoale de fum plăcut mirositor. Nu știu ce țigări fumează, căci am părăsit demult acest obicei. La un moment dat, unul din tinerii domni mărește volumul și spune următoarele: Am fost la mare și un bun amic mi-a zis să merg la părintele X de la schitul Y, pentru că el îmi va spune tot viitorul. Și te-ai dus, întrebă unul dintre comeseni. M-am dus, răspunse el imediat cu volumul vocii și mai ridicat. Și? Continuă celălalt. Nimic, reluă el pe un ton victorios, i-am demontat călugărului toate teoriile pe care mi le-a înșirat. Bravo, zise celălalt; ești tare! Doamna părea că este absentă de ce se discuta, dar nu era deloc adevărat. Aflându-mă lângă masa lor, se întoarse spre mine

și-mi zise direct, fără niciun prealabil: Vă văd cu cruce la gât și cămașă de preot catolic; d-voastră ce părere aveți despre cele spuse de colegul meu? Luat așa, prin surprindere, nu-mi găseam cuvintele. Până la urmă am răspuns că nu mă pricep la din astea și apoi, eu cred că viitorul nostru este în mâini sigure, în mâinile lui Dumnezeu. Bre, dumneata ești mai tare decât călugărul la care am fost eu, zise deodată tânărul domn despre care făceam vorbire mai sus. La care eu, intrând în joc, adăugai: Acesta este cel mai frumos compliment care mi s-a făcut. Iar replica celuilalt nu se lăsă așteptată: Am zis eu că ești mai tare decât călugărul acela. Și ai și o cruce interesantă la gât.

Au mai urmat și alte schimburi de cuvinte, dar vă povestesc doar atât, sperând că v-a făcut plăcere; dacă nu, vă cer scuze. Să ne fie duminica frumoasă și răcoroasă!

27 iulie 2021

MAREA

O, mare, cât ești de mare! Ești ca sufletul și aspirațiile mele; mereu neliniștită, mereu nu-ți încapi între maluri, mereu valurile tale se sparg de stânci în miliarde, infinite fărâme, în stropi pulverizați. Închisă ești între zăgazurile tale și niciodată nu vei cunoaște nemărginirea, căci malurile te vor încorseta mereu din toate părțile. De ce nu dormi niciodată, de ce ești atât de adâncă și nimeni nu-ți cunoaște profunzimile zbuciumului tău?

O călătorie pe mare este viața fiecăruia dintre noi; unii se aventurează în depărtările ei, alții navighează mai pe lângă țărmuri. Pentru unii, marea vieții este mai liniștită, pentru alții adesea este bântuită de valuri năprasnice. Unii ajung la țărm și sunt debarcați liniștiți în morminte; alții sunt înecați de valuri și nimeni nu știe unde anume sunt oasele lor. Câte vieți și câte mistere ascund apele tale!

Suntem atât de mici, dar purtăm în noi aspirații atât de mari, atât de adânci, mai adânci chiar decât adâncimile oceanelor. Ne place să ne scăldăm în apele mării, dar parcă tot mai bine este pe țărm, unde ne simțim în siguranță.

În limbajul ei mut, marea îmi vorbește despre nemărginire, despre orizonturi pe care niciodată nu reușesc să le ating, ci doar le privesc de la depărtare. Marea îmi vorbește despre misterele ascunse în adâncimile sufletului și conștiinței omului; despre pacea și liniștea cuprinse în unduirea domoală a apelor la suprafață, dar și despre revolta și mânia valurilor înfuriate.

Marea nu este pentru om doar o simplă alegorie, ci reprezintă acea parte imensă a ființei sale încătușată (din prudență) de Creator pentru a nu-i permite să spargă limitele lui și să distrugă totul în jur. Marea ne vorbește despre nemărginirea în care vom păși după moarte, când va dispărea orice mal, orice zăgaz și ne vom contopi în oceanul infinit al lui Dumnezeu.

Marea ne învață să avem curaj și să înaintăm în larg, având încredere în steaua noastră polară și în busola care nu dă greș niciodată.

August

1 august 2021

NE ESTE FOAME?

Tuturor ne este foame, în fiecare zi, și încă de mai multe ori; în mod normal, de trei ori. Foamea aceasta nu este greu de potolit, deși în lume aproape un miliard de oameni suferă de foame, sau mor cu stomacul gol. Unul din opt cetățeni ai planetei suferă de foame; oare de ce? Doar pentru că pe glob sunt multe zone aride, unde nu crește nimic? Nu, ci pentru că există prea multe inimi aride, lipsite de iubire pentru semeni și pline de iubire pentru propriile afaceri, pentru banii și averile lor.

Noi, europenii, noi românii, cu frigiderele pline, cu nenumărate magazine în care alimentele nu mai încap pe rafturi și în galantare, noi suntem sătui? Hm! Suntem sătui de publicitate și, mai nou, de pandemie; suntem îmbuibați, supraponderali, cu prea multe haine în șifonier etc.

Și totuși, rămânem niște flămânzi și însetați. Vrem să avem succes în viață, și când începem să-l avem, dorim mereu mai mult. Ne-a intrat morbul competiției, și pentru a avea succes, sportivii se dopează, iar noi, ăștia mai fără nume sonore, dăm din coate cum putem pentru a trece în fața altora, pentru a ieși în evidență. Îmi spunea cineva că de mai mulți ani a primit vizita unui prieten, iar acest prieten, atunci când se întâlneau, vorbea necontenit, iar el, gazda, dacă apuca să spună câte un cuvânt din când în când. Oare de ce unii vorbesc non-stop și nu se întreabă dacă nu cumva și ceilalți au dreptul la cuvânt?

Este multă foame în lume, foame de bani. În perioada ceaușistă, ieșind din țară și ajungând în Germania, ce m-a surprins neplăcut acolo a fost să-i aud mereu pe nemți discutând despre bani; la care stație peco este benzina mai

ieftină măcar cu un fenig. După mai multe decenii, în continuare, nemților le este foame de bani. Ce să mai spunem de români, care inițial au zis că pleacă în străinătate pentru că în România suferă de foame, dar iată-i acum cu mai multe case, cu mulți bani, și tot nemulțumiți sunt; tot vor mai mult.Am întâlnit persoane pe care ți le faci dușmani dacă nu le aprobi gândirea și comportamentul; sunt tare flămânde de aprobarea altora.

Ce să mai spunem de numărul enorm al acelora care caută o mângâiere, o îmbrățișare, o încurajare și un cuvânt bun? Există o foame de iubire care se pare că depășește orice altă formă a foamei.

Există remedii pentru toate aceste forme ale foamei și depinde de fiecare dintre noi ca foamea să scadă sau chiar să dispară. Dar este bine să fim atenți la o foame cu totul specială, adânc înrădăcinată în ființa noastră și pe care trebuie neapărat să o hrănim. Este foamea (și setea) de sens al vieții. De ce ținem umbră acestui pământ și care este rostul nostru în lume? Cine suntem pentru semenii noștri și ce sunt ei pentru noi? În mod conștient sau inconștient, aceste întrebări ne neliniștesc adesea mai mult decât lipsa pâinii de pe masă. Foamea de sens, ca și căutarea adevărului despre viață, despre lume, acestea reprezintă marile probleme cu care ne confruntăm, iar de răspunsul dat la neliniștile noastre fundamentale depinde și rezolvarea problemelor de hrănire a stomacului oamenilor.

Adevărul despre viață și despre noi oamenii îl găsim în Cel care satură foamea noastră existențială. Dumnezeu care ne-a creat și răscumpărat din păcat este pâinea coborâtă din cer pentru viața fiecărui om. Hrana aceasta este între noi, în noi, doar că pentru a nu mai fi flămânzi, este necesar să repetăm cu apostolul Petru: „Doamne, la cine să mergem? Tu ai cuvintele vieții veșnice!" (In 6, 68) Să credem în Isus Cristos ca maestrul și răscumpărătorul nostru; să-l urmăm

zi de zi la modul cel mai concret, trăind viața lui în noi și văzându-l, iubindu-l în semenii noștri, aceasta reprezintă „hrana” care ne satură orice formă de foame și sete.

3 august 2021

MI-E DOR

Mi-e dor de inocența copilăriei.

Mi-e așa dor de visurile primei tinereți, când visam că lumea este bună, iar răul din om e o simplă întâmplare ce poate fi ușor remediată.

Mi-e dor de visul meu de a schimba lumea într-una bună și fericită.

Mi-e dor de vigoarea cu care săltam peste stânci, cu care alergam neobosit ore în șir.

Mi-e dor de cititul zecilor de cărți în care mă întrupam în nesfârșite personaje.

Mi-e dor de frumusețea pe care o vedeam în oameni, în plante, în animale, în pietre, în stele, în cerul albastru, în toate.

Mi-e dor de muzica orgilor, a valurilor, a păsărilor, dar mai ales a oamenilor îndrăgostiți.

Mi-e dor de iarba verde de acasă, de mâncarea simplă pe care mama o gătea la soba noastră sărăcăcioasă.

Mi-e dor de lecțiile mele, de predicile mele în care vorbeam cu inima, cu visurile și credința mea.

Mi-e dor de toți oamenii cu care m-am bucurat, am sperat, am râs sau am plâns.

Mi-e dor de toate țările prin care m-am perindat, de tot ce am văzut și auzit.

Mi-e dor de toți și de toate.

Mi-e dor de clipa ce tocmai a trecut, un dor este ființa mea întreagă; de aceea o fi cuvântul dor intraductibil?

Și cine a sădit atâtea doruri într-un simplu boț de carne?

5 august 2021

MISTERUL SUFERINȚEI (gânduri de pe plajă)

Parcă la altceva mai bun nu aveam la ce să gândesc în aceste zile minunate de concediu! Întrucât bucuriile sunt mai mari atunci când sunt împărtășite, trăite împreună, astăzi, cu inima și gândul eram aproape de unele persoane tare dragi inimii mele; oameni care au plecat din această lume, sau care încă urcă drumul Calvarului.

Dar iată unde mă purtau gândurile în timp ce sub mine simțeam căldura plăcută a nisipului de pe plajă: De ce oameni cu suflet curat și inimă de aur au parte de ani lungi de suferință și mor în dureri groaznice? Cunosc oameni buni ca pâinea caldă, credincioși, harnici și cuminți și care de mulți ani amestecă mâncarea cu medicamentele. De ce, Doamne, suferă cel drept și cinstit? De ce boli cumplite te lovesc atunci când mai puțin te aștepți?

La toate aceste întrebări nu am găsit niciodată un răspuns logic și uneori mi-au pus credința la grea încercare. Port mereu la gât o cruce simplă de lemn și o alta micuță din aur. Mă gândesc că aș vrea să trec în veșnicie tot cu ele. Atunci, cred că Dumnezeu îmi va lămuri ceea ce acum mintea mea nu poate să priceapă iar inima îmi spune un singur lucru: fii cât mai aproape de omul în suferință și nu mai cerceta aceste legi, căci, vorba poetului, „ești nebun de le'nțelegi".

Dragi feisbuchiști, dacă măcar o lacrimă putem să ștergem de pe fața unui om, să o facem și Isus își va întipări mai adânc chipul în ființa noastră.

7 august 2021

PENTRU CE TRĂIM?

Plecând de pe litoral, după două săptămâni de soare, apă și nisip (plus niște lecturi interesante și alte...), eram și încă sunt plin de mulțumire pentru aceste zile frumoase și plăcute; în plus, am prins și un bronz care mă face să mă simt în formă și să nu mai acord mare importanță anilor din buletin. Acestea sunt unele din aspectele „pro" ale minivacanței mele la mare.

Dar să vă zic și despre „contra", la care m-a făcut să reflectez un domn musulman, patron și vânzător în magazinașul său cu de toate. Fiindcă mi s-a părut a fi vorbăreț, m-am lăudat și eu, bucuros că am fost la mare. Doar că dumnealui nu prea a părut încântat de ce-i spuneam eu, și cu o voce gravă, vorbind rar și apăsat, mi-a zis următoarele: Eu văd an de an cum oamenii vin la mare, se bronzează, mănâncă și se distrează, și sunt foarte bucuroși și mulțumiți de toate acestea. Ei consideră că în asta constă viața, să te distrezi și să profiți de tot felul de bucurii și plăceri. Eu însă cred altceva, și anume că Dumnezeu, sau Alah, cum îi spunem noi, ne-a trimis în această lume ca să ne purificăm sufletele prin efort, rugăciune, fapte bune și mai ales prin pocăință. Aceasta este viața omului pe pământ, o pocăință continuă, o penitență pentru curățarea sufletului nostru; pentru ca atunci când ne vom prezenta în fața Lui să fim curați, purificați de păcate și răutăți. Doar așa putem fi primiți în sânul lui Alah, în rai. Voi ce părere aveți? Pentru ce ne-a trimis Dumnezeu pe acest pământ?

8 august 2021

SORA VERONICA

Sora Veronica Butnaru, de loc din Adjudeni, acum în Columbia, anul acesta sărbătorește 25 de ani de viață consacrată slujirii lui Dumnezeu și oamenilor în Congregația Surorile Săracilor lui Don Vincenzo Morinello. Chemarea lui Dumnezeu a cucerit-o încă de la 15 ani. Este așa cum o caracterizează sora ei Elisabeta, o persoană decisă, muncitoare, reflexivă, dispusă să zâmbească, să relaționeze și să intervină prompt unde este nevoie.

De la ea mi-a rămas în suflet un lucru care și acum îmi trezește emoții și admirație: Nu împlinise șase ani și pentru primirea Primei Sfinte Împărtășanii, cunoștea pe de rost micul catehism (cu întrebări și răspunsuri). Pregătindu-se pentru primirea sacramentului mirului în același an, cred că putea să răspundă și în somn la orice întrebare din catehism.

Când a ajuns în dreptul ei actualul episcop emerit Petru Gherghel mi-a șoptit: Dar este prea mică; cum să dau Mirul acestei copilițe? I-am răspuns că este cea mai pregătită dintre toți candidații, că dorește foarte mult să primească acest sacrament și că merită, fiind o fetiță care în fiecare zi este la biserică. Ei, dacă zici tu așa, hai să o miruiesc și pe ea, zise episcopul. Câtă bucurie am văzut atunci în ochii și pe fața micuței Veronica, rar mi-a fost dat să văd. Acestea se petreceau în vara anului 1982. Harul lui Dumnezeu a făcut să rodească multe în viața ei, iar eu am scris aceste cuvinte ca să-i mulțumesc copilei de odinioară pentru sora Veronica de astăzi. Ea m-a edificat și nu pot uita acest lucru. Sora Veronica, te rog să mă inviți și la jubileul de aur al profesiunii tale solemne.

9 august 2021

CU PLĂCERE, SAU CU DRAG?

Este cald în această perioadă și e normal să fie așa, căci suntem în plină vară. Și dacă este cald, ce-i mai bine de făcut decât să savurezi o înghețată cu fructe (preferata mea)! Așa am făcut și ieri, cumpărând o înghețată pe zona pietonală a Iașiului. Ce vreau însă să vă spun nu e cât de bună și răcoritoare a fost înghețata, ci altceva. Când am plătit și i-am mulțumit domnișoarei de la toneta cu înghețată, aceasta mi-a răspuns cu o voce plăcută și caldă: „Cu drag!" Acest cu drag al ei l-am simțit parcă mai bun, mai savuros decât gustul înghețatei care delecta deja papilele mele gustative. Simțul meu, adică cel al gustului, alintat de delicioasa înghețată, s-a unit imediat cu cel al auzului, gâdilit în modul cel mai plăcut posibil de cuvintele domnișoarei „cu drag".

Drag nu cred eu că i-am căzut așa deodată domnișoarei, dar faptul că la mulțumesc-ul meu mi-a răspuns cu drag, asta chiar că e ceva plăcut care se adaugă la plăcerea de a savura o înghețată într-o zi călduroasă de vară. De când eram copil și până în ultimii ani, eu știu că răspunsul „oficial" la orice mulțumesc era „cu plăcere", așa cum știu că în spațiul lumii engleze, la thank you se răspunde cu you're welcome, în franceză, la merci beaucoup se răspunde cu avec plaisir, iar în limba lui Goethe, la Danke schön, se răspunde cu Bitte schön.

Răspunsul cu plăcere devenise prea protocolar, chiar dacă are un conținut bogat și important. Dar iată că între noutățile timpurilor actuale, oamenii au găsit ceva mai captivant, mai plăcut și chiar puțin seducător, și anume să-ți răspundă CU DRAG. Adică, în urma unei simple discuții sau a unei banale „tranzacții comerciale stradale" (îți dau 10 lei iar tu îmi dai două bule de înghețată), persoana ta le este dragă. Mărturisesc că expresia îmi

place, nu doar atunci când vine din gura unei domnișoare, dar cred că aș lua-o mai în serios dacă ar ieși de pe limba unui angajat în pragul pensiei, de la un oarecare ghișeu al unei instituții de stat.

Ce bine și plăcut ar fi ca relațiile dintre noi (de orice natură ar fi ele) să aibă acest cuprins, acest conținut al lui „cu drag". Poate că este cazul să nu mai punem atât de mult în balanță importanța unei persoane pentru noi, să nu ne mai impresioneze prea mult aspectul exterior al cuiva, sau cât de folositor sau nefolositor ne este cineva, ci să-l privim pe cel din fața noastră „cu drag". Să încercăm un joc de imaginație: Toți locuitorii pământului se privesc unul pe celălalt cu drag, iar în inima și cugetul lor, toți prietenii și dușmanii le sunt dragi deopotrivă. În fața unei asemenea realități, însuși Dumnezeu creatorul ar rămâne mișcat, emoționat, bucuros de creația sa. Nu-i așa că ziua de astăzi și persoanele de lângă noi ne sunt mai plăcute, dacă le privim și le vorbim cu dragul din inima noastră?

Mie mi-a făcut plăcere să vă spun această povestioară, iar dacă vouă vă este dragă, atunci la mulțumesc-ul vostru, vă răspund cu drag.

PS: În vecini, niște găini cotcodăcesc de zor (probabil s-au ouat), iar eu le ascult cotcodăcitul cu drag.

10 august 2021

NU SUNT EU SOARELE

Nu sunt eu soarele; nu pot aduce lumină în toate cotloanele existenței tale. Întunecimile, înserările sau nopțile tale nu le pot transforma eu în lumină; nu sunt eu lumina. Dacă vrei lumină, uită-te la soare, nu la mine; eu însumi am întunecimile mele cu care mă lupt, de care vreau să scap și nu-mi iese cum vreau eu.

Aș vrea să fiu mai viu colorat, dar parcă sunt ca un film alb-negru. Deși așa pare că sunt, nu am fost nici măcar tentat să mă fotoșopez; nici să-mi vopsesc părul, nici să-mi fac vreun lifting facial. Nu frecventez vreun centru de remodelare corporală, sau de fitness. Nici nu am adoptat vreo rețetă pentru vegani, deși înclin spre regimul lacto-vegetarian.

Deși timpul curge cu repeziciune iar eu mă scurg și mă consum ca o lumânare arzândă, deși știu că destinația finală este mai aproape decât punctul de plecare, nu sunt eu cel la care să te oprești, să stai lângă mine. Mergi pe drumul tău; eu, cel mult, pot să te îndemn, să-ți infuzez o doză de curaj și optimism. Dar drumul tău, tu trebuie să-l parcurgi; eu îl am pe al meu și nimeni nu poate merge în locul meu. Nu poți delega nimănui să-ți aducă fericirea; nu poți plăti pe nimeni să-ți cumpere un dram de fericire.

Poate am reușit să te fac să înțelegi ceea ce eu am înțeles mai bine decât tine despre rostul acestei lumi și de ce ținem noi umbră pământului. Poate am reușit să te ajut să-ți îmbunătățești stilul de viață. Poate am reușit să aduc o rază de lumină în viața ta, dar, nu uita, nu sunt eu soarele. Poate am reușit să-ți încălzesc puțin inima, dar, nu uita, nu sunt eu focul. Poate am reușit să-ți ofer ceva în dar, să ofer ceva din mine care ți-a făcut bine, dar, nu uita, nu sunt eu darul.

Nu sunt nemuritor, nici rece; nu sunt eu luceafărul. Sunt un simplu călător prin lume, un căutător al fericirii, ca și tine. Mă caut pe mine însumi, dar mereu văd și pe altcineva în oglinda sufletului meu. Te văd pe tine; poate și tu mă vezi pe mine. Hai să ne dăm mâna și împreună să mergem spre Cel care poate să unească destinele noastre; să le contopească în inima sa plină de iubire.

11 august 2021

OCHII PLÂNȘI

Astăzi, ieșind dintr-un magazin, m-am intersectat cu o persoană care intra și...avea ochii plânși. A durat doar o clipă întâlnirea privirilor, dar mi-a fost suficientă ca să simt un fel de înțepătură în inimă. Nu pot descrie ce se ascunde în privirea unei inimi care a plâns. Sentimentele, trăirile interioare sunt mistuitoare precum focul; sunt pline de jale ca ale unei mame care-și plânge pruncul bolnav sau chiar mort. Să vezi ochii plânși ai cuiva, înseamnă să vezi o mare de suferință, poate a unei inimi rănite, poate a cuiva care a pierdut serviciul, sau care a aflat că are cancer.

Ceea ce înseamnă plânsul unui om nu se percepe cu simțul văzului, ci doar cu inima, iar dacă am avea inimă, ne-am feri ca de diavol să facem pe cineva să plângă. Mulți suntem inconștienți și chiar fără să ne dăm seama, provocăm suferință în alte inimi, în alte vieți omenești. Oare știm câte lacrimi au vărsat alții din cauza noastră? Ne-am pus vreodată cu seriozitate această întrebare?

Suferința care-ți iese prin ochi, pe care o speli cu o mare de lacrimi fierbinți ca focul, care te mistuie; cine o poate pricepe? Doar cel care plânge. Plânsul nu-ți poate trezi decât compasiune și solidaritate; să plângi cu cel care plânge. Să ștergi lacrimile din ochii omului care plânge, și omul-Dumnezeu își va întipări chipul pe fața și în ființa ta.

12 august 2021

CREDINȚA CA UN RISC

Cândva, am dorit să-l slujesc pe Dumnezeu, fascinat de solemnitatea celebrării unei sfinte liturghii, vrăjit mai ales de preoții din altar îmbrăcați în odăjdii strălucitoare, solemni și hieratici. Mi-am zis atunci, fără niciun prealabil sau condiționare anterioară (eram în clasa a opta și mă

gândeam să urmez un liceu de electrotehnică): Eu vreau să fiu ca ei! Acesta reprezintă motivul care m-a convins să dau examen la seminarul diecezan din Iași.

Cu timpul, viața și împrejurările m-au determinat să-mi reconfigurez modelul meu de religie și credință. Oamenii m-au constrâns să înțeleg și să practic religia într-o manieră în care ea nu se mai reducea nici pe departe la mine, îmbrăcat în solemnitatea unei celebrări religioase și (recunosc) în atenția și admirația sacră a întregii comunități. Credința și urmarea vocației mele nu mai reprezentau nicidecum o garanție a aureolării persoanei mele, înconjurată de admirația și respectul sacru al nu știu cărei comunități; credința și vocația mea se transformau tot mai mult într-o purificare continuă și destul de anevoioasă a eu-ului meu de multe elemente umane, o renunțare la mine însumi pentru a face voința altora, identificată cu voința lui Dumnezeu.

Credința noastră nu reprezintă bagheta magică a celui care scoate porumbei dintr-un joben, sau care printr-un hocus-pocus face nu știu ce fapte extraordinare. Chiar dacă apelăm la preoți și contribuim financiar la acatiste și alte cereri de rugăciuni, aceasta nu înseamnă că ne-am procurat sănătate, loc de muncă, fericire sau câștig la loterie. Sau poate căutăm vreun preot sau călugăr (Călugăriță? Nu!) care să deschidă cartea și să ne arate viitorul, să ne dezlege misterele dramelor și neputințelor în care ne zbatem? Credința nu este o magie (albă), nici superstiție, și în fața multor necazuri și suferințe cu care ne confruntăm, adesea rămâne un mare semn de întrebare, neliniștitor sau chiar disperat: De ce? De ce mi se întâmplă mie? Unde ești tu, Doamne?

Nu există niciun înțelept sau guru care prin nu știu ce mijloace sau procedee să descopere piatra filosofală a dramelor existenței noastre, și nici cel mai bun psiholog nu

ne poate împăca cu suferințele și bolile noastre, cu eșecurile și răul pe care îl experimentăm sau îl producem, cu voia sau fără voia noastră. Nicio logică omenească nu poate face lumină în acel întuneric sau moarte care caracterizează omul.

În aceste situații există o singură Persoană care a îmbrățișat întreaga condiție umană (în afară de păcat) și a coborât cu omul până în adâncurile lui cele mai adânci, până la iad. Pentru ce? Pentru că Cel care a creat omul, îl iubește și se face una cu întreaga omenire, de când există și până când îngerii vor suna revenirea în glorie a Fiului lui Dumnezeu. Doar Isus Cristos, care s-a încredințat în întregime Tatălui și în întregime omului; doar El, doar în El, doar cu El, doar pentru El existența noastră capătă un sens, se luminează și prinde viață, mai ales în dramatismul și absurdițățile ei.

Doar în Isus Cristos se găsește o cale de ieșire spre lumină și viață. Mai mult, doar El este lumina și viața omului (Buda sau Mahomed pot fi considerați niște profeți ai săi), ceea ce însă nu ne scutește de suferință și moarte. De condiția umană nimeni nu poate scăpa; nimeni nu poate lepăda straiele lui Adam și Eva, adică nuditatea care ne caracterizează. Iar dacă această nuditate nu ne place sau ne rușinăm de ea, atunci nu ne rămâne decât o singură soluție, aceea de a ne îmbrăca în Dumnezeu. Doar că acest Isus Cristos, cel mai adesea este reprezentat gol și răstignit. În goliciunea și suferința noastră (inclusiv moartea), Dumnezeu ne îmbrățișează, murind cu noi, pentru ca astfel să fim înviați de El.

Aceasta este asigurarea lui Dumnezeu, nu cea visată de mine cu ochii deschiși în acea solemnă celebrare din primăvara anului 1973. În acea solemnitate în care eu mă vedeam protagonistul admirat, mi-a scăpat un detaliu esențial, pe care l-am priceput greu și cu trecerea anilor: În

acea solemnitate suferea și murea pe cruce Fiul lui Dumnezeu. El era actorul principal, nu preotul înveșmântat în odăjdii strălucitoare. Aceste odăjdii, ca și fumul de tămâie, cântecul dascălului și al credincioșilor, sunetul orgii, sfinții de pe pereții bisericii și cerul înstelat de pe bolta ei, toate m-au cucerit, mai puțin Cel Răstignit.

Cu timpul am început să pricep că suferința, răul și păcatul, chiar dacă nu au o logică, ele pot fi o lecție pentru mine; o lecție pe care mi-o predă însuși Fiul lui Dumnezeu. Am înțeles că eu sunt așa cum sunt, nu așa cum mi-ar place să mă văd în oglindă (preotul solemn din altar), și că dacă vreau cu adevărat să-l urmez pe Dumnezeu, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să fac ce face el: să ascult în totalitate de Dumnezeu și să-i iubesc pe oameni cu iubirea Fiului său, adică fără limite sau condiționări.

Nu voi putea niciodată să elimin suferința din viața mea sau a oamenilor, căci durerea, răul, ca și moartea sunt elemente constitutive ale naturii umane. Ce pot însă să fac este să-l rog zilnic pe Domnul să mărească credința mea, adică să locuiască în mine, să vorbească el în vorbele mele, să bată inima lui în inima mea, să săvârșească el faptele lui în faptele mele. Să pot spune și eu cu apostolul Paul „nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine" (Gal 2, 20).

Cu timpul, viața cu toate ale ei, bune și rele, poate deveni o lecție de credință prin care riști totul, inclusiv viața, dar îți rămâne o singură garanție: Prezența și puterea lui Dumnezeu.

13 august 2021

RUGĂ DE DIMINEAȚĂ

Dumnezeule, creatorul și stăpânul a toate, azi te văd în tot ce ochiul poate cuprinde; te simt în tot ce inima simte, în gândurile și visurile mele. Tu îmi dai aripi să zbor din nou

spre tine, pe care te-am văzut în această dimineață în picurii de rouă din iarbă, răcoros și proaspăt, dătător tăcut de viață. Te simt mai tonic decât aroma cafelei aburinde, și mai blând decât razele calde ale soarelui ce-mi scaldă fața. Ești un cântec pe care îl cânți împreună cu vrăbiuțele voioase care-mi dau trezirea, împreună cu vestitorii dimineții, cocoșii din vecini.

În fiecare zi mă chemi din nou la viață, tu, care însuflețești ființa mea, tu, spirit pur și atotputernic, care îmi cureți gândurile și sentimentele inimii și dai vigoare brațelor și picioarelor mele. Tu, care ești Viața, știu că binecuvântezi tot ceea ce există, tot ce ai creat: plantele și animalele, apele, aerul, căldura, vântul și ploaia, stelele și soarele de pe cer. Știu că tu ești părintele iubitor și grijuliu a tot ce există, și toate sunt în puterea ta. Noi, pământenii, putem să facem nu știu ce rele și dezordini în creația mâinilor tale, dar cred că tu continui să ne iubești, să ne chemi la tine, să ne strângi în brațele tale și să nu ne lași în ghearele răului.

Credința (darul neasemuit pe care mi l-ai dat) dă sens vieții mele, îmi luminează mintea, îmi încălzește inima și mă călăuzește pe drumul spre tine și spre frații și surorile mele. Nu sunt un rătăcit în mintea mea; nu sunt împovărat de gânduri întunecate; nu mă domină tristețea sau solitudinea. Căci, fără meritul meu, mă simt iubit și binecuvântat de tine, Tatăl și Mântuitorul meu, iar Duhul tău mă luminează, îmi înflăcărează inima și mă face să iubesc mai mult, să cred mai mult, să sper mai mult.

Nu-mi mai plâng nereușitele, căderile și rătăcirile, căci pe toate le-am îngropat în inima ta iertătoare și care a spălat mizeriile din mine. Știu că rămân un simplu muritor, un vas de lut, un boț de carne, o trestie care se clatină, dar mai știu că tu rămâi cu mine și că, așa cum sunt, ai făcut din mine templul măririi tale.

Cred în iubirea ta, Doamne; cred că inima ta bate în inima fiecărui om. Nu cred că există om pe lumea aceasta care să nu vrea să fie fericit, care să nu fie capabil de un gest de iubire. Însoțește-mi pașii astăzi, Doamne, spre casa și ușa vecinilor mei, spre inima lor. Fă-mă să fac parte din marea familie umană în care Isus Cristos este fratele nostru mai mare; în care tu ești Tatăl nostru al tuturor, în care Duhul tău sfânt suflă suflare de viață.

Totul este dar, totul este har, totul este în mâna ta, Dumnezeule, alfa și omega, începutul și sfârșitul a toate; al tău sunt eu și lumea întreagă, ție îți aparțin timpurile și veșnicia! Amin!

17 august 2021

CREDINȚA ESTE VIAȚĂ

În drumul de credință, nu pornesc intenționat spre ușa cuiva pentru a-l convinge de adevărul în care cred. Nu am de gând să fac prozelitism și nici nu vreau cu orice preț ca oamenii să creadă în Dumnezeul în care eu cred. Nu am dus nicio bătălie sau război al credinței și nu invadez curtea libertății nimănui.

Consider că a crede în Dumnezeu ne apropie de El și ne înnobilează cu sfințenia și splendoarea sa. A crede nu reprezintă un act de bravură omenească, ci o îndumnezeire a noastră, transformându-ne în temple care cântă gloria lui, iar noi toți devenim frați și surori, răscumpărați din păcat, fii și fiice ale aceluiași Tată ceresc.

Credința mă leagă de Creator și nu mă lasă să cad în solitudine; credința îmi încălzește inima și o deschide pentru a primi în ea și alte inimi. Credința este căldură care animă viața mea de fiecare zi și o face frumoasă, plăcută și rodnică. Credința devine comuniune de viață, trăire cu ceilalți a bucuriilor și durerilor lor. Credința este îmbrățișare

sinceră; doar îmbrățișându-mi semenii îi pot simți, comunicându-ne unul altuia vibrațiile interioare și energia vitală. Prin asemănare, credința înseamnă refacerea legăturii profunde care există între copil și mamă în sânul ei matern. Prin credință, oamenii intră în sânul lui Dumnezeu pentru a fi alimentați de har, devenind astfel oameni noi, plini de Duhul lui, pionieri ai unei lumi noi care își află împlinirea și desăvârșirea într-o altă lume, într-o altă viață. Lumea și viața de pe pământ reprezintă anticamera paradisului; nu a infernului.

18 august 2021

CINE ESTE DUMNEZEU PENTRU MINE (TINE)?

Unde duce drumul tău de astăzi? Spre serviciu (dacă îl ai, sau nu ești pensionar), casă, și mai unde? În viața ta, care drumuri sunt cele mai bătătorite, alături de cel spre casă și serviciu? De când a apărut internetul, cu siguranță drumurile multora sunt spre nenumăratele site-uri ale lumii digitale, o lume mai fluidă decât apa și mai greu de captat decât aerul; o lume iluzorie. Cred că mulți rătăcim prin spațiile internetului, construind acolo castele de nisip. Sau poate, ca niște actori grăbiți, rătăcim prin mințile și inimile altora, lăsând în urmă pustiu, regrete și răni.

De ce oare, se întâmplă toate acestea? Pentru că nu ne cunoaștem bine rostul vieții și nici nu știm bine cine sunt ceilalți oameni cu care într-un fel sau altul relaționăm. Ne credem cetățeni ai Uniunii Europene, dar știm prea puțin despre această Uniune. Ne declarăm creștini, dar știm prea puțin despre Cel în care credem. Suntem oameni, dar n-am citit nici măcar o pagină dintr-un manual de antropologie, adică din cartea care explică ce este omul. Mulți, suntem niște rătăciți în propria viață și rătăcitori prin viețile altora.

O să ziceți că am dormit prost și de aceea am spus toate acestea. Culmea e că am dormit foarte bine, am mâncat un mic dejun copios, iar acum savurez cafeaua și vă provoc cu o întrebare: Cine este Dumnezeu pentru tine, cel care mă citești acum?

Răspund eu primul:

Pentru mine, Dumnezeu reprezintă un cuvânt care în dicționarul oricărei limbi de pe pământ are conținutul cel mai bogat. Ce conține acest cuvânt, toți teologii de când există ei și până când va veni sfârșitul lumii, zic, toți teologii la un loc nu vor reuși să epuizeze conținutul acestui cuvânt. Eu, când pronunț cuvântul Dumnezeu, vreau să spun: Tot ceea ce văd, simt, aud, pipăi, gust și miros, totul îmi vorbește despre El, care a creat tot ceea ce există. Privind în adâncul sufletului meu, îl văd pe Domnul vieții mele, bucurându-se sau suferind cu mine. Privind la chipul oamenilor, văd fața lui Dumnezeu, mai frumoasă sau mai murdară; depinde de fiecare, câtă grijă are de ea. Uitându-mă în lung și în lat, văd o lume minunată, și doar simpla privire a unei flori, a unei petunii sau panseluțe, îmi trezește fiori de emoție plăcută și încântare a privirii. În simpla petală a unei flori văd ceva din frumusețea Creatorului. Când pronunț cuvântul Dumnezeu, adesea mă emoționez profund, și-mi vine să plâng de recunoștință pentru cât de mult m-a protejat în viață, cât de aproape mi-a fost atunci când rătăceam, fugind de el și de mine însumi. Când îmi mângâie fața razele soarelui sau adierea vântului, simt mângâierea mâinii lui Dumnezeu care mi-a șters lacrimile atunci când inima mea a plâns, iar fața surâdea. Când pronunț cuvântul Dumnezeu îl ador pe Cel atotputernic care m-a ridicat din neputințele și moartea păcatelor mele.

Poate vă vine greu să înțelegeți, dar mie Dumnezeu nu mi-a pus niciodată piedici; nu mi-a limitat sau dirijat

libertatea, chiar și atunci când am greșit. Eu niciodată nu am fost în ceartă cu Dumnezeu, chiar dacă am suferit pe nedrept sau am văzut atâtea nedreptăți în jurul meu. Nu am avut și nu am nimic să-i reproșez. Reproșuri aduc doar naivității, prostiei sau răutății mele. Când pronunț cuvântul Dumnezeu, de fapt, spun totul, spun plinătate, desăvârșire, iubire, viață, frumusețe, adevăr, bunătate, progres. Într-un fel, tot ce sunt și tot ce există, pentru mine se raportează la un singur cuvânt: Dumnezeu. În afara lui, există nimicul; adică neantul, non-existența.

Și ca să-mi fie mai ușor să înțeleg ceva din Dumnezeu, el s-a întrupat în firea mea muritoare. Isus Cristos reprezintă viața mea și umanitatea răscumpărată; omul nou, pentru un pământ nou și un cer nou. Nu cred în Noua Eră, nici în Noua Ordine Mondială. Cred doar în Dumnezeu, creatorul și răscumpărătorul meu și al lumii întregi. Cred că viața lumii, ca și a universului este în mâna lui atotputernică, iar relele pe care noi oamenii le săvârșim nu-l pot împiedica pe Dumnezeu să iubească această lume pe care Tatăl a creat-o, Fiul a răscumpărat-o, iar Duhul Sfânt o animă și o poartă spre împlinirea ei.

Aș putea continua să spun ce este Dumnezeu pentru mine, dar vă las pe voi; aveți cuvântul!

20 august 2021

ÎMBRĂCAȚI ÎN LUMINĂ

Mijește lumina zorilor și mângâie blând pereții caselor, acoperișurile, dar mai ales se strecoară prin ferestre în camerele și inimile oamenilor. Inimi odihnite de somnul nopții, acum se trezesc îmbrățișate de o lumină care le salută cald și liniștit cu bună dimineața. Iată, am fost trimisă, zice lumina, de soare, ca să vă luminăm ochii, să vă umplem inimile, casele, ogrăzile, drumurile, câmpurile,

dealurile și tot ce vă înconjoară. Așa grăit-a lumina și în această dimineață.

Mă mai uit odată afară și văd cum lumina venită de sus, de undeva de după dealuri, sărută pereții casei și ferestrele. Îmi place să stau în fața casei și mă simt învăluit în această minune cerească, creată de Cel de Sus încă din prima zi a lumii, când a zis să fie lumină. Lumină este acum în casă, iar întunericul nopții s-a risipit nu știu pe unde, sau poate s-a dus să se culce, pentru a se trezi diseară, după apusul soarelui.

Oamenii și casele lor, pământul pe care calcă, totul este îmbrăcat în lumină. Și în iarba răcoroasă și plină de rouă strălucește lumina; și prin frunzele copacilor în care păsărelele ciripesc cântecul dimineții, și acolo lumina este prezentă. Mă simt și eu un fiu al luminii; pășesc desculț prin iarba plină de rouă și simt cum răcoarea ei urcă până în creștetul capului. Inspir adânc în plămâni aerul proaspăt și curat și mă simt vioi și plin de viață. Da, lumina și aerul sunt elemente vitale, fără de care viața nu poate exista, nici a mea, nici a ierbii de sub picioarele mele.

ESTE o minune să poți vedea lumina, dar mai ales să fii pătruns de ea în gândurile de dincolo de frunte. Să știi că în tine lumina se strecoară printre cotloanele minții, iar când mergi la baie și-ți privești fața în oglindă, o vezi plină de lumină, asemănătoare aureolei sfinților.

Fără meritul nostru, Cel care este Lumina lumii, ne-a botezat și în zorii acestei zile cu lumina venită de sus, din soare, dar mai ales de dincolo de soare, din locuința lui care e mai mare decât universul. Casa în care locuim își are domiciliul în casa Lui, în care este loc pentru casele tuturor oamenilor. Și pe toate, în felul rânduit de dânsul, pe toate le umple cu lumină. Ba chiar și stelele cerului au printre ele sorii lor care le luminează. Când sufletul nostru va fi eliberat din acest trup muritor și ne vom lua zborul spre ceruri,

trecând prin primul, al doilea, până la al nouălea cer, atunci vom vedea câtă lumină învăluie acest univers. Totul este îmbrăcat în lumină, iar întunericul, ca și moartea, nu sunt decât niște sincope, niște pauze într-o melodie fără sfârșit cântată de îngeri și sfinți și îmbrăcată în Lumina fără margini, care acum mi-a luminat gândurile, iar eu le-am așternut în aceste simple și sărăcăcioase cuvinte.

Mai mult decât în veșminte de vară, astăzi mă simt îmbrăcat în lumină.

21 august 2021

VALOAREA (VIAȚA) = COMUNICARE ȘI ÎMPĂRTĂȘIRE

Banii au valoare doar atunci când sunt folosiți, când produc alți bani sau valori, când sunt investiți în ceva rentabil, dar mai ales atunci când sunt în serviciul omului, ajutându-l să progreseze, să devină mai om. La ce-i folosesc cuiva banii, dacă ani de zile îi ține în contul unei bănci? Chiar dacă sunt proprietatea lui și-i poate scoate oricând, lui, de fapt, nu-i folosesc la nimic; băncii, în schimb, da. Apa este valoroasă nu atunci când stă îmbuteliată, închisă în peturi de plastic sau în sticlă, ci atunci când este folosită pentru a iriga pământul și a-l face fertil, atunci când ne potolește setea sau este folosită la gătit. La fel este și cu noi, oamenii: suntem importanți în măsura în care facem să lucreze potențialul din noi, spre binele nostru și al altora; în măsura în care devenim importanți pentru alții, creștem ca oameni. Filosofia și misterul vieții constă în deschidere și comunicare constructivă, benefică, în oferire și primire, în schimbul reciproc al „talanților" pe care Creatorul i-a sădit în noi.

Ceea ce noi învățăm de la părinți, în școală, sau de unii singuri, dacă nu devine comunicare, dacă nu încălzește alte

inimi, sau nu luminează alte minți, începe să se vestejească și să putrezească în noi, transformându-ne pe nesimțite în niște depozite încuiate pline cu păianjeni în care mucegaiul și rugina strică totul.

Dumnezeu își comunică viața și bunătatea prin tot ce a creat, pornind de la viața care pulsează în atom și molecula de apă, până la legile care guvernează bunul mers al aștrilor și galaxiilor. În sensul acesta, El este Marele Arhitect al lumii. El este prezent însă într-un mod mai plăcut în inima și în adâncul ființei noastre, așa cum este prezent în cuvântul Bibliei și în orice cuvânt și faptă bună pe care o facem. Noi, fiecare dintre noi, ca părți ale creației divine, avem valoare în măsura în care emitem legi bune și drepte și ne conducem după ele, dar mai ales în măsura în care suntem prezenți în inima și viața cuiva.

Izolarea, distanțarea de ceilalți, închiderea în propria carapace, toate acestea reprezintă anticamera morții. Aici văd eu pericolul mare al acestei așa-zise pandemii. Ea riscă să se transforme într-o pandemie a inimilor și minților noastre cu efecte grave nu atât pentru sănătatea trupului, sau pentru economie, cât mai ales pentru spiritul nostru și pentru omul ca om. Să alegem viața, adică deschiderea, comunicarea și împărtășirea concretă cu ceilalți a ceea ce în noi este drept, bun și frumos.

O zi minunată vă doresc și îmi doresc, adică să fim minunați pentru cineva!

23 august 2021

PLOAIA

A plouat astă-noapte, până spre dimineață, când am ieșit pe terasă pentru a fi mai aproape de acest oaspete trimis de sus, de către Cel care a creat norii și i-a fixat pe cer, ca pe niște valuri de vată, sau, atunci când supărați, ca niște

ziduri uriașe întunecate și zbuciumate, care se lovesc unele de altele, scoțând fulgere, trăsnete și tunete care sperie câinii (încep să urle) și oamenii (își fac semnul crucii și se ascund în case).

Ce este ploaia? Poate sunt lacrimile care curg din ochii lui Dumnezeu pentru a spăla păcatele noastre. Este foarte posibil ca norii să fie ochii Celui de Sus din care curg șiroaie de lacrimi ce vor să curețe sulemenelile de pe chipurile noastre, pentru a ne readuce la brand-ul originar Adam&Eva. Atunci, la început, când au fost izgoniți din paradisul pământesc, primii noștri părinți erau întinați doar cu un păcat, cel al neascultării de voința Stăpânului grădinii. Dar de atunci încoace, noi am adăugat o lungă listă de păcate și ne-am murdărit așa de rău ființa, încât este nevoie de lacrimile de sânge ale Celui Răstignit pentru a ne curăța sufletele de mulțimea întinărilor și bolilor pe care singuri ni le-am provocat (la instigarea Celui Rău).

Sau poate că ploaia este stropitoarea lui Dumnezeu, care cu multă grijă și dragoste udă grădinile și ogoarele noastre pentru a le face și mai rodnice. De ce nu ar fi Domnul grădinarul nostru? Să ne învețe cum să cultivăm mai bine și mai responsabil acest pământ, cum să-l udăm, ca să dea roade la timp și pentru toți; nu doar pentru unii (cam obezi), iar pe alții să-i lase să moară de foame. Alături de imaginea lui Isus, Păstorul nostru cel bun, eu aș adăuga-o și pe aceea a Grădinarului care să ne facă mai responsabili pentru tot ce cultivăm în solul planetei. Și să ne dea peste mână când aruncăm în el chimicale și tot felul de mizerii.

Stau și ascult picurii de ploaie cum cad pe acoperișul casei și în iarba din curte. Mă simt atât de bine în muzica liniștită a ploii de vară târzie. Simt ploaia ca o melodie calmă ce-mi dă o stare de bine. O simt ca un râu care curge în mine, hrănindu-mi viața, unind apele vieții mele cu apa

cea mare, care se varsă undeva în marea cea mare, acolo unde apele ei se împreunează cu cerul, devenind ape veșnice; apele zeilor dăruite nouă muritorilor încă din cele mai vechi și adânci povești ale umanității. Ploaia îmi curge în trup ca o lacrimă, uneori de durere, alteori de prea plină bucurie. Simt apa o stropire cerească, o binecuvântare care contopește ființa mea (aprox. 60% apă) cu Apa vie, dătătoare de viață pentru orice viețuiește în cer și pe pământ. Ploaia face să mă simt o picătură din oceanul lui Dumnezeu.

23 august 2021

LECTURĂ (reflecții) DE VACANȚĂ

Citesc o carte care mă cutremură; cine nu a auzit de Soljenițin și de ororile sovieticilor comuniști descrise atât de bine de el? Citind această carte, iar mi-am amintit de mama. Am venit acasă într-o vacanță de iarnă și am găsit-o plângând lângă sobă. De ce plângi, mamă? Păi, cum să nu plâng, dragu mamii, dacă ăștia de la CAP-eu mi-au dat bani doar 70 de lei, dar apoi, în batjocurî au făcut șădinți și m-o găsât datoare cu 80 de lei. Și de ce ți-au făcut asta, mamă? Păi, di și? Pentru că tu te-ai dus la seminar ca să ti fași preut. Așa a fost penalizată mama mea de către conducerea CAP-ului (cei din conducere erau din comună, adică „buni catolici") pentru faptul că un fiu al ei a decis să devină un dușman al poporului, un retrograd care slujește religia, adică opiul popoarelor. Așa s-a exprima diriginta mea din clasa a opta.

Apropo: pe site-ul meu https://emildumeacom.wpcomstaging.com/ găsiți o carte „Despre război, foamete și colectivizare" în care puteți citi multe mărturii despre începuturile colectivizării în comuna Tămășeni. Și nu uitați că în comună acum există un Muzeu al Colectivizării.

De ce, oare, am uitat așa ușor ce ne-a adus steaua roșie? Nu ne mai interesează nici vandalizarea țării făcută de neocomuniști, capitaliștii de astăzi? Dar ce ne interesează? De unde venim, peste mormintele cui călcăm și încotro ne îndreptăm?

Un popor care nu-și cunoaște trecutul, îi va repeta greșelile.

24 august 2021

RUGĂ ÎN ZORII ZILEI

Împreună cu păsărelele din ramurile copacilor, îți cânt acum, Doamne, cântecul inimii mele voioase, trezite din nou la viață. Somnul și întunericul nopții le las în patul cald și moale și mă unesc cu soarele ce-mi luminează chipul pentru a te lăuda pe tine, Soare veșnic, purtător de lumină și căldură.

Nu am să-ți ofer la picioare precum magii daruri prețioase; îți ofer sărăcia mea, zdrențele naturii mele sărăcăcioase. Te rog, îmbracă-mă în bogăția și strălucirea harului și măririi tale.

Condu-mi pașii astăzi spre templul măririi tale care este biserica, dar mai ales spre inima și sufletul omului ce-l voi întâlni pe cale. Ia-mă de mână și hai să intrăm împreună în adâncul ființei mele; aici să-ți aud glasul în conștiința mea; aici să-ți simt iubirea în bătăile inimii. Deși nu sunt vrednic, vino să locuiești sub acoperișul casei mele.

Nu știu a rosti cuvinte bune, potrivite; spune tu, Doamne, doar un cuvânt și vei vindeca sufletul meu.

Medic ceresc, nu lăsa ca bolile să se atingă de mine. Sfătuitor înțelept, fă-mă să stau împreună cu cei drepți și care caută gloria ta și binele oamenilor.

Vindecă-mi privirea de căutarea a ceea ce nu este frumusețea ta; îndreaptă-mi voința, să pot sta drept înaintea

ta; luminează-mi mintea, să cugete cele bune, adevărate și frumoase.

Mă însemn cu semnul Crucii tale prin care m-ai mântuit pe mine și lumea întreagă. Ia-mă în brațele tale însângerate ca să pot îmbrățișa propria suferință și pe cea a altora. Îmbracă-mă în lumina învierii tale pentru a trăi astăzi ca un fiu al vieții.

Împreună cu Mama ta preasfântă, cu toți îngerii și sfinții din ceruri să-ți aduc astăzi preamărire pentru ca împărăția ta cerească să vină în lumea noastră pământească. Să fiu astăzi vestitorul și purtătorul unui cer nou pe un pământ nou. Amin!

25 august 2021

GÂNDURI CĂTRE UN PRIETEN

Trăiesc dulci amintiri cu care îmi ogoiesc aleanul, sau îmi căptușesc lacrimile de dor, să nu le vadă nimeni. Îți amintești, prietene, cum ne delectam, sorbind licori alese, sau înfruptându-ne din bunătăți care, doar gândind la ele, și acum ne lasă gura apă?

Eram prieteni cândva, prieteni de tinerețe, de visuri și voie bună. În serile târzii, croiam planuri, cântam și spuneam glume, râdeam și ne bucuram de toate. Îți amintești de lungile discuții în care plănuiam să schimbăm lumea (cel puțin eu, așa visam)? Viguroși și plini de viață, nu ne speria nimic și nimeni și-n mintea noastră o lume nouă se năștea de fiecare dată când ne întâlneam și puneam țara la cale.

Trecut-au anii; am brăzdat ogoare, am semănat semințe bune, iar acum ne uităm atenți să vedem recolta. Sincer să fiu, roade prea multe nu văd; poate vor veni în viitor. Ceea ce văd sunt mai mult visurile și planurile mele, ale noastre. Aceleași visuri de odinioară mă animă și acum,

mai mature și mai conturate, dar tot visuri sunt. S-au adunat și iluzii și deziluzii, dar le-am măturat afară din casa sufletului și vieții mele.

Trăim vremuri tulburi și nesigure. Nu noi suntem peste vremuri, nu noi le decidem direcția și soarta, ci, invers, ele sunt peste noi și ne poartă unde nu voim. Poate sunt prea critic și selectiv; din lumea de ieri și cea de astăzi, multe lucruri mi-au plăcut și-mi plac; multe nu mi-au plăcut nici atunci și nici acum. Ceea ce-mi place și mă animă sunt mai mult visurile mele și oamenii pe care-i întâlnesc în cale. De fapt, dacă aș fi singur, fără oameni în jurul meu, nu aș mai avea niciun motiv să visez. Visurile mele, ca și coșmarurile, își au rădăcina și finalitatea în semenii mei, buni și răi, așa cum sunt ei, așa cum sunt și eu.

Dar, acum, nu-i așa, prieten drag, că ai dori să mai petrecem împreună seri precum cele de odinioară? Tinerețea, ca și bătrânețea, mai mult decât o vârstă, reprezintă o stare interioară și o trăire, un mod al nostru de a fi.

26 august 2021

DESPRE FLORI ȘI CREDINȚĂ

Mărturisesc că îmi plac florile, să le admir, să le miros îndelung parfumul discret. Îmi place să le am în preajma mea, ca un fel de proprietate care îmi oferă seninătate, gânduri frumoase și un mod de a privi lumea mai senin și atent la frumusețea ei. Gingășia florilor mă învață să pășesc delicat și discret pe poarta pe care mi-o deschid alte inimi; adică, să nu intru cu ciubotele. Nu de mult timp însă am descoperit un „mister” al florilor, care m-a făcut să înțeleg un lucru de care eram prea puțin conștient: Cu cât a crescut interesul meu pentru ele, cu cât le-am acordat mai multă atenție și dragoste, cu atât ele au devenit mai mult

„stăpânul” gândurilor și sentimentelor mele, ca și al felului meu de a privi lumea și viața. Constat că rolurile s-au inversat: De la mine, proprietarul florilor, s-a ajuns la florile, proprietăresele mele, care îmi marchează modul de a privi lumea, de a mă raporta la oameni și la tot ce mă înconjoară.

De aici, prin comparație, am înțeles mai bine un lucru: Cu cât ne interesăm mai mult de Dumnezeu, încercând să-l înțelegem ca ființă, ca persoană, ca și lucrarea lui în lume, cu atât El ne cuprinde mai mult. Și dacă la început, poate fără să ne dăm seama, am avut tentația de a-l cuprinde cu mintea noastră, cu timpul s-a întâmplat procesul invers, și anume mintea noastră a fost pătrunsă de lumina lui, și așa, în lumina lui, ne-am văzut pe noi, ca și tot ce ne înconjoară mai mult cu ochii lui, decât cu ai noștri.

Dacă, în schimb, noi, oamenii din rasa caucaziană, vom încerca precum Prometeu, să-l stăpânim, să-l strângem în mâinile noastre, să-l introducem în găoacea minții noastre, Dumnezeu nu va accepta regimul de sclavie la care vrem să-l supunem și ne va scăpa printre degete precum țiparul.

Cred că o cauză principală a necredinței și ateismului contemporan are rădăcini adânci în iluminism și raționalism (degenerat apoi în ideologii totalitare atee), când omul a declarat supremația rațiunii, făcând din ea unicul criteriu și sursă a adevărului. Noi, cu rațiunea (darul lui Dumnezeu creatorul), cel mult putem descoperi ceva din natura lui Dumnezeu, dar nicidecum nu-l putem cuprinde, la fel cum eu nu am putut cuprinde florile, ci, fără să-mi dau seama am fost cuprins de frumusețea și parfumul lor.

De ce încercăm să cuprindem totul cu creierul nostru, așa cum introducem miliarde de informații în memoria unui calculator, și să nu ne lăsăm mai bine cuprinși de „misterul” lui Dumnezeu care ne privește, ne vorbește chiar și dintr-o floare?

27 august 2021

BUNICA MEA ERA FRUMOASĂ

Urmăream ieri niște videoclipuri cu o tânără care învăța alte tinere cum să-și facă make-up-uri cât mai interesante. Părea foarte convinsă de profesia ei și bucuroasă pentru numărul mare al celor care o urmăreau; parcă era și mai bucuroasă când i se spunea „cât de frumoasă ești!" Ea nu nega acest lucru și le mulțumea tuturor, declarându-și iubirea pentru toți cei din grup. Dar, din când în când mai adăuga ceva, și anume faptul că frumusețea provine din interiorul ei, și că mult mai frumos este sufletul. Nu a menționat nimic din ceea ce face în primul rând pentru sufletul ei, iar după ce am urmărit-o un timp și am văzut că nu spune un cuvânt despre suflet și frumusețea ei interioară, am închis videoclipul și mi-am văzut de lectura mea.

Aseară i-am povestit unei tinere ceea ce v-am spus acum și vouă, iar ea mi-a zis că, de fapt, mai toate fetele care urmăresc astfel de clipuri, și nu sunt puține, sunt preocupate în primul rând de make-up-ul exterior, iar pentru suflet, hm, au doar acele uzuale expresii Doamne, ajută, semnul crucii și, eventual, să mai calce și prin biserică, din când în când.

Suntem marcați de o cultură a imaginii, a nenumăratelor imagini cu care ne clătim ochii în fiecare zi, iar frumusețea riscă să se reducă la imagini, adică la forme frumoase fără prea mult conținut. Există o boală numită narcisism, iar îndrăgostirea de propriul chip, sau de chipul altora nu este deloc rară.

Sau, mă gândesc acum, poți să fii îndrăgostit de propriile cuvinte, fără să te întrebi dacă ele au conținut și exprimă adevărul despre tine. Îmi zic că dată fiind vârsta și culoarea părului de pe cap, nu am cum să cad în păcatul narcisismului vizual, dar, dacă nu sunt atent și nu am

destulă umilință, risc să mă îndrăgostesc de ceea ce spun, iar dacă alții îmi dau și like-uri, sau chiar îmi scriu cuvinte de laudă, riscul îmbolnăvirii de narcisism verbal este iminent.

Îmi amintesc acum de bunica de pe mamă. Eram copil prin clasele elementare și din când în când bunica venea la noi, pe jos, din satul ei, Buhonca, de peste Siret. O văd și acum în fața ochilor cum intra în ogradă cu traista în care totdeauna ne aducea din roadele muncii ei. Îmi dădea și mie câte ceva, spunându-mi cu o voce caldă „Ia și tu, copile, mănâncă!" Acum nu am prezent în fața ochilor ce-mi punea în palme, dar ceea ce mi s-a imprimat adânc pe retina memoriei este fața ei zâmbitoare, seninătatea chipului și ochii ei strălucind de bucurie. Pentru mine, acel chip, ca și cel al mamei mele, este mai frumos decât chipul sfinților din icoane, pentru că reflectă bunătatea și bucuria de a împărtăși cu alții din puținul pe care îl avea. Bunica mea, scundă, plinuță, cu părul cărunt, îmbrobodită cu batic sau bertă, depindea de anotimp, era foarte frumoasă. O frumusețe care izvora din bunătatea ei. Nici ea, nici nimeni din neamul meu, nu am fost bogați. Dar, bogați în frumusețe, da. Era frumusețea împărtășirii nu a like-urilor sau make-up-urilor (nu existau pe vremea aceea), ci a bunătății inimii, a roadelor muncii noastre. Și toți am muncit din greu pentru mămăliga de pe masă, dar niciodată nu ne-am plâns de muncă. Bunica, mama mea și alte persoane dragi inimii mele, au fost frumoase, foarte frumoase, iar frumusețea lor o port și acum în inimă ca o comoară care, sper să mă facă și pe mine frumos; să pot purta mai departe măcar ceva din frumusețea pe care nu doar am admirat-o, dar care mi-a pătruns adânc în ființa mea și rămâne vie, înfrumusețându-mi viața.

Să avem o zi frumoasă, adică să fim frumoși (frumoase)!

28 august 2021

CASĂ, DULCE CASĂ!

Ușă a casei, tu ești locul prin care intru în locuință, adică acolo unde mă simt bine. Știi că te deschid cu bucurie dimineața, pentru a ieși în curte, să văd ce vreme este afară. Ușă a casei, tu mereu ești primitoare și te simți bine ori de câte ori cineva îți trece pragul. Nu te închizi în nas nimănui și-mi dai o lecție cum să mă deschid spre lume. Când plec undeva, te închid cu grijă, învârt cheia în broască, iar tu protejezi casa și-mi spui să plec fără grijă, căci nimeni nu va putea să te spargă și să violeze intimitatea căminului nostru.

Mă uit cu drag la tine, fereastră mare și curată și-ți mulțumesc, căci datorită ție în casă pătrunde atât de multă lumină. Ești generoasă și te asemăn cu ochii mei; prin tine văd până departe, soarele și tot ce luminează el, case, oameni, grădini și dealuri, copaci și păsări.

Sunt prieten cu tine, parchet al casei, și-mi place să calc desculț, să te simt sub tălpi, răcoros vara și cald iarna, dar mai ales sigur și puternic. Tu mă susții, îmi oferi stabilitate și siguranță; te simt ca un prieten pe care pot să mă bazez oricând.

Îmi place de tine, tavan alb și curat; stai deasupra mea ca un înger păzitor și nimic nu scapă privirii tale grijulii și plină de atenție. Împreună cu acoperișul de deasupra îmi zici să stau fără grijă, căci nu va cădea nimic care să mă lovească, să-mi facă rău; nici ploaia, nici frigul, nici căldura excesivă.

Voi, pereților, sănătoși și trainici, drepți și neclintiți, mă protejați din toate părțile și nu lăsați ca frigul de afară, sau prea multa căldură să intre în casă. Mă simt bine în compania voastră, și uneori îmi vine să vă mângâi. Cu privirea, o fac adesea, căci simt că mă iubiți, mă protejați,

totdeauna tăcuți și discreți; nu spuneți la nimeni nimic din ceea ce vedeți și auziți în casă.

Dacă mă uit bine în jurul meu, tot și toate din casă îmi sunt prieteni, prietene; totul este frumos, util, plăcut și cu gust. Nimic nu este în plus, nimic nu lipsește. Totul în această casă îmi vorbește despre iubire, armonie, frumusețe, pace, siguranță.

În cuvinte, sau cu inima, mulțumesc fiecărui lucru pe care îl văd, îl simt, îl ating, mă folosesc de el. Casa, cu toate ale ei îmi dă o stare de bine și simt în fiecare obiect din ea, în pereții, ferestrele, ușile, tavanul și parchetul ei prieteni de nădejde. Sunt cumva părți ale sufletului meu și împreună formăm un tot armonic, unitar, sănătos și plăcut. Casa are un spirit al ei, un duh prietenos care plutește peste tot. Singurele elemente discordante care ar putea să-i strice liniștea sau să-i murdărească frumusețea sunt imaginile și sunetele de la televizor sau de pe ecranul calculatorului care-mi vorbesc despre violență, urâțenie, minciună, frică, viruși și boli; dar am grijă să le fac să dispară cât mai repede.

Casă, dulce casă, mă îmbrățișezi cu drag prin tot ceea ce ai, de la șoseta pe care o pun în picioare până la pereții, ferestrele și acoperișul tău. Simt că mă iubești, că îți place prezența mea aici și că, atunci când sunt plecat, aștepți să mă întorc, așa cum un câine așteaptă întoarcerea stăpânului. Lumea dinafară este frumoasă, foarte frumoasă, interesantă și niciodată nu mă voi sătura să stau printre oameni. Dar, tot acasă este mai bine. Aici, oricând pot să-mi plec capul pe pernă, în liniște și să mă simt... acasă.

Cine pășește pragul casei inimii tale? Cine se simte acasă în inima și gândurile noastre? Nu-i așa că în casa ta, alături de icoane și tablouri, sunt chipurile persoanelor dragi inimii tale?

31 august 2021

BUNĂ DIMINEAȚA, SOARE!

Bună dimineața, soare! Te văd răsărind voios de după dealuri, iar primele tale raze sărută pereții și ferestrele casei mele. Ești atât de grijuliu cu mine, așa cum ai fost și ieri, și alaltăieri, și de când mă știu. În fiecare dimineață, lumina ta mă mângâie, iar căldura ta mă înviorează și-mi dă o stare de bine, asemănătoare cu aceea pe care o simt atunci când sunt îmbrățișat. Mi-am lepădat așternuturile nopții, și stau acum în fața ta, iar tu, din cap până în picioare, mă îmbraci în lumină. De acolo de sus, unde te-a pus la început Cel care te-a făcut, îți trimiți asupra mea lumina și căldura dătătoare de viață. Știu că lumina ta este la fel de prețioasă ca cea a ochilor, iar fără ea nu doar eu aș trăi în beznă, ca o cârtiță sub pământ, ci întregul pământ și toți aștrii din jurul tău ar fi cuprinși de întunericul mai negru decât păcura și catranul. Știu că fără căldura ta, eu aș fi rece ca un sloi de gheață; de fapt, nici nu aș exista. Doar datorită luminii tale pline de căldură, ființa mea poate umbla și face umbră acestui pământ.

Astru ceresc, tu faci parte din minunea (metamorfoza) creației universale, în care Ziditorul a toate a stabilit ca lumina împreună cu căldura, alături de aer și apă, să fie elementele fundamentale ale vieții. Învață-mă, astru ceresc, să fiu lumină și căldură pentru cei pe care astăzi ochii mei îi vor privi. Ajută-mă să nu iau aerul nimănui, să nu-i lezez spațiul său de libertate, să nu sufoc pe nimeni cu prezența mea prea mare, prea voluminoasă, deranjantă. Nu permite ca eu să fac pe cineva să înseteze, să-l las pe uscat, să se zbată ca un pește scos din apele lui.

Învață-mă tu, Soare neînvins, să-mi găsesc locul și rolul în armonia universală a lumii. Tu mi-ai fixat un rost al meu sub soare. Luminează-mi mintea, ca pașii mei să meargă astăzi pe drumul care duce spre împărăția luminii și vieții tale.

Septembrie

4 septembrie 2021

AM ÎNCREDERE ÎN TINE

Îți mai amintești de anii când cu ochii deschiși visam împreună să fim fericiți? Eu visam să schimb lumea, să fie bună, dreaptă, iubitoare și cu credință în Dumnezeu. De ce oare între noi s-a așternut tăcerea, pustiul și însingurarea? Mă uit spre tine și te văd așa departe! Nu văd nimic pe imensa câmpie care ne desparte. Nici măcar un copăcel sau floare nu a crescut pe el; cuvintele noastre nu au rodit nimic? Îmi ciulesc urechile, precum câinii la vânătoare, să prind prada unui cuvânt al tău; sau nu mai aud eu bine?

Știi, astăzi, m-am trezit cu gândul la tine; ca și în atâtea alte dimineți, mă uit spre soare și încerc să-ți văd chipul plăcut între razele lui. Fața ta surâzătoare o caut în lumina plăcută și caldă a dimineții. Eu cred în tine, în omul bun, cu inima caldă și fruntea senină, așa cum te-am cunoscut odată. Am încredere în tine, căci credința noastră nu a murit, și nici visurile frumoase ce se împleteau cu lumina blândă a lunii și licăritul stelelor. În serile lungi, când nimic și nimeni nu ne împiedica să visăm, noi am trăit din iubire și din speranța unei lumi ce mâine va râde la soare. Nu știu câți au apreciat visările, cântările, planurile și idealurile noastre. Nu știu dacă nu cumva lumea a trecut pe lângă noi, absentă și străină. Ceea ce știu este că am crezut în tine, și, din lunga tăcere, din pustiul care s-a așternut între noi, astăzi din nou îmi întind brațele spre tine, îmi deschid inima ca să-ți spun că eu cred în tine.

Mai vorbește-mi despre iubire, căci în cântecul dulce-amărui pe care l-am cântat adesea, am simțit că tu continui să iubești, iar inima ta nu a îmbătrânit. Poate a obosit puțin de atâta zbucium; poate te zbați ca apa cu

malul, dar în adâncuri știu că domnește liniștea și pacea lui Dumnezeu.

Cine sunt eu, cine ești tu? Niște visători în zorii dimineții, ca și în liniștea serii. Eu am încredere în tine, căci fără încredere, începem să murim, iar lumea de mâine rămâne fără speranță.

Nu vreau să cred că golul și pustiul, tăcerea și răceala sunt singura moștenire pe care o lăsăm celor care vin după noi. Nu vreau să cred că lumea în care am crescut, am trăit, pe care noi am construit-o, nu mai este bună pentru copiii și nepoții noștri. Continui să cred că visurile noastre sunt temelia casei celor care vin după noi. Eu am încredere în tine și cred că ceea ce eu și tu am visat, ceea ce noi am zidit reprezintă frumoasa moștenire pentru generațiile care vin și care, ca și noi, vor continua să viseze...și să aibă încredere în visurile lor.

7 septembrie 2021

SĂRACI SAU BOGAȚI?

Ascult la ErcisFM interviul săptămânii cu preotul Laurențiu Dăncuță. Spune numai lucruri interesante confratele nostru, dar ceea ce m-a impresionat mai mult este clasificarea nivelurilor de sărăcie ale oamenilor din India. Dacă ai șlapi, maieu și un tricou, deja ești mai puțin sărac față de cel care nu are tricou. Dacă mă raportez la mulțimea imensă a săracilor Indiei, eu nu am fost niciodată sărac, deși încălțări de iarnă cumpărate de la magazin am purtat doar începând cu clasa a cincea; până atunci, iarna am încălțat opinci făcute de tata și vreau să spun că tare bine mă simțeam în ele. Se știe că pe glob, unul din opt oameni suferă sau moare din cauza foamei. La nivel planetar, cam acesta este procentul celor săraci, care umblă cu trupul aproape gol și cu stomacul lihnit de foame.

Cine dintre voi se consideră sărac? Eu, nu, mai ales că de o săptămână fac baie într-o piscină cu apă termală și hidromasaj (Băile Felix). De trei decenii încoace, noi, românii continuăm să ne îmbogățim, dar fiindcă ne comparăm mereu cu vesticii sau cu americanii, nu suntem mulțumiți cu cât avem și nu arareori mulți spunem că trăim într-o țară săracă.

Poate nici 0,1 % din populația țării nu suferă de frig sau foame, dar ceea ce ar trebui să știm mai bine este câți dintre noi suntem săraci la inimă și minte.

Mă întreb adesea: Astăzi, eu pe cine am îmbrăcat cu căldura inimii mele și mintea cui am îmbogățit-o cu lumina înțelepciunii pe care pretind că o am? Este vreun om care astăzi, din cauza mea, este mai sărac decât ieri? Ceea ce mă interesează întâi de toate sunt starea de sărăcie sau de bogăție a celor cu care, într-un fel sau altul, vin în contact sau fac parte din anturajul meu. Ziua cui am îmbogățit-o astăzi cu un zâmbet sincer, cu o vorbă plăcută, cu o deschidere a inimii, chiar dacă acea persoană nu-i pe gustul meu sau nu-mi împărtășește convingerile?

Am cunoscut oameni săraci material, dar care știau să împartă sărăcia cu alții la fel de săraci, sau mai săraci decât ei, și în felul acesta solidaritatea lor se transforma în bogăție interioară și-i făcea să rămână senini în fața lipsurilor și să le înfrunte fără să se lamenteze. Pentru mine, acești oameni sunt bogați în umanitate și-mi sunt un exemplu care îmi dă curaj și reprezintă o sursă de inspirație pentru acțiunile mele.

Cred că ne putem îmbogăți zilnic, citind o carte bună, împărtășindu-ne ideile și problemele cu cei cu care împărțim același perimetru al casei, al locului la serviciu, sau aici pe Facebook.

Ce ar fi dacă zilnic, măcar cu o anumită faptă, cu un anumit gest concret am contribui la îmbogățirea unei persoane dragi sau mai puțin dragi nouă?

12 septembrie 2021

CINE SUNT EU PENTRU TINE?

În acel timp, Isus și discipolii săi au plecat spre satele Cezareii lui Filip. Pe drum i-a întrebat pe discipolii săi, spunându-le: „Cine spun oamenii că sunt eu?" Iar ei i-au spus: „«Ioan Botezătorul», alții, «Ilie», iar alții, «Unul dintre profeți»". Atunci, el i-a întrebat: „Dar voi cine spuneți că sunt eu?" Răspunzând, Petru i-a spus: „Tu ești Cristosul!"

Evanghelia după sfântul Marcu 8,27-30

Generațiile adulte sau de vârsta a treia sunt contemporane cu o Europă care, începând cu perioada post-belică, a intrat într-o criză identitară ce a adus-o astăzi în fața unor întrebări fundamentale legate de ce este ea cu adevărat și încotro se îndreaptă? Europă, cine ești și ce ești; te mai consideri creștină, sau nu? Rădăcinile tale bimilenare creștine mai sunt importante pentru noua construcție (UE) a celor 28 de state, sau nu? Încotro te îndrepți, Europă? Spre o Nouă Eră, spre o Nouă Ordine Mondială?

Coborând la nivel individual, cine se consideră muncitorii noștri care trudesc din greu prin alte țări și cum sunt considerați de gazde? Dar femeile care îngrijesc bătrânii cu bani mai mulți decât sărmanii noștri pensionari, cine se cred ele și cum sunt considerate de către cei de care au grijă?

Mă întreb cine sunteți voi pentru mine, dragi feisbuchiști care dați sau nu dați like postărilor mele? Sincer, mă consider unul dintre voi, cu aceleași visuri și aspirații ca și voi, cu aceleași realizări sau eșecuri pe care le au toți muritorii. Dacă aș putea să fac o vrajă, aș anula monitorul și distanțele dintre noi; să fim aproape unii de alții, să ne cunoaștem mai bine, să împărțim la modul real bucuriile și necazurile fiecărei zile, să-l lăudăm împreună

pe același Dumnezeu și să construim o lume mai bună decât cea prezentă, pe care să o lăsăm moștenire celor care vin după noi. Asta sunteți voi pentru mine.

Cred că este bine și folositor ca dimineața să ne întrebăm cine este pentru noi el sau ea, căruia (căreia) i-am jurat dragoste și fidelitate până la moarte. Cine este pentru un copil, părintele său? Cine este pentru un elev, dascălul său? Cine este pentru noi Dumnezeu, căruia ne închinăm dimineața cu semnul Crucii și cu un Doamne, ajută, pentru ca apoi, dacă ceva nu ne convine, să-l înjurăm de mama focului. Discutam odată cu un mare fizician care îmi spunea că pentru el Dumnezeu este ceea ce a înțeles din fizică, adică un motor ce animă aștrii și legile universului. Dacă am fi întrebați acum cine este Dumnezeu, ce am răspunde? Ceea ce am învățat la biserică, la ora de religie sau ce ne-a rămas din tradiția noastră religioasă. Dar, în concretul vieții, cine și ce este Dumnezeu pentru mine?

Cine sunt eu astăzi? Pot fi plin de iubire, de altruism, hărnicie, creativitate, frumusețe și multe alte calități, dar pot fi și un om banal, sau un simplu funcționar al Bisericii și Universității. Tu, care acum citești aceste cuvinte, cine ești, astăzi? Și cine sunt cei de lângă tine? Niște ziduri pe lângă care ai trecut nepăsător, sau i-ai îmbrățișat cu drag, măcar cu privirea?

Pentru mine, astăzi, Dumnezeu este nostalgie, liniște și neliniște, pasiune și căutare, bucurie și dăruire de sine, ca și greutatea de a fi mereu un învățăcel la școala lui Isus Cristos. Dumnezeu este infinitul spre care zboară gândul și dorurile mele; cerul în care văd ferestrele casei sale, și pe El, care mă așteaptă cu brațele deschise în Împărăția lui veșnică și fără margini.

13 septembrie 2021

ÎNCEPUT DE AN ȘCOLAR

Dragi feisbuchiști, cred că ați dormit bine iar astăzi soarele v-a strălucit în față și i-ați deschis larg ferestrele și ușa casei voastre. Astăzi, 13 septembrie, este o zi cu totul specială pentru noi toți. Astăzi se deschid porțile școlilor și ușile sălilor de clasă pentru ca în ele să intre și să strălucească sorii noștri, cei care ne luminează chipurile și ne descrețesc frunțile, copiii noștri, comoara noastră cea mai de preț. Astăzi, toate curțile școlilor și sălile de clasă se umplu de lumina pe care o emană chipurile senine, vesele și voioase ale elevilor și dascălilor noștri.

Dragi preșcolari, școlari și liceeni, când privim la voi, noi, adulții, căpătăm curaj, uităm de griji, zâmbim și ne umplem de speranță, începem să visăm cu ochii deschiși.

Astăzi, noi, părinții, bunicii, învățătorii și profesorii voștri, vă îmbrățișăm pe voi, lumina ochilor noștri, copiii noștri dragi și scumpi, rațiunea noastră de a fi, viitorul neamului nostru. Voi, dragi copii ai grădinițelor, dragi elevi, sunteți rațiunea noastră de a fi. Prin voi, noi existăm și știm că, fără voi, noi murim iar omenirea nu are viitor.

Dragi elevi, azi mai mult ca în alte zile, vrem să vă privim în ochi și să ne umplem de bucuria și nevinovăția voastră. Noi, părinții și dascălii voștri, învățătorii și profesorii voștri, vă promitem că vom da tot ce-i mai bun în noi pentru ca sub frunțile voastre să se adune mai multă lumină; pentru ca în inimile voastre să crească înțelepciunea, pentru ca în cuvintele și faptele voastre să înflorească adevărul, binele și frumusețea.

Împreună începem un nou an școlar cu credința în Dumnezeu, cel care este izvorul oricărei înțelepciuni și lumina minților și sufletelor noastre, ale tuturor, elevi, părinți, educatori, învățători și profesori.

Avem un Dumnezeu care ne iubește pe toți, care ne luminează mințile și ne întărește voința, ca să putem pricepe ce este bine și să evităm răul, să creștem în înțelepciune, statură și har în fața Lui și a oamenilor.

Bucuria înaintării în cunoaștere, farmecul descoperirii lucrurilor noi și frumoase, împărtășirea cu toți ceilalți, elevi și dascăli, a tot ceea ce noul an școlar ne va învăța, toate aceste perspective atât de frumoase și importante aprind în noi speranța și ne dau aripi. Nu boala, nu frica, nu nesiguranța și confuzia ne vor domina, ci dorința de cunoaștere mereu mai adâncă a tot ceea ce Creatorul ne-a dat ca noi să fim mai buni, pentru ca lumea pe care o construim împreună să fie mai luminoasă, mai înțeleaptă, mai plină de viață și bucuria de a trăi.

Dragi elevi și dascăli, credeți în voi și în Dumnezeul din inima și mintea voastră! Împreună, toți împreună, sub privirea părintească a Dumnezeului luminilor, pășim încrezători și bucuroși în noul an școlar și nimic nu va putea să ne separe, să ne izoleze, să ne facă să pierdem încrederea în noi înșine și în cel de lângă noi.

Dumnezeul luminii minților noastre și izvorul oricărei cunoașteri, să binecuvânteze școlile noastre, pe elevi, dascăli și părinți, pe noi toți!

14 septembrie 2021

ÎNĂLȚAREA SFINTEI CRUCI

Crucea; de ce fugim noi cel mai mult în viață? De suferință, de cruce; există și o vorbă: Să nu-ți dea Dumnezeu atâta cât poți duce. Nu acesta este conținutul și sensul profund al sărbătorii de astăzi. Conform tradiției, în această zi de 14 septembrie, sfânta Elena, mama împăratului Constantin, a adus în triumf de la Ierusalim relicva Sfintei Cruci în capitala imperiului, Constantinopol.

Înălțarea Sfintei Cruci; nu exaltăm, nu preamărim suferința, ci iubirea totală a lui Dumnezeu pentru noi, oamenii. Privindu-l pe Cel Răstignit, îl adorăm și ne închinăm Celui care ne-a iubit până la ultima suflare, până la ultima picătură de sânge pe care a vărsat-o, ca să ne curețe de păcatul nostru.

Până la sfârșit; până la sfârșit! De câte ori nu ne-am întors din drum; de câte ori nu am renunțat, nu am cedat, nu am trădat? Admir profund acele persoane care nu renunță niciodată la hotărârile lor bune! Îmi vine să sărut mâna și poala hainelor acelor soți care rămân împreună, solidari, până la sfârșit. Apreciez enorm acele persoane care chiar dacă se mai poticnesc și cad, se ridică și merg mai departe pe drumul lor, până la sfârșit.

Port mereu la gât crucea Mântuitorului, o sărut zilnic când mă trezesc și-l rog să mă întărească pentru ca să-i rămân fidel până la sfârșit. A rămâne fidel unei iubiri, până la sfârșit; ce măreție! Să fii capabil de o iubire, până la sfârșit; ești un mic erou!

Și mai este un aspect edificator și plin de speranță în Înălțarea Sfintei Cruci. Nu moartea lui Cristos reprezintă ultimul său cuvânt, ci învierea. În moartea lui se ascunde puterea lui Dumnezeu asupra morții. În misterul morții lui este prezent germenul învierii, așa cum în bobul de grâu căzut în pământ se ascunde spicul bogat în multe boabe. Iubirea lui până la ultima suflare vestește Învierea, căci moartea este ultimul dușman pe care Cristos l-a pironit pe crucea lui.

Pentru că i-a fost fidel până la sfârșit, Dumnezeu Tatăl l-a înviat pe Fiul său, iar prin Duhul Sfânt pe care îl suflă în sufletele noastre, noi toți cei care murim în Cristos, suntem înviați la viața lui dumnezeiască. Cred că în Calea Sfintei Cruci, mai potrivit ar fi ca nu stațiunea a XIV-a să fie ultima,

ci a XV-a, cea a Învierii, căci Vinerea Mare este strâns legată de Duminica Învierii.

Moartea ta o vestim, Doamne, și învierea ta o mărturisim până când vei veni în slavă!

16 septembrie 2021

DRUMUL SPRE ÎNTÂLNIREA CU DOMNUL

Cred că este discutabilă concepția multor creștini despre cum trebuie sau cum zic ei că l-au întâlnit pe Dumnezeu. Copiind modelul exploratorilor și al pionierilor în marile descoperiri științifice, mulți își închipuie că pe Dumnezeu îl descoperi și îl cunoști, echipându-te corespunzător prin studii de specialitate în școli înalte de teologie, obținând atestate de studii și diplome universitare. Se pare că omul, de când a fost izgonit din rai, tot orbecăiește pe pământ, în căutarea lui Dumnezeu. Sau, dacă l-a prins prea mult orgoliul, începe să-I nege existența și, eventual, să-i persecute pe cei care cred în el. Îl admirăm pe Edmund Hillary pentru că, din câte cunoaștem, este primul om care a urcat pe acoperișul lumii, adică pe cea mai înaltă culme a planetei, Everestul. Alții pleacă în căutarea lui Dumnezeu și a sinelui parcurgând pe jos mii de km în pelerinaje; de exemplu, pe Camino de Santiago.

Dumnezeu nu reprezintă un tărâm îndepărtat de descoperit, ci este vorba mai exact de o descoperire a profunzimii ființei noastre, adică de o despuiere de vanitatea și minciuna cu care ne-am îmbrăcat de-a lungul anilor. Când ne vom spăla bine de vanitate și duplicitate, atunci vom ajunge să pășim în locuința micului sau nimicului nostru interior. Și fiindcă vom descoperi că locuința noastră nu are ferestre și lumină, îl vom ruga pe Dumnezeul luminilor să ne umple cu lumina lui.

Mai mult decât un proces al cunoașterii, intelectiv și teoretic, drumul spre Dumnezeu și întâlnirea cu el reprezintă un act moral, o acțiune concretă de curățare a ființei noastre de „omenescul„ vanității și falsității, sub multiplele și înșelătoarele lor forme. Dumnezeu începe să fie prezent acolo și atunci când omul încetează să-și mai etaleze omenescul din el.

20 septembrie 2021

GÂNDURI MATINALE

Bună dimineața! Cum te simți astăzi, drag(ă) feisbuchist(ă)? Ai dormit bine? Când te-ai trezit, ți-ai făcut rugăciunea de dimineață (cu fața la icoană)?

Fericirea are legile ei și de când ne naștem până murim, fericirea înseamnă să-ți oglindești ochii și sufletul în ochii cuiva drag, așa cum fiecare ne-am trezit la viață atunci când ochii noștri s-au oglindit în ochii mamelor noastre. În ochii cui se scaldă astăzi sufletul și inima ta? Glasul cui îți mângâie auzul? Sau poate pe fruntea ta este scris „muncă", iar ochii îți sticlesc atunci când privești banii sau suma din cont. Nu acolo este fericirea, deși, dacă-i folosești bine și cu înțelepciune (banii), o pot alimenta, hrăni.

Știți că fiecăruia, Dumnezeu ne-a dat un înger păzitor, care să vegheze mereu asupra noastră, zi și noapte. El ne privește cu iubire și are grijă să nu călcăm greșit, să nu ne scrântim piciorul sau să pășim într-o prăpastie. Mai mult, Tatăl de sus ne privește pe toți cu drag și multă grijă, iar pe cei mai risipitori decât alții (toți suntem risipitori) îi privește cu o grijă mai mare decât pe cei rămași în casa lui.

Astăzi, mă simt privit cu drag de Cel de Sus; simt îmbrățișarea lui Isus Cristos; simt în mine căldura și puterea Duhului Sfânt. În această dimineață, mă simt iubit și

îmbrățișat de însuși Dumnezeu. Acum, vă invit la o cafea și apoi vedem noi ce mai facem.

PS: Dacă peste zi vă vine vreo idee bună, puteți să mi-o spuneți și mie.

22 septembrie 2021

EȘTI ÎN SIGURANȚĂ?

Vrei să fii în siguranță? Porți masca, respecți regulile de circulație, nu umbli noaptea pe drumuri necunoscute, ai un panou de siguranțe la rețeaua electrică a casei, plătești pentru asigurarea sănătății și a pensiei și multe altele.

Dar, cât de sigur ești pe tine însuți? Eu sunt sigur că m-am născut din iubire și pentru a iubi. Cred că viața adevărată înseamnă să-l iubești cu toată inima pe Dumnezeu și semenii tăi. Idealul unei lumi bune, drepte, credincioase și plină de iubire reprezintă temelia pe care îmi clădesc casa vieții și visul care îmi înflăcărează inima. Cred că Dumnezeu este aproape de mine, lumină pentru mintea mea și călăuza pașilor mei prin viață. Credința pe care am primit-o este comoara mea de preț, iar iubirea de care am avut și am parte este precum lumina, apa, aerul și căldura trupului meu; fără iubire, simt că deja încep să mor.

Cunosc însă și tăcerea lui Dumnezeu (noaptea interioară) și vă pot spune că este teribilă; mai dureroasă decât durerile de dinți și cea provocată de pietrele care ies din rinichi și o iau la vale. Mă dor urechile și de multele cuvinte goale ale oamenilor și știu bine cât de apăsătoare și greu de suportat este vocea solitudinii interioare.

Mă îngrijorează faptul că sunt mulți oameni (mai ales tineri) care suferă de singurătatea inimii în această lume gălăgioasă și prea plină de cuvinte goale și zâmbete false. Sunt și eu afectat de bolile timpului nostru, dar îmi caut ancora în Dumnezeu și în semenii mei. La fel cum încerc să

fiu ancoră și sprijin pentru cei luați de val, aflați în derivă, singuri și neliniștiți. Visurile mele, deși nu pot fi exprimate în cuvinte sau prinse în palmă, sunt cele care îmi dau aripi, elan și entuziasm.

Nu știu cât de mult reflectăm asupra noastră înșine, asupra sensului vieții pe care o trăim. Ar trebui să știm mai bine dacă noi ne trăim viața, sau viața ne trăiește pe noi. Și iarăși mă întreb și vă întreb: Care este ancora vieții noastre iar busola ei, ce indică, încotro ne îndreptăm? Astăzi, ca și ieri, drumul meu merge spre casa Domnului și spre inima și mintea omului; cred că sunt pe drumul cel bun.

23 septembrie 2021

SUNT PRIETENUL LUI DUMNEZEU?

Navigam prin internet și, din întâmplare, mi-au sărit în ochi niște poze cu clerici din timpurile Renașterii și apoi ale Barocului. Nu știu de ce am pufnit în râs când i-am văzut îmbrăcați în costumații bufante și cu peruci pe cap. Asta m-a dus cu gândul la surpriza pe care am avut-o la scurt timp după ce am intrat în seminar, când mi-a fost dat să văd un cleric ce ținea în casă un câine. Am văzut multe imagini cu ospețe copioase în care erau prezenți și câini de rasă care ședeau pe lângă mesele pantagruelice ale stăpânilor lor.

Tentația mondenului și spiritului lumesc o văd și acum în rândul creștinilor, laici și clerici deopotrivă, iar mulți și-au făcut un obicei să-i persifleze cumva pe clericii care umblă în haina lor specifică, poartă barbă și au plete lungi lăsate peste umeri. Tentația mondenului este și în sclipirea ochilor atunci când ținem în mâini mulți arginți sau privim sume mari în contul personal. Iubirea de arginți, de putere, căutarea plăcerii și slujirea egoului reprezintă ispite care nu dispar niciodată din inima omului, iar cine se comportă altfel, cine alege simplitatea în mâncare, îmbrăcăminte și

viața de zi cu zi, de unii este urmat, iar de mulți este privit cu o oarecare suspiciune, iar cel mai adesea ignorat.

În plus, nu ne place să fim contrazișI, izolați, marginalizați și scoși din cărți, adică din jocurile de putere ale diferitelor tipuri de societăți. Nu ne place deloc faptul că în legile UE este tot mai puțin loc pentru cuvintele Dumnezeu, religie, credință, morală creștină și altele asemănătoare. Nu ne place că se golesc bisericile, se închid, unele se demolează, iar altele capătă destinații care n-au nimic de-a face cu scopul pentru care au fost construite.

Ceea ce noi, creștinii, nu reușim să pricepem este faptul că prietenii lui Dumnezeu nu prea sunt agreați de lume și spiritul ei. Sau, pot fi agreați, pot deveni chiar simpatici în ochii lumii și ai celor puternici, dar asta se întâmplă atunci când cei care au frâiele puterii în mâini văd niscaiva avantaje în prietenia cu oamenii Bisericii, sau le zâmbesc din complezență și spirit protocolar, pentru a da bine pe sticlă și în ochii mulțimilor.

Și o lectură superficială a vieții marilor prieteni ai lui Dumnezeu, sfinții, scoate la iveală multele lor suferințe și necazuri ce le-au avut de îndurat din partea oamenilor, iar uneori veneau chiar din partea oamenilor Bisericii. Începând cu însuși Fiul lui Dumnezeu și continuând cu apostolii și sfinții din toate veacurile, prietenii lui Dumnezeu au multe de tras. Oare din această cauză, clerici ai Barocului purtau peruci și pantaloni bufanți? Bat-o vina de modă! Știți că mi-e foarte greu să găsesc o pereche de pantaloni care să nu mă strângă, mai ales pe pulpa piciorului?! Hm! Mi se pare interesant și look-ul la modă acum al părului de pe cap, dar când mă privesc în oglindă, îmi piere cu totul această ispită.

Să revin sintetic: Cât de mondeni suntem noi, cei care ne închinăm în fața unui Cristos, gol și răstignit pe cruce? Suntem prietenii Lui, sau ai mondenității (spiritului

lumesc)? Și un răspuns, sau concluzie, tot sintetică: Prietenii lui Dumnezeu au avut și vor avea parte mereu de suferință. De ce? Pentru că nu au dorit și nu doresc altceva decât să iubească. Și culmea este că din cauza acestei dorințe fundamentale a omului (și a lui Dumnezeu), prietenii lui Dumnezeu au parte de multe dureri. Dar, în același timp, tot ei sunt cei mai admirați și mai iubiți de către oameni. De exemplu, v-ați întrebat vreodată de ce atât de mulți oameni aleargă la sfântul Anton de Padova (i-au compus și o litanie) și nu la Lady Gaga?

24 septembrie 2021

DOAR IUBIREA

Mâncați de trei ori pe zi, în tihnă, cu poftă și împreună cu cei dragi? Eh, pentru mulți dintre noi care trăim în civilizația aceasta haotică și grăbită (noi am creat-o așa), a mânca în tihnă și împreună cu membrii familiei reprezintă un lux sau o raritate; din păcate! Și din câte observ, nici nu avem de gând să schimbăm în bine mersul lucrurilor. Oricum, a mânca reprezintă un instinct bazal, vital; este o lege fundamentală a existenței și toți ne supunem acestei legi.

Mă gândeam însă la un anume fel de a mânca, și anume la mămicile care-și alăptează copilașii, sau cum le dau în guriță să mănânce, însoțind totdeauna alimentele cu o privire plină de iubire, cu gesturi și cuvinte drăgălașe. Odată cu hrana, ele își alimentează rodul iubirii lor cu...multă iubire. De ce fac aceasta? Fiindcă hrana cea mai importantă de care toți avem nevoie este iubirea. Ne-am născut din iubire și trăim pentru a iubi și a fi iubiți. Iubirea reprezintă esența vieții și sensul ei, firul roșu, misterul și farmecul existenței.

Sunt un flămând și însetat continuu de iubire. Am mai spus-o și altădată: Am de toate, am prea multe lucruri și bunuri. Nu mi-am făcut un scop în viață din a aduna bunuri, dar am avut și am prea multe; mereu am câte ceva în plus. Să revin însă la ce doream să spun: Hrana care cu adevărat ne satură este iubirea. De aceea, mămica își hrănește copilul încă din primul moment al conceperii lui cu multă iubire. Ceea ce însă ne este greu să înțelegem și să punem în practică este faptul că iubirea are înscrisă în ea și renunțarea, sacrificiul și durerea. O fi această durere a iubirii o lege nedreaptă, chinuitoare; o fi o urzeală a Satanei care vrea să-l chinuie pe om? Nicidecum. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat (la moarte) pe Fiul său, unul născut, ca oricine crede în el să nu piară, ci să aibă viața veșnică" (In 3, 16). Iubirea ca jertfire de sine pornește din Dumnezeu, Creatorul și Răscumpărătorul nostru. Misterul iubirilor noastre care se oferă, se sacrifică pornește din misterul lui Dumnezeu. Nu putem iubi cu adevărat decât îmbrățișând crucifixul. De aceea, iubirea reprezintă opusul egoismului. În concret, nu vom fi mulțumiți niciodată dacă iubim paharul, autoerotismul, banul sau puterea mai mult decât pe om, pe omul concret, cu nume și prenume.

Pe de altă parte, nici cea mai profundă și frumoasă iubire, nici cea mai mare renunțare din iubire pentru o persoană nu ne va aduce fericirea deplină, deoarece noi am fost creați pentru Dumnezeu, iar plinătatea fericirii o vom trăi într-o altă viață în care îl vom vedea pe Domnul față către față, viață care se pregătește aici, astăzi, acum, cu fiecare clipă pe care o trăim.

Nu-i poți oferi nimănui fericirea deplină, la fel cum nimeni nu-ți poate potoli pe deplin setea de fericire. Ceea ce însă putem face, și trebuie să o facem, este să oferim semenului nostru fapte concrete și continue de iubire, adică

siguranța că îl iubim și-l vom iubi mereu, așa limitați cum suntem.

Astăzi, putem să ne oferim reciproc nu cuvinte mari și goale, ci iubire concretă, gesturi mici care ascund o mare iubire, care izvorăsc din Iubire.

Eram cândva în vizită la o familie în vârstă. La un moment dat, tatăl, vorbindu-mi despre fiica lor, mi-a zis aceste cuvinte: I-am oferit totul lui A, dar fericire nu am putut să-i oferim. M-am uitat pentru o clipă în ochii lui; se umeziseră de lacrimi. Au trecut mulți ani de atunci, dar acele cuvinte îmi răsună și acum în urechi, vii și pline de durere, așa cum au ieșit cândva din gura și inima acelui părinte.

Putem avea de toate în viață; putem oferi altora tot felul de lucruri, bunuri și bani. Dacă nu primim și nu oferim iubire, trăim degeaba.

27 septembrie 2021

LA ORA 7 ȘI CÂTEVA MINUTE

„Iată, eu îl salvez pe poporul meu din țara de unde răsare soarele" (Zah 8, 7). Astăzi, la ora 7 și câteva minute, în biserica Sf. Anton de Padova din Iași Dumnezeu spunea aceste cuvinte: „Iată, eu îl salvez pe poporul meu din țara de unde răsare soarele". Da, exact la acest ceas al dimineții soarele se ridica voios și plin de lumină peste casele oamenilor din împrejurimile Iașului (și nu numai de aici).

Lumina Celui din care izvorăște orice lumină a alungat întunericul nopții și a îmbrăcat din nou cu splendoarea sa casele și mai ales mințile noastre. El, cel al cărui cuvânt este auzit în bisericile noastre, el ne acoperă și în această zi cu mantia luminii sale.

Domnul reface astăzi umanitatea noastră și în mijlocul nostru își arată gloria lui. El ascultă astăzi rugile noastre

pornite spre ceruri din inimi pline de credință și iubire. El, Tatăl nostru, ne ascultă glasul și nu rămâne nepăsător la strigătul celor suferinzi, lipsiți, singuri, flămânzi și goi de iubire.

Astăzi, odată cu lumina care vine de sus, de la Soarele cel fără de apus, suntem înălțați și noi și înveșmântați în lumină. Noi ne vom teme de Domnul și toți cei care cârmuiesc pământul vor preamări gloria lui Dumnezeu.

Domnul a scris aceste cuvinte în Cartea vieții pentru generația de acum, iar cei care mâine se vor naște îl vor lăuda pe Creatorul și Răscumpărătorul lor. Pentru că mâine, la anul, peste un secol și până la sfârșitul timpurilor soarele va răsări peste casele noastre. Din sanctuarul său, Domnul se va uita la noi și va asculta suspinul celor închiși în neputințele lor. Nimeni nu va fi lipsit de lumina Celui care este Lumina și niciun păcat al omului nu-l va împiedica pe Dumnezeu să-și trimită lumina în fiecare zi în casele și mințile noastre.

„Iată, eu îl salvez pe poporul meu din țara de unde răsare soarele" : Oare de ce exact în clipa în care părintele Gabriel citea aceste cuvinte în biserică, de deasupra dealurilor din jurul Iașiului soarele începea să-și trimită razele peste casele noastre? Celor care profețesc precum cucuvelele apusul credinței în Occident, eu cred că și în Apusul geografic al Europei va fi mereu un răsărit al Soarelui neînvins.

28 septembrie 2021

ÎMPREUNĂ ÎNVINGEM PANDEMIA NUMERELOR

Oare cine ar putea ști de câte ori a fost repetată această știre: Numărul infectaților a ajuns de 3, 4, 5 sau chiar 6 la mie!? Oameni, cu nume și prenume, cu vârstă, sex,

domiciliu, profesie și stare socială, bucurii și dureri, au ajuns simple numere calculate și răscalculate, trâmbițate zi și noapte, obsesiv, mai rău ca picătura chinezească.

Omul, infectat sau nu, NU este un număr, ci o persoană, o soră sau frate, fiică sau fiu al lui Dumnezeu. Auzim că în localitatea X „numărul" infectaților (rata de infectare) a ajuns de 5 la mie. Repet: Omul nu este un număr! Eu vreau să știu cine în jurul meu, în localitatea mea, pe strada mea este acea persoană lovită de virus, și aceasta nu din pură curiozitate, ci fiindcă mă doare soarta semenului meu. Vreau să-i fiu alături, să mă rog pentru el, să-l încurajez, să-l ajut să treacă mai ușor prin boală și să se vindece mai repede. Vreau să-l asigur că nu este singur. Vreau să-i spun că și eu am trecut prin boală și am învins-o. Pe toți infectații, tocmai pentru că le este greu, vreau să le spun că îi iubesc și împreună vom ieși la liman, iar ei se vor vindeca.

Ideologiile și sistemele totalitare nu au considerat niciodată omul om, ci un simplu număr în calculele lor. De exemplu, Stalin a decis cu sânge rece uciderea a milioane de „numere" care îi încurcau planurile. În timpurile acestea, mai bine de un an încoace aud zilnic „numere", și în baza numerelor s-au luat și se iau decizii care continuă să bulverseze societatea, conștiința și viața noastră, a tuturor. În baza unor cifre, a unor numere, s-au închis școli și biserici, s-a declarat carantină și lock down, și multe altele. Mă înspăimântă cinismul cu care omul (infectat sau nu) este transformat într-un simplu număr.

Vreau să cred că mai putem face parte dintr-o lume în care omul este om și nu altceva. Vreau să cred că și această așa-zisă pandemie poate fi învinsă nu prin strategii numerice, ci prin relații personale, prin comunicare între oameni, prin solidaritate, rugăciune și tot felul de acțiuni

concrete făcute de oameni concreți pentru binele unor oameni care NU sunt numere, ci persoane umane.

Ca toți românii și multe alte popoare, am trăit pe pielea mea spălarea pe creier și dictatura comunistă. Nu am fost de acord cu ea; acum nu suport această dictatură a numerelor. Vreau să rămân om între oameni, om care relaționează cu semenii săi nu în baza unor cifre și calcule, ci în baza umanității care ne este comună tuturor, și în baza iubirii creștine care ne unește pe toți, sănătoși și bolnavi, în aceeași unică și mare familie a copiilor lui Dumnezeu.

În concret, dacă în orașul Iași ni se anunță că rata infectărilor a ajuns de X la mie, haideți să facem în așa fel încât să ne solidarizăm la modul cel mai concret cu cei infectați; să-i înconjurăm cu dragostea noastră. Ei, infectații, să nu rămână niște simple numere, ci frați și surori pe care îi iubim cu adevărat. Dorim ca ei să simtă dragostea noastră. Nu-i suficient doar să ne rugăm pentru cei bolnavi, ci să-i cunoaștem, să-i vizităm, să le arătăm prin atitudinile și faptele noastre că-i iubim. Nu doar personalul medical trebuie să se îngrijească de infectați, ci noi, toți, absolut toți, de la mic la mare, de la vlădică până la opincă. Cred că doar în acest fel, împreună învingem pandemia numerelor.

29 septembrie 2021

FERICIREA ARE CHIPUL TĂU

Adineaori doream ceva și, pe moment, nu mi-am amintit ce anume; apoi, mi-am amintit: Doream ceea ce cred că am visat astă-noapte. Se făcea că eram într-o țară îndepărtată unde toți locuitorii ei erau fericiți; toți oamenii aveau fețe senine și vesele, munceau de zor, spuneau glume, râdeau, ascultau muzică frumoasă, iar afară era senin și soarele strălucea pe cer.

Mă uitam adineaori prin lista mulților mei prieteni de pe Facebook și puțin m-am întristat; de ce? Deoarece nu știam despre niciunul dacă în momentul în care i-am privit chipul din poză este fericit sau nu. Știți cum e „chestia" aceasta? Este ca și cum ai merge în excursie, în concediu sau la vreo sărbătoare, singur, adică, nu te simți tocmai bine. Fericirea, dragi feisbuchiști, înseamnă să împărtășești la modul cel mai concret, mână în mână, inimă lângă inimă, bucuriile și necazurile cu ceilalți. Am văzut oameni îmbrățișați și solidari, și deși le curgeau lacrimile din cauza durerilor fizice pe care le aveau, se simțeau fericiți pentru că erau împreună. Am cunoscut oameni sănătoși și cu bani mulți, care însă plângeau din cauza nefericirii, adică a singurătății lor interioare. Iar unii, deoarece nu au mai putut-o suporta, s-au drogat până au murit.

Eu, în visul meu, eram fericit fiindcă vedeam în jur și chiar lângă mine alți oameni. Aici, pe Facebook, privesc o listă lungă de amici și nu știu cu siguranță despre niciunul dacă e fericit sau nu, fiindcă nu ne putem privi în ochi, nu simțim căldura ființei noastre și freamătul ei, nu putem auzi tonalitatea glasului și ce vor cu adevărat să spună cuvintele noastre. În lumea aceasta virtuală (doar în ea), mă simt singur; ard precum o flacără în vânt, singură, undeva pe un deal, însingurat și el.

Fericirea are chipul tău, alături de al meu! Însuși Dumnezeu a constatat aceasta când a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur" (Gn 2, 18). Azi, fii soare cald și luminos pentru cineva drag inimii tale!

Octombrie

1 octombrie 2021

MĂCAR CINCI MINUTE

Valul patru, oare pe câți oameni îi va îmbolnăvi? Nu știm, deși din câte mai aud, se pare că este cunoscut deja procentul celor care vor fi infectați; cu varianta delta, sau covid? La asta, eu nu mă pricep și, drept să spun, nici nu prea mă interesează. Pe mine mă interesează să am un sistem imunitar cât mai bun, dobândit print-o viață sănătoasă: activități bune, alimentație cât mai bio, somn suficient, mișcare în aer liber și mai ales o gândire și un suflet voios și optimist. Sper ca nici noua, nici vechea variantă a virusului să nu mă mai viziteze, dar mai mult de atât, vreau din tot sufletul să nu viruseaz eu pe alții, ci dimpotrivă, să contribui la întărirea sănătății lor. Eu cred cu adevărat că împreună învingem pandemia, și o putem face repede, dacă ne oferim unii altora, zilnic, câte o doză de solidaritate, de optimism și voie bună, de activități în comun, de rugăciune în comun (măcar un Tatăl nostru).

Dragi feisbuchiști, ceea ce noi ar trebui să acceptăm, chiar dacă nu ne place, este faptul că civilizația și tot confortul pe care le-am construit cu atâta efort și sacrificii, au lipsuri grave. Și nu stau acum să le enumăr, căci nu reprezintă scopul acestor câteva gânduri pe care le împărtășesc cu voi. Pandemia care mă întristează mai tare este mai ales cea a inimii noastre cam rea și egoistă. În loc să stăm îngânduraţi și îmbufnați cu fața în mască și tot frecându-ne mâinile cu gel dezinfectant, haideți să ne dăm jos măștile și să ne privim mai mult față în față, direct în ochi. Haideți să găsim astăzi măcar cinci minute în care din gurița noastră fără mască să iasă cuvinte frumoase și pline de iubire spuse celor dragi, sau mai puțin dragi. Fără mască,

să dăm sărutul iertării și păcii celui care cu voia sau fără voia lui ne-a greșit. Haideți ca măcar cinci minute în fiecare zi să strângem mâna cuiva drag, sau mai puțin drag. În fiecare zi, măcar cinci minute să ne deschidem inima în fața lui Dumnezeu în rugăciune tăcută, smerită, dar plină de încredere. Astăzi, măcar cinci minute oferă cuiva motive de speranță, de bucurie. Oferă-i doza bunătății tale, a curajului tău, a optimismului tău, a râsului tău sănătos.

Viruși de gripă au fost de când lumea și pământul. Nu scrie în Biblie, dar înclin să cred că chiar și primii oameni, Adam și Eva, au avut gripă, sau măcar un guturai. Acum, pandemia de care suferim cei mai mulți dintre noi este de altă natură; ea este în inima și gândurile noastre și în multe aspecte ale civilizației în care trăim și pe care noi am construit-o, nu extratereștrii. Eram la fel de bolnavi sufletește și înainte de a veni covidul peste noi, doar că acum se observă mai bine cât de bolnavi suntem la inimă. De când a venit necazul acesta, au ieșit mai mult la suprafață hibele și năravurile noastre. În primul rând, acestea trebuie vindecate; dar nu vom reuși, dacă nu ne schimbăm modul de a gândi și a ne raporta la semenii noștri. Astăzi, injectează-ți o doză de vaccin „spiritual" și, nu fi zgârcit, oferă și altora o altă doză, gratis, fără să aștepți nimic în schimb.

2 octombrie 2021

EȘTI UN LOUSER?

Vin momente în viață în care pierzi un părinte, persoana cea mai dragă de lângă tine, serviciul, sănătatea, planurile pe care ți le-ai făcut. Poți să pierzi chiar propria viață; mai exact, sigur ți-o vei pierde. Viața însă, așa cum o trăim majoritatea dintre noi, reprezintă un exercițiu și o

luptă continuă pentru a câștiga: bani, reputație publică, inima unei persoane, o casă, o mașină etc.

Și care-i baiul în toate acestea? Baiul este că nu am învățat și să pierdem, fără să ne pierdem capul. Mă uit la mine și la lumea din jur. În afară de faptul că mai nimeni nu pricepe bine ce-i cu această pandemie, toți suntem nemulțumiți, unii de-a dreptul nervoși sau deprimați, pentru pierderile suferite în această perioadă. Mai nou, toți nevaccinații au pierdut și dreptul de a păși într-un restaurant. Mă tem ca nu cumva celor care gestionează pandemia să le vină năstrușnica (satanica) idee de a interzice intrarea nevaccinaților în biserici. Dar, nu-i exclus, dacă mă gândesc la măsurile pe care le-au luat contra bisericilor și a înmormântării celor declarați infectați.

Una peste alta, de vreo trei decenii încoace ne-am obișnuit să avem de toate, să mergem unde ne taie capul, să nu ne simțim îngrădiți de nicio opreliște și, mai rău, să ne credem aproape atotputernici. Acum, dintr-o dată, ne-am trezit că ni se ia plăcerea de sub nasul sau chiar din mâna noastră, iar asta ne-a debusolat complet. În educația noastră, lecția renunțării nu a existat în manual.

Sigur va veni o zi când ni se va lua totul, absolut totul și atunci durerea va fi foarte mare, sfâșietoare, devastatoare, dacă acum nu învățăm că în viață vin și episoade neplăcute, când lucrurile nu merg după voia noastră. Dacă această pandemie, unii o consideră ca o încercare din partea lui Dumnezeu, eu cred că lucrurile stau cam așa: Dumnezeu nu vrea să ne testeze pentru a vedea, eventual, capacitatea noastră de rezistență în timpul necazurilor. În atotștiința lui, știe totul despre noi încă dinainte de conceperea noastră în sânul mamei. Încercările de care avem parte au un alt scop, un alt rol, și anume acela de a ne arăta mai bine nouă înșine cine suntem cu adevărat. Acum, chiar dacă ai case mari și cu uși blindate, virusul tot te poate ajunge și mușca

când te aștepți mai puțin. Uite așa ești constrâns să înveți că nu ești atotputernic și ferit de rău. Iată cum pandemia te ajută să pierzi nu doar accesul pe stadion sau în restaurant, ci să pierzi și falsa și fățarnica imagine pe care o aveai despre tine însuți. Sau dacă te credeai un mare curajos, acum frica te domină atât de tare încât s-ar putea să te dezinfectezi pe mâini și după ce ai ieșit de sub duș.

Dragi feisbuchiști, pandemia de covid ar trebui să ne învețe să devenim louserii propriilor pandemii care există în creierul și mintea noastră și să înțelegem un lucru: în viață, fiecare suntem și perdanți, cu sau fără voia noastră.

3 octombrie 2021

NU ESTE BINE CA OMUL SĂ FIE SINGUR

Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur. Îi voi face un ajutor pe potriva lui" (Gn 2, 18). De aceea, îi va lăsa bărbatul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi un singur trup (Gn 2, 24). Prin urmare, ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă!" (Mc 10, 9).

„Oricine își lasă femeia și se căsătorește cu alta comite adulter cu ea. Și dacă ea, lăsându-și bărbatul, se căsătorește cu un altul, comite adulter" (Mc10, 11-12).

Da, nu este bine ca omul să fie singur, căci singurătatea, însingurarea reprezintă anticamera morții. Și nu numai femeia este un ajutor pentru bărbat, ci și invers, și bărbatul este un ajutor pentru femeie. De mici învățăm să ne descurcăm singuri, să mergem singuri pe propriile picioare, să ne hrănim singuri, să gândim cu propriul cap și să muncim cu propriile brațe. Dar, mulțumirea și bucuria adevărată le simțim atunci când împărtășim totul cu o altă persoană, când inima noastră bate în altă inimă, și invers, când simțim în inima noastră bătăile altei inimi; două inimi

care bat într-un singur trup. Așa l-a creat Dumnezeu pe om, bărbat și femeie. Asta este legea lui sădită adânc în ființa noastră omenească. Dacă era altfel, ar fi creat doi Adami sau două Eve, dar nu a procedat așa. Deci, greșesc și se ridică împotriva legii divine, supreme și universale a lui Dumnezeu (legea naturală) toți aceia care legiferează unirea a doi bărbați sau a două femei; iar cei care binecuvântează astfel de uniuni săvârșesc un sacrilegiu, adică spurcă legea Creatorului sădită în oameni.

Mai este un lucru foarte important: Unirea femeii cu bărbatul o face însuși Dumnezeu înainte ca ei să o declare în fața ofițerului de stare civilă sau a preotului și martorilor. Unirea unei femei cu un bărbat este tare și de neclintit precum o stâncă. Este o lege înscrisă în codul genetic uman de însuși Dumnezeu, adică este sfântă. Mai mult, în unirea celor doi, în iubirea lor este însuși Creatorul care trăiește, iubește, trudește, rabdă, înțelege, iartă, nu se mândrește, acceptă până la sfârșit, până la ultima suflare. În celula de bază a societății și Dumnezeu însuși este viața omului și a omenirii. La baza ei, în familie, omenirea este sacră, dumnezeiască, pentru că stânca, izvorul, frumusețea, rodnicia, bucuria, speranța și viitorul ei este Domnul.

Și încă ceva: bărbatul sau femeia își lasă partenerul de viață hărăzit de Dumnezeu nu numai atunci când îi dă certificat de despărțenie, când divorțează. Despărțirea și adulterul au loc cu fiecare gând și dorință infidelă, cu fiecare privire lipsită de iubire, cu fiecare pas care te duce spre altă casă decât domiciliul conjugal, cu fiecare cuvânt, sărut sau îmbrățișare a altui trup decât cel cu care Dumnezeu te-a unit într-un singur trup. Adulterul are forme nenumărate și toate reprezintă rătăciri, trădări; toate rănesc și însângerează inimi omenești, dar rănesc și

fac să sângereze însăși inima lui Dumnezeu, a Mirelui unit cu mireasa lui, Biserica.

Capodopera lucrării lui Dumnezeu, omul, nu este completă decât atunci când el, omul, nu este singur, ci femeia formează cu bărbatul un singur trup, un singur gând, o singură simțire, o singură și mare iubire rodnică și frumoasă în copii și copiii copiilor lor.

5 octombrie 2021

SĂ NE TREZIM DIN BEȚIA MÂNDRIEI

În viață, dacă suntem lipsiți sau dau peste noi dureri și necazuri, marea noastră problemă nu o reprezintă durerile sau lipsurile, ci mândria noastră. De exemplu, să ne gândim că în comunism am tot repetat că trăim în epoca de aur și că în fruntea țării avem cel mai luminat conducător; acest mod de a gândi și a ne comporta ne-a făcut să ne umflăm în pene și să credem că chiar suntem cineva în lumea aceasta, când, de fapt, mâncam salam cu soia, iar iarna ne îmbrăcam cu tot ce aveam prin casă, pentru a nu suferi de frig. Și apoi, inevitabil a venit sfârșitul, colapsul; castelul de carton pe care ni-l construisem s-a năruit lamentabil, a fost spulberat ca o floare de păpădie în bătaia vântului.

În capitalismul actual, ne-am înconjurat cu nenumărate lucruri, ne-am construit case supradimensionate, adunăm mulți bani și așa ne credem realizați, împliniți. A fost suficient însă să vină peste noi un necaz, și iată-ne pe toți nervoși și nemulțumiți. De ce? Nu pentru că moartea bate la ușa tuturor, ci pentru că ne-am crezut aproape invulnerabili; pentru că am fost mândri și ne-am crezut mult mai puternici decât suntem în realitate. Și în autosuficiența noastră, nici acum nu vrem să recunoaștem

că avem nevoie unul de altul și mai ales, avem nevoie de credință în Dumnezeu, de încredere în puterea lui.

Da, pentru a ne fi bine în aceste timpuri tulburi și dificile este necesar să tăiem buruienile care au crescut pe drumul care duce spre casa (inima) celui de lângă noi, și, mai mult decât atât, avem nevoie să desțelenim și să facem practicabil drumul spre Tatăl nostru ceresc. Iubirea de semeni și credința în Dumnezeu reprezintă medicamentul care ne poate vindeca de boala noastră cea mai grea, mândria. Acum, cauza principală a răului din lume nu o reprezintă vreun virus fabricat de chinezi și manipulat de Oculta Mondială, ci păcatul mândriei semănat de diavol în inima și mintea omului, mândrie care îl face pe om lup pentru semenul său.

Mântuirea noastră nu vine de la OMS sau DSP, ci de la Domnul. Încercând să vindece rănile și bolile trupului, medicii și medicamentele pot doar să amelioreze efectele, consecințele păcatelor noastre. Dar atâta timp cât ne umflăm în pene și ne credem mai mari decât suntem, atâta timp cât nu înțelegem că iubirea lui Dumnezeu și a semenului nostru reprezintă temelia și esența vieții, atâta timp cât nu ne lăsăm iubiți de Tatăl ceresc și nu facem loc celui de lângă noi în inima și viața noastră, atâta timp cât ne credem puternici și autosuficienți (autoreferențiali), vor veni peste noi și valul cinci, șase și multe altele. Nenumărate valuri ne vor plesni peste față, doar, doar ne vor trezi din beția mândriei care ne ia mințile. Mândria alimentează setea noastră de putere și dominare, iar aceasta este mai periculoasă decât cel mai puternic drog, sau virus, în contextul actual. „Ce ai ce nu ai primit? Dar dacă ai primit, de ce te mândrești ca și cum nu ai fi primit?" (1 Cor 4, 7) Puțină modestie și o mare doză de iubire și credință, iată leacurile care ne-ar face ziua frumoasă, iar noi am fi mai fericiți decât ieri.

8 octombrie 2021

LA PIEPTUL TĂU, ATÂT DE LIBER

Astăzi mă strângi din nou la pieptul tău, atât de strâns încât îți simt bătăile inimii; mă legi din nou de tine cu lanțuri invizibile de iubire. Și, totuși, mă lași atât de liber încât pot să zburd oriunde. Pot să iubesc sau să urăsc, să construiesc sau să dărâm, iar tu mă lași liber să fac toate acestea. Mă lași atât de liber încât parcă ai fi absent sau nu ți-ar păsa de tot ce fac.

Lumea vrea să mă ducă pe drumurile ei, să-mi spele creierul, să se folosească de mine. Of, Dumnezeul meu, ca să scap din toate aceste capcane și închisori nu-mi mai rămâne decât să fug spre câmpul libertății tale. Viața mea vreau să fie un cântec despre libertate cântat la unison cu toți cei care vor să fie liberi, care vor să trăiască în împărăția copiilor tăi.

Fiecare țară are o câmpie a libertății ei. Tu îmi oferi în dar câmpia libertății tale care este în mintea mea ce încearcă să pătrundă în tainele minunilor tale. Libertatea ta este în iubirea pe care ai sădit-o în inima mea care nu se mai satură de iubire. Libertatea ta este în visurile și aspirațiile mele atât de mari încât vor să te cuprindă, pe tine, Necuprinsul.

Astăzi, mă strângi din nou la pieptul tău și mă simt atât de bine! Mă faci să visez cu ochii deschiși, să privesc încrezător dincolo de linia orizontului, unde începe infinitul prezenței tale. Cu tine mă simt liber, căci tu ești libertatea mea. Cu tine alerg, sprinten și vioi precum o căprioară. Cu tine zbor spre înălțimi precum condorul. Cu tine zbor din floare în floare, precum albina, savurându-le parfumul, admirându-le frumusețea, culegându-le polenul pentru ca tu să-mi transformi ființa și viața într-o miere bună și plăcută pe masa semenilor mei.

9 octombrie 2021

DESPRE TOAMNĂ, COPII ȘI FLORI DE TRANDAFIR

A venit toamna, rândunelele au plecat demult spre tărâmuri mai calde, iar la noi a poposit frigul, deocamdată timid, blând, convietuind cu razele plăcute ale soarelui ce mângâie tăcut și drăgălaș frunzele ușor cărămizii ale copacilor. Se așterne toamna blândă și bogată peste câmpurile și grădinile noastre din care roadele au fost culese și puse la locul lor în pivnițe, poduri, beciuri și hambare. Nici greierii nu mai cântă; le este frig și puțin cam zgribuliți se întreabă deja cum ar putea să ajungă la harnica furnică, să le dea și lor ceva de mâncare.

Ușor, și turmele de mioare se pregătesc să coboare din munți, undeva mai la șes, unde nu bate vântul așa tare și unde iarba este încă verde și bună de păscut. Coboară din nou toamna peste oameni; ne lăsăm veșmintele subțiri, frumoase și multicolore și le căutăm pe cele mai călduroase, căci nu ne place frigul, nici să ne curgă nasul și cu atât mai puțin să tușim sau să strănutăm.

S-au dus vacanțele și concediile și ne-am reluat deja de o lună și mai bine activitățile obișnuite. Viața își urmează ritmul ei, scandat de anotimpuri, așa cum este și cu omul, înmugurește, îmbobocește, înflorește, își aduce rodul său, pentru ca apoi să se odihnească, ofilindu-se, până când se rupe ca o frunză din copacul vieții și coboară în țărână, obștească destinație finală a tuturor muritorilor.

Mă uit cu mirare în curtea din fața casei și am o mică revelație: Trandafirii și-au deschis din nou bobocii, mândrindu-se delicat cu albele, imaculatele și prea frumoasele lor flori. În plină toamnă, trandafirii mei cântă în limba lor cântecul nevinovatei și fermecătoarei primăveri, albă ca veșmântul miresei în ziua nunții ei.

Îmi revine în memorie chipul unui copilaș pe care l-am văzut zilele trecute. Era la fel de proaspăt, frumos și nevinovat ca florile trandafirilor mei. M-a cucerit chipul lui, m-a emoționat iar inima a fremătat de bucurie și recunoștință. Dumnezeu îmi vorbea prin chipul lui angelic așa cum azi-dimineață mi-a vorbit prin petalele albe ale trandafirilor din fața casei. Îmi vorbește Creatorul despre o eternă primăvară pe care a sădit-o în flori, în oameni, în îngeri, și chiar în El însuși.

Toamna reprezintă doar o etapă atmosferică, pur pământeană. În creația lui Dumnezeu înflorește o veșnică primăvară care strălucește în frumusețea, gingășia și prospețimea pe care le-am admirat în chipul acelui copil și în petalele florilor din fața casei. Orice floare și chipul oricărui copil cântă primăvara tinereții fără bătrânețe și a vieții fără de sfârșit.

13 octombrie 2021

ÎNVEȘMÂNTAȚI ÎN LUMINĂ ȘI CĂLDURĂ

Setea noastră de iubire, de a iubi și a fi iubiți se manifestă cel mai des prin îmbrățișare, când tu îmbrățișezi persoana pe care o iubești, o strângi în brațele tale, iar ea te strânge în brațele ei. Două corpuri, două persoane diferite, atât de strâns unite de iubirea care le animă, încât parcă devin „un singur trup".

Poate la fel dorim să-l îmbrățișăm și pe Dumnezeu, pentru a-i manifesta iubirea noastră. Greșit; total greșit! El este infinitul și nu-l poți cuprinde cu brațele tale. Decât să încerci să-L cuprinzi, mai bine lasă-te cuprins de el. Lasă-te învăluit de imensitatea, de infinitul iubirii sale.

Poate ne vine greu să credem în Dumnezeu, tocmai pentru că nu-l putem cuprinde în găoacea minții și nu-l putem închide în raționamentele noastre. Poate suntem

necredincioși din cauza mândriei de a spune cine este Dumnezeu, de a-l închide în cuvintele noastre, de a-l micșora atât de mult încât să încapă în brațele noastre, în puterile noastre atât de limitate. Orgoliul ne închide calea de acces spre Domnul și Mântuitorul nostru.

Umilința creștină și modestia prin care recunoaștem limitele ființei noastre ne dau înțelepciune, adică ne ajută să înțelegem că niciun om, nicio creatură nu-l va putea cuprinde pe Creatorul ei. Zilnic, ne lăsăm luminați de razele soarelui. Dumnezeu este soarele care luminează mintea noastră, iar căldura razelor sale ne încălzește inima. Doar așa devenim lumină caldă și plăcută pentru semenii noștri. Lăsându-ne învăluiți în lumina divină, devenim la rândul nostru lumina lumii, dar nu o lumină rece, ci una caldă și plăcută. Cu toții știm că lumina și căldura reprezintă factori esențiali ai vieții. Lumina minții și căldura inimii noastre, a creștinilor, alimentează propria noastră viață și ne transformă într-o lumină caldă și plăcută pentru ceilalți oameni.

NB: Nu știu dacă aveți în casă becuri cu lumină caldă; personal, îmi place mai mult lumina aceasta decât cea a becurilor cu lumină rece; vouă? Am cunoscut mulți oameni tobă de carte, dar mă simt atras doar de cei ale căror cuvinte emană căldură; au un farmec aparte acești oameni și totdeauna mi-au plăcut. Știți ce mi s-a mai întâmplat? Să mă trezesc mângâind cu delicatețe pagini ale unor cărți în care cuvintele, rândurile îmi încălzeau inima și îmi înflăcărau imaginația și fantezia. Am râs și am plâns citind cărți care m-au fermecat; nu știu însă de ce am rămas rece și distant față de orice carte de matematică.

14 octombrie 2021

MAI GHINI SĂRAC, DA CURAT

Cei care trăiți la sat și sunteți mai în vârstă, cred că înțelegeți de ce mulți dintre țăranii istoviți de muncă pe tarlalele CAP-urilor (câmpuri confiscate de comuniști prin Colectivizare), când se întorceau seara acasă mai doseau sub haine câțiva ștuleți sau cartofi. Ce viață grea au dus țăranii noștri! Cât de exploatați au fost părinții și bunicii noștri; cât de istovite de muncă erau mamele și bunicile noastre și cât efort depuneau pentru a sătura gurile flămânde ale mulților lor copii!

Mi-o amintesc pe mama cum îi zicea tatălui meu: Da ghini, măi Andrii, mai tăt omu s-întoarși gi pi șantier măcar cu o sârmî sau o bucățâcî gi scândurî pi porbajau bișicletii. Țâi chiar nu ți sî lichești ninic gi mânî? Lasî, fa Marii, că n-om muri gi foami, răspundea tata; mai ghini sărac, da curat. Parcă o văd pe mama cum înghițea în sec, obosită de munca la CAP și din cauza multelor norme pe care era constrânsă să le facă pentru a-și păstra petecul de grădină în care cultiva și ultimul centimetru de pământ cu tot felul de legume și zarzavaturi, pentru ca să aibă ce pune în oală. Așa au fost părinții mei, săraci dar curați; și ca ei, mai toți țăranii.

Mă întreb, de la cine au moștenit actualele generații o sete atât de mare de bani și bunuri materiale? De ce această țară este atât de coruptă și nesătulă de bani și averi? De ce chiar și unii (sau mai mulți) dintre clerici au prins gustul banului și al afacerilor necinstite?

De la care sfinți am învățat să eludăm legile? Sau, poate ar fi bine să înrămăm alături de icoane chipuri ale părinților sau bunicilor noștri care, ca și tatăl meu, nu au furat din bunul public nici măcar o sârmă sau o bucată de scândură? Ce ziceți dacă privindu-le chipul ne-am face semnul Crucii,

rugându-i să ne ierte, căci le-am terfelit rău de tot memoria și demnitatea?

18 octombrie 2021

ÎȚI IES ÎN CALE CU GĂLEATA PLINĂ

Răsfoiam adineaori pagini ale unor prieteni din Facebook; mi-a atras atenția o imagine cu un bătrân așezat pe o bancă într-un parc și textul care spunea cam așa: Acum să vedem cine are timp să se așeze alături de mine. Trecem prin viață, grăbiți și ocupați cu multe treburi, cu tot felul de planuri și preocupări care nu ne mai lasă timp pentru a-i fi alături nici măcar persoanei cu care împărțim aceeași masă și acoperiș al casei.

Nu demult îmi povestea cineva cum o persoană care a lucrat o viață întreagă în același loc de muncă, atunci când s-a pensionat, conducerea instituției nu i-a zis nici măcar un mulțumesc pentru toată munca ei. Și a fost o persoană corectă, sociabilă, care și-a făcut datoria cu conștiinciozitate.

Oare cât de străini și nepăsători putem fi față de cei de lângă noi? Cât de mare este distanța dintre inimile noastre și câte măști purtăm atunci când ne autodefinim creștini și oameni cu demnitate și multe alte calități?

Începem o nouă săptămână; după odihna și relaxarea weekend-ului, apărem astăzi proaspeți, frumoși și delicați precum o floare. Îmi place să întâlnesc persoane care emană un parfum discret și plăcut (mai ales al virtuților), în prezența cărora te simți bine, care au mereu de spus o vorbă frumoasă. Îmi plac oamenii mulțumiți de viața lor, fericiți că trăiesc, bucuroși să împartă frumusețile vieții cu ceilalți. Îmi plac oamenii cu fețele și frunțile senine, cu ochi plini de lumină și bunătate.

Un astfel de om vreau să fiu și eu; astfel de oameni vreau să-mi iasă astăzi în cale. Cunoașteți obiceiul acela în care te întâlnești cu cineva ce se întoarce de la fântână cu găleata plină? Acel om îți poartă noroc. Să vedem cui o să port eu noroc astăzi și cine o să-mi poarte mie.

19 octombrie 2021

GÂNDURI DE DIMINEAȚĂ

Dintre animale, cel mai mult îmi place de câine. Are multe calități acest patruped lătrător, de la care eu, bipedul, chiar am de învățat câte ceva. Știți însă ce mă miră? Nu am văzut încă niciun câine care să se emoționeze în fața unei flori. Uite, asta ne diferențiază pe noi oamenii de animale precum câinele sau cimpanzeul; unii au zis că această simpatică maimuță ar fi strămoșul nostru. Nu prea sunt cimpanzei prin zona noastră, dar nici acolo unde locuiesc ei, nu cred că le apare zâmbetul pe buze atunci când dau cu ochii de o floare.

De ce oare, doar noi oamenii ne emoționăm în fața unei flori, o admirăm îndelung, ne apropiem de ea și parcă ne vine să-i mângâiem petalele? De ce, doar noi oamenii căutăm adevărul și dreptatea, iubim bunătatea și rămânem încântați în fața frumuseții? De ce doar noi privim îndelung stelele cerului și suspinăm de dor după înălțimi? De ce unii așteaptă o viață întreagă să trăiască o mare iubire? Voi trăiți o mare iubire? De ce de când e lumea lume, aspiră după tinerețea fără bătrânețe și viața fără de moarte? De ce în inima noastră ne bucurăm mai mult atunci când dăm ceva decât atunci când primim? De ce continuăm să visăm o lume bună, dreaptă, frumoasă în care oamenii să se iubească precum frații? De ce speranța moare după ce ne dăm ultima suflare? De unde ne vine setea nepotolită după fericire? De ce oare, chiar dacă am deveni proprietarii

întregului pământ, tot nu am fi mulțumiți pe deplin? De ce plângem cu cei care plâng și râdem cu cei care râd? De ce, cu cât cunoaștem mai mult, cu atât ne dăm seama că un întreg infinit se deschide în fața minții noastre?

Pentru că în toate acestea și în multe altele este prezent Dumnezeu; pentru că în inima noastră bate inima lui, pentru că în mintea noastră este ceva din lumina și înțelepciunea lui, pentru că în sufletul nostru și-a zidit templul măririi sale. Știți ceva, unui ateu îi trebuie mai multă credință pentru a putea fi ateu decât îi trebuie unui credincios să creadă în Dumnezeu. Pentru că semnele prezenței lui Dumnezeu în noi și în întreaga creație sunt mult mai multe decât golurile absenței sale.

Dragă feisbuchist(ă), care citești aceste cuvinte, astăzi spune-mi și tu ceva frumos, sau, mai bine, spune-i celui, celei de lângă tine!

22 octombrie 2021

ÎNCERCĂRILE VIEȚII = O BINECUVÂNTARE

În copilărie nu-i deloc plăcut să constați că sunt nenumărate lucruri pe care nu le cunoști și nu ești încă antrenat pentru confruntarea cu viața. Vrei sau nu, în fața adulților ești constrâns să-ți recunoști lipsa de experiență și că ei știu mult mai multe lucruri decât tine. Iar aceasta reprezintă o mare încercare din care ieși învingător dacă știi să profiți de experiența celor care deja s-au confruntat cu ceea ce tu sigur vei da piept.

La maturitate, când ai acumulat destulă înțelepciune a vieții, constați cum ușor, ușor îți scad puterile pentru a o putea folosi mai bine, iar acest lucru constituie o altă încercare din care ieși câștigat doar dacă accepți faptul că nu ești veșnic, că lumea nu a început și nu se sfârșește cu tine,

iar cel mai bine este să te bucuri de tot ceea ce ai făcut bun (și încă mai poți face), și să lași locul altora.

Viața întreagă reprezintă o încercare pe care cei care nu au credință sau înțelepciunea vieții o pot considera nedreaptă sau chiar absurdă. Pentru cine îl are pe Dumnezeu în centrul ecuației propriei existențe, încercările reprezintă o binecuvântare, căci ele ne descoperă mai bine propriile limite și slăbiciuni, și odată cunoscut mai bine adevărul despre noi înșine, știm și ce remedii trebuie să folosim pentru a ne îmbunătăți viața. Dar, mai ales, realizăm câtă nevoie avem de harul și puterea lui Dumnezeu.

O vreme de încercare se poate transforma într-o binecuvântare, atunci când ne constrânge să lepădăm hainele falsității, ale autosuficienței și ale siguranțelor care se dovedesc a fi atât de false. Acum, de exemplu, suntem constrânși să constatăm limitele și greșelile prin care am construit o civilizație pe care o credeam izvorul fericirii noastre, ceea ce dovedește o mare iluzie.

Dacă privesc puțin în urmă, în istoria recentă, constat că oamenii nu au învățat bine nici lecția dată de Cel de-al Doilea Război Mondial și nici cea a Comunismului. Am dubii că vor înțelege lecția dată de pandemie. Văd cum crește numărul celor care consideră că totul se va sfârși cu vaccinarea, după care urmează revenirea în paradisul terestru în care ne era atât de bine. Chiar așa să fie? De ce nu vrem să înțelegem că rezolvarea problemelor începe cu recunoașterea fragilității noastre și a faptului că avem nevoie unii de alții ca de aer, iar pentru a ne însănătoși cu adevărat este nevoie să schimbăm multe din societatea pe care am construit-o, adică să gândim și să ne comportăm mult mai „ecologic" decât o facem în prezent. Să dau un exemplu concret, ușor de înțeles: Întrucât acest virus lovește rău mai ales acolo unde găsește slăbiciune și imunitate

scăzută, eu nu prea am văzut la oameni o schimbare de comportament față de cei mai slabi, bătrânii. Ei trăiesc în continuare cu pensiile lor mizerabile, la fel de singuri ca și înainte de pandemie. Și dacă alimentația nesănătoasă, aerul și apa poluate, stresul și frica ne slăbesc considerabil imunitatea, nu am constatat deloc din partea statului (care acum zice că are mare grijă de sănătatea cetățenilor) o schimbare a atitudinii și politicilor sale pentru ca alimentele să redevină bio, pentru scăderea gradului de poluare a aerului, apei și solului, și nici nu a făcut nimic pentru ca oamenii să nu mai fie atât de stresați; dimpotrivă, îi văd pe mulți mai stresați decât înainte și cu o frică ce le-a pătruns adânc în oase, cum se zice. În prezent, mulți am devenit mai slabi decât înainte și mai dependenți de medicamente. Așa vom scăpa de pandemie? Vom scăpa de acest episod al ei, dar la orizont putem deja întrevedea altele.

Vindecarea noastră pornește dintr-o inimă plină de iubire și dintr-o minte înțeleaptă. Aici trebuie lucrat cel mai mult, în interiorul nostru. Astăzi să iubim mai mult și să privim în jur și la tot ce se întâmplă cu mai multă înțelepciune, dar mai ales cu mai multă credință în Dumnezeu. El, sigur ne vrea sănătoși, fericiți și scăpați de orice virus. Și tare bine ne-ar fi, dacă și noi ne-am dori cu adevărat aceasta.

22 octombrie 2021

DE CE SE GOLESC BISERICILE?

Un bun confrate și prieten se plânge că se golesc bisericile; nici mie nu-mi cade bine când văd același lucru. UE vrea să fie laică, cât mai laică; România este un stat laic, ca majoritatea statelor lumii. Cultura și civilizația pe care le-am construit vrem să fie laice, iar mulți dintre „bunii noștri creștini” de la sfântul Andrei încoace spun că ora de

religie nu are ce căuta în școlile statale. Cei mai mulți dintre noi vrem să fim autonomi și independenți în spațiul nostru laic. N-avem nimic cu Dumnezeu, El să stea doar între zidurile bisericilor, iar spațiul dinafară să ne aparțină în întregime nouă, oamenilor. Așa-i, sau nu? În plus, mulți dintre bunii noștri creștini, scăpați de sărăcia comunistă declară sus și tare ca ai lor copii să aibă ce n-au avut ei, adică? Tot felul de lucruri; dar nu le-a trecut prin cap să se întrebe dacă nu cumva lucrul esențial pentru copiii lor îl reprezintă credința.

Iată, părinte Damian, cauza principală care duce la golirea bisericilor. Și, cum bine zici, chiar unii dintre unșii Domnului, se ocupă prea mult cu cele materiale (inclusiv cu ridicarea de biserici), și prea puțin cu cele ale lui Dumnezeu; și intră ultimii în biserică. Vai, vai, vai! Biserica este lăcașul sacrului, dar dacă lumea pe care noi am construit-o, o vrem laică, adică fără sacru, cum să se umple cu oameni lăcașul sacru? Zi și sfinția ta, că te știu un preot luminat!

Deci, remediile și soluțiile pe care le cauți la această dramă a lumii (mulți nu o consideră o dramă) sunt într-o antropologie sănătoasă și deschisă spre transcendent. Drumul spre Dumnezeu (inclusiv spre biserică) îl reprezintă omul adevărat (homo religiosus) în existența lui concretă. Să construim o antropologie, o cultură și o civilizație care să favorizeze deschiderea omului spre Creatorul și Mântuitorul său. Am răspuns puțin cam „filosofic", dar știu că înțelegi ușor, căci ești luminat.

26 octombrie 2021

SOS! RĂDĂCINILE NOASTRE CREȘTINE

Dacă aș fi olandez și mi s-ar cere să mă prezint în fața unei adunări cu ceva reprezentativ pentru țara mea, cu ce m-aș prezenta? Cu un superb buchet de lalele.

Văzându-mă, toți ar zice uau și poate ar aplauda, căci lalelele reprezintă un bun simbol al Olandei. Însă după ce și-ar reveni din mirare și admirarea frumoaselor lalele, aș avea ceva de spus acelei adunări pe care am cucerit-o cu lalelele mele: Dragii mei, nu-i așa că lalelele acestea sunt minunate? Uitați-vă ce culori vii au, cât sunt de delicate, cum ne încântă privirea și ne înveselesc inima! Nu știu însă dacă ați remarcat un lucru: Ele sunt tăiate, separate de rădăcina lor; dacă acum strălucesc în culori proaspete, vii și încântătoare, nu tot așa va fi peste o săptămână. Atunci, frunzele și petalele lor vor fi veștede, complet lipsite de strălucire; și ce le așteaptă? Vor ajunge la coș, sau în vreun tomberon.

Cam așa văd eu frumoasa și încântătoarea civilizație pe care o construim acum, ruptă de rădăcinile ei creștine, adică supusă dezintegrării și morții. De exemplu, cea mai avangardistă țară a Europei, Franța, prima fiică a Bisericii, deoarece, în revoluția ei, a încercat să decapiteze credința creștină, astăzi e pe primul loc în consumul de antidepresive, de 3, 4 ori mai mare decât media europeană. În plus, Franța are 5 milioane de alcoolici, iar 2 milioane folosesc regulat droguri.

Noi, aici, în România noastră dragă (din care mulți vor să fugă, să scape de ea), încotro ne îndreptăm și cât va rezista tot ce am construit de trei decenii încoace? De exemplu, oare nu cumva multe dintre satele noastre vor mai dura 20, maximum 30 de ani? Câți indivizi din tinerele generații vor să mai trăiască în aceste sate? Dacă tinerii nu mai sunt interesați de bunii și străbunii lor, de toate valorile culturale, laice și religioase pe care ei le-au creat, le-au trăit, pe tinerii noștri, ce i-ar mai reține în aceste localități? Nimic. Două milenii de trăire, de credință, cultură și civilizație creștină, pentru mulți din lumea actuală nu reprezintă decât niște cadavre bune de pus într-un muzeu

al figurilor de ceară. Și nu ne mai interesează nici mormintele bunicilor; nu ne găsim timp pentru a le îngriji țărâna care îi acoperă, nici să aprindem o lumânare și să spunem o rugăciune pentru odihna sufletelor lor.

Fără rădăcini, suntem o floare de păpădie care se risipește la cea mai simplă adiere a vântului. Europenii ajunși în America, tăindu-le rădăcinile negrilor, rupându-i de continentul lor, i-au făcut sclavi pentru mai bine de patru secole.

Trecutul nostru bimilenar mai rămâne far de lumină pentru prezent? Valorile pe care le-au trăit înaintașii noștri și credința creștină mai rămân la temelia caselor noastre? Ne dăm seama de faptul că cei care acum conduc lumea, rupându-ne de rădăcinile noastre, ne transformă în simple marionete pe care le manevrează cum vor? Aceasta ne dorim? În concret, referitor la viața noastră, ne-am pus întrebarea: De unde venim, ai cui suntem și încotro ne îndreptăm? Ce răspuns am dat la aceste întrebări? Biblia are un răspuns: „Dacă Domnul n-ar zidi casa, în zadar ar trudi cei care o zidesc” (Ps 127, 1).

27 octombrie 2021

UN GÂND DE DIMINEAȚĂ

De multe ori, ceea ce critici la alții reprezintă partea vătămată, bolnavă din tine. Ceea ce nu-ți place la alții este ceea ce ar trebui să însănătoșești în tine. Și ce e și mai rău, este faptul că problemele pe care nu reușim sau nu vrem să le rezolvăm astăzi, le dăm copiilor noștri, să le rezolve ei mâine. Și fiindcă ei vor imita exemplul nostru, vor transmite copiilor lor greaua moștenire primită de la părinți. Ca exemplu concret care confirmă cele spuse este actualitatea baladei Miorița cu tot fatalismul și resemnarea ei, caracteristici ale spiritului și comportamentului multor

români, observat de străini cu multe secole înainte și actual, din păcate, în viața multor contemporani. Când aud „așa este în România", „la noi nu se poate", mi se ridică părul în cap, atât cât mai am.

Se spune pe bună dreptate că frumusețea stă în ochii privitorului. Ieri am ieșit puțin prin oraș, și pentru a vedea cum sunt respectate normele date de guvern pentru această perioadă. Concluzie: Orașul este frumos, adică oamenii i-am văzut frumoși, sociabili, amabili, adică oameni normali care duc o viață normală. Erau îmbrăcați cu gust, cu un comportament civilizat, străzile erau curate, iar magazinele și bisericile deschise. Chiar mi-a plăcut să ascult dangătul clopotelor de la mitropolie și cântecul-rugăciune al unui călugăr de la mănăstirea Trei Ierarhi. Lipsea bardul meu îndrăgit, cântărețul de muzică folk care are un loc al lui pe o bancă de lângă mănăstire. Mă gândeam uneori că el, când l-o chema Domnul la dânsul, o să-i încredințeze în rai un loc tot de interpret de muzică folk, dar într-un alt stil, ceresc, despre care acum noi nu știm mai nimic.

Eu nu cred că peste pământul țării noastre plutește vreun duh rău și un anume destin neplăcut sau chiar tragic este scris pe fruntea românilor. Cred că suntem rezultatul gândurilor și dorințelor noastre, iar lumea este frumoasă sau urâtă în funcție de cum este privirea noastră, frumoasă sau urâtă. Cu o precizare foarte importantă: Dumnezeu ne-a creat frumoși, buni, drepți și adevărați. La fel, întreaga lui creație este frumoasă și bună. Iar dacă totuși există și urâțenie, răutate, falsitate și nedreptate, toate acestea izvorăsc din noi.

Astăzi, cum ne vedem în oglinda sufletului nostru? Eu mă văd plin de liniște, pace, împăcare cu mine și cu lumea, încrezător în Domnul și recunoscător pentru că mi-a mai acordat o zi pentru a putea iubi.

28 octombrie 2021

IARTĂ DACĂ VREI SĂ FII SĂNĂTOS

Există cineva care, deranjat de o anumită atitudine și cuvinte ale mele, m-a jignit grav și într-o manieră aproape cinică. Recunosc faptul că din acel moment, au trecut ani de zile în care de multe ori mi-a venit ideea să mă răfuiesc personal cu acea persoană, să-i spun tot ce am de spus. De iertat, am iertat, dar durerea în interiorul meu rămânea, ca și dorința de revanșă, nu de răzbunare.

Greu mi-a fost să port în mine acea durere care pentru mai mulți ani a reprezentat o rană care mi-a slăbit sănătatea nu doar a inimii și sentimentelor mele, dar și a trupului. Cred că multe nopți nu am dormit bine, multe mâncăruri mi-au stat în gât, multe stări de nemulțumire mi-au tulburat liniștea interioară din cauza acelui episod neplăcut.

Deși știu că Dumnezeu este iubire, iar dreptatea lui se manifestă mai ales prin milostivire și iertare, greu mi-a fost să nutresc doar sentimente de iubire, adică de iertare pentru acea persoană. Cu timpul însă, luminat de duhul lui Dumnezeu, cred că am priceput mai bine una din legile fundamentale ale sănătății, adică ale stării de bine pe care Creatorul a sădit-o în noi, oamenii, iar această lege se numește simplu iertare totală, adică așa cum zice Isus Cristos, de șaptezeci de ori câte șapte.

Am înțeles, greu și cam târziu, că a fi sănătos sau a te reface din diferite boli și neputințe înseamnă a avea o gândire și o inimă în care, pentru niciun motiv, nu ai voie să porți nici cel mai mic resentiment față de nicio persoană. Noi am fost creați de Dumnezeu din iubire și pentru a iubi, iar o față sublimă a iubirii se numește iertare. Consider că multe din bolile și defectele noastre au ca și cauză nu doar puțina noastră dragoste, ci mai ales dorința de revanșă. Cred că iertarea este prioritară chiar și în fața dreptului și obligației de restabilire a adevărului și dreptății, de apărare a

onoarei și demnității propriei persoane. Chiar și atunci când cineva te scuipă în față și-ți adresează cele mai grele și urâte acuze și jigniri, și atunci, cel mai bine pentru tine este să-l ierți pe loc și din toată inima, deși legea îți oferă toate motivele pentru a-l chema în fața judecătorului, în tribunal.

Isus Cristos rămâne cel mai mare binefăcător și medic al omului și umanității prin puterea iertării sale. Care au fost printre ultimele cuvinte ale vieții sale pământești? „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!" Din ziua în care iertarea completă, totală și definitivă a pătruns în inima și gândurile mele, din acea zi mărturisesc că m-am simțit foarte bine. În prezent, fără niciun efort privesc spre acea persoană cu multă iubire. Mă mir eu însumi cât de dragă mi-a devenit, deși niciodată nu și-a cerut scuze pentru durerea pe care mi-a pricinuit-o cândva, într-un trecut care pentru mine este mort și îngropat definitiv.

V-am mărturisit aceste lucruri, nu pentru că aș vrea aplauzele cuiva; chiar nu-mi folosesc la nimic. Singurul motiv pentru care am făcut publică această confesiune este acesta: Să iertăm din toată inima dacă vrem să fim sănătoși.

31 octombrie 2021

ASCULTĂ, OMULE; IUBEȘTE!

«Ascultă, Israele: Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn. Să-l iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta!» A doua este aceasta: «Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți!» (Mc 12, 29-31)

Ascultă, omule; ascultă-l pe Domnul Dumnezeul tău! De ce să-l ascult, de frică să nu pățesc ceva rău, din constrângere și condiționări din toate părțile? Cam acestea sunt motivele pentru care mulți români stau acum la coadă, la vaccin. Trăim într-o lume democratică, adică suntem

liberi și emancipați. Ca atare, deja de mici copiilor li se spune că chiar și vocea părinților are o valoare relativă, iar dacă vreunul din cei care ți-au dat viață a ridicat glasul la tine, ai dreptul să-i denunți. În libertatea noastră greșit înțeleasă, nicio voce, niciun glas nu reprezintă Vocea sau Glasul; totul este relativizat, în afară de noi înșine, de persoana noastră, de egoul nostru pe care l-am urcat pe un piedestal. Una din formele idolatriei contemporane, alături de bani și plăcere, o constituie individualismul, afirmarea Ego-ului.

Ascultă, omule, Domnul Dumnezeul tău nu ești tu, nici banul, puterea sau plăcerea, ci EU. Ascultă-mă pe Mine, ca să-ți fie ție bine, urmașilor tăi și urmașilor urmașilor tăi. Ascultă-Mă, dar nu ca sclav, supus sau subaltern, ci liber și îndrăgostit de mine, ca frate al meu, Isus Cristos, ca fiu al Tatălui veșnic, ca templu al Duhului Sfânt! Ascultarea de Domnul este mama înțelepciunii; iubește înțelepciunea!

Iubirea reprezintă motorul universului, izvorul și scopul vieții. Iubirea este piatra de boltă care menține edificiul acestei lumi; opusul ei, ura, înseamnă distrugere și moarte, urâciunea pustiirii. Iubirea înseamnă întoarcerea la esențial, la bază, la temelia vieții. Iubirea înseamnă viitorul omenirii. În secolul anterior, Malraux a profețit: Secolul nostru (XXI) va fi religios, sau nu va fi deloc. Are dreptate: Ori ne iubim, ori ne autodistrugem și dispărem de pe fața pământului. Pe talerele balanței care cântărește dreptatea, trebuie să stea nu legile pe care noi oamenii ni le dăm, ci Iubirea. A iubi și a fi iubit constituie cheia fericirii noastre, a oamenilor. Ba, mai mult: Iubirea îi include nu doar pe oameni, ci și pământul de sub picioare, apa, aerul, plantele și animalele, ba chiar și satelitul pământului, Luna, pe care omul a ajuns să pășească. Să iubim chiar și frunza care acum cade din copac și să-i fim recunoscători, căci ea, împreună cu multe alte frunze ne-au ținut umbră în arșița verii.

Să-l iubim pe Dumnezeu, pe oameni și întreaga creație cu inima noastră, așa cum este ea, mai mare sau mai mică, mai generoasă sau mai zgârcită, mai curată sau mai murdară. Îmbrăcați în haine de sărbătoare, sau în zdrențe, să iubim, așa cum suntem; să ne iubim și să ne acceptăm așa cum suntem. Iubirea va scoate la iveală frumusețea și bunătatea din noi și vom învăța să fim mai toleranți, mai înțelegători, mai dispuși să ne vedem bârnele din ochi, înainte de a vedea paiul din ochiul fratelui nostru.

Iubirea înmoaie inimile cele mai împietrite și le topește pe cele de gheață; transformă lacrimile de jale în lacrimi de bucurie, devine lumină în întuneric. Iar dacă Dumnezeu are o mie de motive să fie drept cu noi, un singur gest de iubire din partea noastră transformă dreptatea divină în milostivire și iertare. Iubește și fă ce vrei!

Noiembrie

2 noiembrie 2021

UN GÂND PENTRU SCUMPII NOȘTRI TRECUȚI ÎN VEȘNICIE

Astăzi inima îmi este plină de cei care au murit cu semnul credinței iar acum dorm somnul păcii. Atâtea chipuri pline de lumină strălucesc în fața ochilor mei. Frunți senine, bătute de vânturi și ploi, arșiță și frig, ochi limpezi, ferestre ale unor suflete mari și generoase; toate îmi zâmbesc și mă privesc cu aceeași dragoste, cu aceeași bunătate și gingășie pe care le-am simțit de nenumărate ori când erau pe acest pământ.

Astăzi, dragi și scumpi trecuți în veșnicie, vă simt vii în inima și gândurile mele. Voi nu ați murit; iubirea voastră de oameni, credința în Dumnezeu, exemplul vostru de demnitate continuă să strălucească în lumea noastră, a celor care continuăm să urcăm treptele drumului spre cer, spre casa plină de lumină de la ferestrele căreia ne priviți cu drag, așa cum ați făcut-o și în scurta voastră viață printre noi, pământenii.

Astăzi, pe mormintele voastre sunt flori proaspete și lumânări aprinse. La căpătâiul trupului vostru spunem o rugăciune de mulțumire pentru tot ceea ce ați fost și sunteți pentru noi. În urma voastră ați lăsat o lume mai bună. Ați închis ochii pentru acest pământ cu lumânarea credinței aprinsă, cu iubirea voastră de oameni, cu palmele voastre bătătorite de muncă, cu modestia și simplitatea unei vieți trăită în demnitate. Aceasta este cea mai frumoasă moștenire pe care puteați să ne-o lăsați; vă mulțumim! Odihniți-vă în pacea Domnului înviat!

8 noiembrie 2021

SFINȚII ARHANGHELI MIHAIL ȘI GAVRIL

În inocența copilăriei noastre, visurile ne erau populate și cu îngeri. Totdeauna erau învești mântați în lumină, într-o strălucire mai frumoasă decât a soarelui, cu aripi mari care înflăcărau fantezia mea ce mă făcea să-i văd zburând printre stele și galaxii, între cer și pământ, între tronul Celui de Sus și noi, pământenii. Îngerii aceștia frumoși, buni și prietenoși sunt ca niște rude ale noastre, dar rude spirituale, căci nu au trup, și de aceea ne vorbesc altfel decât oamenii; vorbesc sufletului nostru cu voci șoptite, tainice. Au niște mesaje să ne transmită din partea Celui care i-a trimis la noi; sunt un fel de ambasadori ai divinității.

Arhanghelii nu sunt îngeri oarecare, ci au o demnitate și menire foarte mare și plină de importanță. Cu numele său, Mihail ne întreabă: „Cine este ca Dumnezeu?", iar răspunsul corect este unul singur: Nimeni! El este căpetenia îngerilor buni și ne arată puterea biruitoare a Domnului împotriva îngerilor răi și a capului tuturor răutăților, diavolul. Prin acest arhanghel Dumnezeu ne protejează de Cel Rău și ne dă putere în lupta noastră cea bună.

Gavril este purtătorul veștilor bune. Cerul îl trimite la noi pentru a ne spune că Dumnezeu coboară între oameni și rămâne cu noi; el îl întărește pe Domnul suferind în grădina măslinilor; tot el vestește învierea Domnului și a doua lui venire în slavă.

Ființe pure, spirituale, acești doi arhangheli, intermediari și mijlocitori între cer și pământ, ne sunt astăzi călăuze și modele ale credinței și vieții noastre de fiecare zi.

Nenumărați creștini le poartă numele; tuturor acestora le dorim din toată inima ocrotirea și mijlocirea sfinților lor patroni.

La mulți ani, Gabriela, Gabriel, Mihaela și Mihai!

11 noiembrie 2021

SLUJIȚI-L PE DOMNUL CU BUCURIE!

Astăzi, 11 noiembrie 2021, Moldova catolică are o șansă spirituală în plus pentru împlinirea vieții ei de credință, o nouă ocazie pentru a-și trăi cu mai mult entuziasm credința catolică împreună cu toți oamenii de bunăvoință. Hirotonirea episcopală a mons. Petru Sescu ca episcop auxiliar de Iași înseamnă darul cerului și motivul slujirii lui Dumnezeu cu o inimă plină de bucurie. Mă gândeam astăzi la un ceva anume: Ori de câte ori m-am întâlnit cu preotul și omul Petru, în inima mea se trezea un sentiment de bucurie. Chipul și ochii lui erau pentru mine ca o fereastră prin care iradia bucuria.

Binecuvântat să fii preasfințite Petru pentru bucuria pe care am trăit-o în orice întâlnire pe care am avut-o cu tine! Te asemăn cu fecioara mamă Maria care, purtându-l pe Mântuitorul lumii, când a ajuns la verișoara ei Elisabeta, pruncul acesteia a tresăltat de bucurie în sânul ei. Ori de câte ori ai venit spre mine, sau eu spre tine, mi-ai transmis bucuria întâlnirii în Domnul. Prezența ta mi l-a adus mai aproape pe Dumnezeu. Consider că cerul ți-a dat această carismă și cred că oriunde vei merge, vei oferi oamenilor bucuria trăirii în Domnul.

De aproape doi ani încoace am văzut prea multă durere, prea multe chipuri triste sau abătute. Cred că nu este întâmplătoare numirea și hirotonirea Preasfinției Tale în acest timp al pandemiei. Ești un semn al timpului, chemat și trimis de Dumnezeu între catolicii Moldovei și printre toți oamenii cu care vei intra în contact pentru a-i întări în credință. Așa cum mie mi-ai oferit multe ocazii de a trăi bucuria de a fi împreună, de a ne trăi credința și fraternitatea noastră umană, la fel cred că reprezinți pentru toți un om trimis de Dumnezeu pentru a-L sluji cu bucurie, cu multă bucurie.

Așadar, dragi feisbuchiști, împreună cu noul episcop Petru Sescu, să-l slujim pe Dumnezeu cu multă bucurie!

15 noiembrie 2021

O LACRIMĂ

Cât de însemnată sau neînsemnată ți se pare o lacrimă? Una mică, aproape imperceptibilă ce iese prin colțul ochiului și tăcută, se prelinge, se pierde pe obraz? O simplă lacrimă, transparentă; aproape nu o deosebești de culoarea ochilor sau de tenul feței.V-au curs lacrimi de durere, tăcute și neștiute de nimeni? Ați vărsat lacrimi de bucurie? Lacrima; o bucățică din sufletul și inima noastră, ieșită fără de voie din prea plinul durerilor sau bucuriilor noastre interioare. Viața are meandrele ei, și în curgerea spre contopirea cu marea cea mare, din când în când, câte o lacrimă mai iese din albie pentru a ne spăla ochii și a-i face mai strălucitori, mai curați. Dar lacrima sapă în obraji; lasă urme adânci, brazde ale unor dureri care par să nu se mai termine, să nu le mai sece izvorul.

Lacrima celuilalt ar trebui să-ți spele inima de răutatea celui care a provocat-o. Când un om plânge, ce bine ar fi dacă alții ar plânge! Lacrimile de durere, dar mai ales cele de căință sunt mai terapeutice decât sfaturile psihologilor și chiar ale duhovnicilor. Și dacă astăzi este atât de multă suferință, aceasta se întâmplă din cauza celor care ar trebui să plângă și nu plâng; ei se consideră nevinovați, iar plânsul ar fi un semn de slăbiciune.

Societatea noastră nu e plângăreață și în public rar ți se întâmplă să vezi pe cineva plângând. Doar vreun copil, care în ingenuitatea lui nu a învățat încă să-și ascundă durerile. Eu mă bucur mult când întâlnesc persoane pozitive care emană bucurie, optimism, credință în Dumnezeu și chef de viață. Dar, am adesea o reținere, căci știu bine, din propriile

trăiri, ca și din relațiile cu oamenii, că peste fericirile noastre curg și lacrimi, că dorurile și iubirile noastre sunt împletite și cu ofuri, iar uneori ni se întâmplă să plângem de fericire. Chiar și drumurile marilor convertiți, ca și cel al eroilor sunt brăzdate cu lacrimi; oare de ce?

Mă întrebam când am plâns ultima dată, dar nu cu lacrimi de crocodil, cum a făcut-o domnul Băsescu în fața lui Stolojan, în campania electorală. Și bărbații plâng câteodată (ar trebui să plângă mai des); chiar și Fiul lui Dumnezeu a plâns, și încă de mai multe ori. Tu, când ai plâns ultima dată și la ce ți-a folosit?

17 noiembrie 2021

PE MÂINI BUNE

O persoană pe care o apreciez mult, mi-a povestit un fapt care m-a impresionat profund. Îmi spunea cum mama ei, la scurt timp după ce a dus-o la botez, a adus-o din nou în biserică pentru a o încredința grijii și protecției lui Dumnezeu. Stând în fața altarului, ținând-o pe palme, a ridicat-o spre Cel de la care a primit-o și i-a oferit-o din nou Creatorului și Dătătorului vieții. „Doamne, ia în grija ta copila pe care mi-ai dat-o; binecuvânteaz-o și ferește-o de rău!" Îmi mai spunea că mama ei așa a procedat cu toți copiii ei. Fără să știe cineva, a venit cu fiecare în biserică, în fața lui Dumnezeu și i-a încredințat grijii și binecuvântării Sale.

Când îmi povestea toate acestea, gândul meu zbura la tații greci și romani din Antichitate, care își legitimau și recunoșteau nou-născuții, luându-i în brațe și recunoscând în mod oficial că erau copiii lor. Acesta era un ritual religios și juridic în același timp prin care un copil era introdus în cadrul legal al familiei. Fără acest ritual, nou-născutul era

sortit morții, sau, în cel mai fericit caz, preluării lui de către o persoană sau familie miloasă.

Repet, m-a impresionat profund această povestire care îmi vorbește despre o credință puternică și o încredere totală a acelei mame în providența divină pentru copiii ei. Nu știu dacă și mama mea a procedat la fel cu mine, dar m-aș bucura mult să știu că a făcut la fel; poate îmi va trimite vreun semn din cer să-mi spună că așa a fost și cu mine.

Este bine ca părinții să fie preocupați de binele și siguranța copiilor lor; cred că procedează bine atunci când adună deoparte sume de bani pentru viitorul lor.

Însă m-a impresionat profund acea mamă care, stând în picioare în fața lui Dumnezeu, a ridicat spre el rodul sânului ei, oferindu-l protecției și iubirii Creatorului și Dătătorului vieții. Acel copil, sigur este pe Mâini bune. Mă simt în siguranță în mâinile lui Dumnezeu și cred că nimic rău nu i se poate întâmpla sufletului meu; ba chiar și trupul meu își găsește liniștea în brațele sale.

23 noiembrie 2021

CINE ESTE PENTRU MINE (TINE) ISUS CRISTOS

Isus Cristos este mai mult decât prezența în viața mea, în inima și gândurile mele a unei persoane dragi. Părinții, persoana iubită, prietenii ne sunt alături la bine și la greu și formăm comunități ale unei vieți frumoase, adevărate și rodnice.

Isus Cristos este mai mult decât mama care ne-a dat viață și avem sânge din sângele ei, carne din carnea ei și inimă din inima ei. Dumnezeu reprezintă însăși suflul nostru vital; el este originea, calea și scopul vieții noastre. Părinții ne-au dat viață și ne-au crescut pentru ca noi să devenim independenți și să putem zbura departe de cuibul

în care ei rămân și ne privesc cu drag și nostalgie cum pășim prin viață. Cristos este începutul și sfârșitul vieții noastre; de la El venim și spre El ne îndreptăm. Dumnezeu este firul roșu de care ne ținem pentru a nu ne rătăci prin labirintul în care ne aruncă viața.

Pentru noi, Isus Cristos nu este doar un pedagog sau înțelept care ne învață cum să trăim; este neprevăzutul care ne surprinde plăcut în fiecare clipă. El este ca aerul proaspăt sau parfumul discret care pătrunde în fiecare colț al casei noastre. Este lumină pe drumurile pe care pășim atunci când ieșim din casă; este hrană zilnică și apă vie de care avem nevoie pentru a nu cădea pe cale. Este adiere de vânt, caldă și plăcută, care ne mângâie obrazul; este voce discretă care ne șoptește cât de mult ne iubește; este lacrimă ce curge împreună cu lacrimile noastre; este poezie, cântec și dans în ceasurile noastre bune; este speranță neclintită și cârmaci destoinic atunci când barca vieții este asaltată de valuri; este consolare și ultim refugiu când moartea bate la ușă; este Înviere care ne poartă pe aripile sale în paradisul pregătit pentru noi încă de la începuturile lumii.

Cred că Isus Cristos este prezent și în aceste cuvinte care tare mult doresc să se transforme în cuvinte de viață în mine care le scriu și în tine, care le citești. Să ne fie ziua plină de prezența Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos!

24 noiembrie 2021

NU ESTE BINE CA OMUL SĂ FIE SINGUR

„Și Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur. Îi voi face un ajutor pe potriva lui. Domnul Dumnezeu a făcut o femeie din coasta pe care o luase din om și a adus-o la om" (Gn 2, 18.22). Interesant; deși suntem creați de un Dumnezeu plin de înțelepciune, El însuși a

constatat că lucrarea mâinilor sale nu este cea mai bună dacă rămâne singură. Chiar dacă ne naștem și murim singuri, nu suntem mulțumiți dacă suntem singuri, indiferent cât de sănătoși am fi și câte bunuri am avea. De exemplu, Dumnezeu ne-a oferit zâmbetul, știind bine că sunt multe momente în viață (chiar zilnice) când avem nevoie de un zâmbet, sau când este bine să zâmbim altora. Avem nevoie de căldura unei inimi, de un cuvânt bun, o mână întinsă, de înțelegerea și iertarea altora și de multe altele.

Mă întreb adesea dacă reușesc să intru în gândurile cuiva (discret și cu delicatețe), dacă îl înțeleg cu adevărat și dacă în afara angrenajului social sau profesional, trăiesc bucuriile și durerile celor cu care mă intersectez zilnic. Ar fi tare bine ca angajatorii, patronii și toți cei care prin natura funcției au în subordine alți oameni, să țină cont nu doar de randamentul profesional al acestora, dar și de vârsta, starea de sănătate, familia și alte probleme personale pe care le au angajații sau dependenții lor.

Mă întreb dacă sunt important pentru măcar un om din lumea aceasta. Știu, din propriile trăiri, că fericirea înseamnă comuniune a inimilor, gândurilor și fundamentarea planurilor de viață pe temelia de nezdruncinat care este Dumnezeu. Știu că fericirea mea depinde de fericirea celuilalt și că a fi om cu adevărat înseamnă a crește împreună cu ceilalți. De aceea, solitudinea, mai ales cea interioară, provoacă mai mari dureri și îl poate conduce pe om chiar la sinucidere. Omul poate suporta orice, dar nu singurătatea inimii; aceasta reprezintă anticamera iadului și morții.

Binele nostru comun, inclusiv dispariția gropilor de pe străzi și a peturilor (se va întâmpla vreodată în România?), izvorăște din comuniunea intimă a gândurilor și inimilor noastre. Iar în contextul actual, insistența continuă pe

izolare și distanțare o consider nu doar antiumană, ci de-a dreptul diabolică. Distanțarea, adică înstrăinarea inimilor ne alienează și ne distruge mai rău decât un drog.

27 noiembrie 2021

VESTITORII BUCURIEI

Vedeți cum magazinele sunt pline deja cu tot felul de ornamente, lumini și multe altele care să înfrumusețeze lumea și viața noastră în timpul sărbătorii Nașterii Domnului. Nu știu dacă în casa voastră, sau în jurul ei ați pus deja vreun ornament sau luminiță; eu, da. Am însă senzația că și anul acesta totul este cam palid și lipsit de strălucire, de veselie și seninătate. Parcă mă mișc într-o lume care trăiește în ceață. Se vede și soarele, dar prea puțin; ceața persistă, și e cam frig, dar nu este ger.

Copilul din mine însă nu a murit, nici măcar bolnav nu este și-mi place să aprind multe luminițe, să pun podoabe peste tot, să ascult cântece frumoase despre Isus în ieslea din Betleem. Mărturisesc ceva care mă emoționează și acum: Copil fiind, îl priveam îndelung pe Pruncul din ieslea din biserică și îmi era milă de el, căci era aproape gol. Mă rugam la animalele din spatele ieslei să sufle mai tare asupra lui ca să-l încălzească și nu înțelegeam de ce mama Maria nu avea cu ea niște hăinuțe cu care să-l îmbrace; chiar eram puțin supărat pe ea.

Copilul din mine nu a murit: În toți oamenii pe care acum îi întâlnesc la biserică, pe stradă sau oriunde aș fi și-i văd cu masca peste față, cam abătuți și îngânduraţi îl văd pe Pruncul copilăriei mele căruia îi era frig în ieslea din biserica satului natal. Instinctiv, îmi vine să suflu spre fața celor pe care îi întâlnesc; să le transmit un plus de bucurie, de încredere, de căldură sufletească, de credință în Dumnezeu care este prezent între noi, acum, în această așa-zisă

pandemie, mai mult decât era înainte de a ne procopsi cu acest necaz.

Simt că acum, când această ceață rece și neplăcută nu a plecat dintre noi, Pruncul Isus este și mai aproape de inima noastră și cred că s-ar bucura nespus de mult dacă l-am înconjura cu mai multe lumini, dar mai ales cu mai multă frumusețe a gândurilor și sentimentelor noastre. Chiar dacă nici anul acesta nu vor fi vândute prea multe podoabe pentru sărbătorile de iarnă (pardon, sărbătoarea Nașterii Domnului), cred că prin bunătatea, seninătatea și puritatea noastră sufletească vom reuși să fim noi (nu podoabele exterioare) frumusețea sărbătorilor care se apropie.

Intrând în direct în perioada de pregătire pentru sărbătoarea Nașterii Domnului, simt o chemare interioară, din adâncul sufletului, pentru a fi mai plin de căldură umană, de înțelegere, de împărțire a ceea ce am cu cei care au mai puțin. Și chiar dacă persistă „ceața pandemică", cred că fiecare dintre noi putem fi o luminiță, sau chiar o făclie aprinsă.

Cred că Pruncului Isus trebuie să-i facem mai mult loc în gândurile și viața noastră. Nu-i rău deloc să înfrumusețăm casele și localitățile cu multe podoabe și luminițe; dimpotrivă, să fie prezente peste tot și să ne bucurăm de ele. Eu văd însă atâta frumusețe sub chipurile acoperite de măști; văd atâta bunătate în inimi care acum parcă bat mai încet și sunt puțin înfricoșate. Văd în jurul meu o lume atât de bună, care mai că nu țipă în gura mare: Iubește-mă; lasă-mă să te iubesc! Podoaba cea mai de preț o constituie iubirea din inimile noastre; noi formăm Crăciunul lui Dumnezeu. „Fraților, pe voi să vă facă Domnul să creșteți și să prisosiți în iubire unii față de alții și față de toți" (1 Tes 3, 12).

Nu-i așa că în casele noastre, noi suntem cea mai frumoasă podoabă? Fiecare zi și fiecare gest poate fi un

globuleț, un ornament frumos pe care îl atârnăm în pomul vieții; în fiecare faptă bună Pruncul din Betleem își mută domiciliul la adresa casei noastre.

PS: Ce ziceți de această idee-propunere? În pomul nostru de Crăciun, începând de mâine, timp de 28 de zile, fiecare va atârna zilnic un globuleț (o faptă bună). Să nu scriem nicio scrisoare lui Moș Crăciun. În schimb, să notăm zilnic fapta bună făcută, iar în noaptea sfântă a Nașterii Sale îi vom oferi Pruncului Isus scrisoarea cu binele pe care am reușit să-l facem. Acest bine al nostru va fi ca o hăinuță cu care îi vom acoperi trupul, ca să nu-i mai fie frig. Cine se prinde în acest „joc" al iubirii? Aș dori să formăm un grup al „Vestitorilor bucuriei". Cine vrea să se înscrie în grup, poate să-mi scrie în privat.

Decembrie

1 decembrie 2021

ZIUA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Dragi feisbuchiști, dragi români, ce sentimente trăim în această zi de sărbătoare? De dimineață, am simțit un fel de mândrie patriotică și am prins un steguleț tricolor de bradul de pe terasă; mi-am zis că și bradul trebuie să fie patriot de ziua națională a țării noastre. Nu știu, de exemplu, ce simt francezii de ziua lor națională, pe 14 iulie, când aniversează deschiderea închisorii Bastilia, ca simbol al monarhiei ce a fost abolită prin decapitare sub cuțitul ghilotinei.

Chiar suntem mândri de identitatea noastră românească și de apartenența la această țară? Dacă răspunsul este afirmativ, atunci pentru ce am plecat cu milioanele de pe pământul străbun? Aici, chiar muream de foame? Sau, oare nu cumva ademenirea euroilor și a tot felul de bunuri materiale (multe inutile sau chiar dăunătoare) este mai puternică decât iarba verde de acasă și pâinea de pe vatră? Am întâlnit mulți români plecați peste granițe care suferă de un complex de inferioritate și, printre altele, pocesc limba română, spunând că au cam „dimenticato". De ce oare ne descotorosim așa repede de valorile noastre identitare românești și ne peticim hainele ființei naționale cu tot felul de elemente străine împrumutate în grabă fără maturitate și simț critic? De ziua națională, ar trebui să ne răspundem la aceste întrebări.

Aniversăm România Mare, de la Nistru până la Tisa, adică astăzi este și ziua tuturor cetățenilor unei republici vai de capul ei, Moldova dintre Prut și Nistru. Dragi români de peste Prut, Eminescu este și al vostru; la fel și Ștefan cel Mare, sau regele Ferdinand Întregitorul.

De ziua unirii tuturor românilor într-o țară mare și frumoasă, doresc să fim mai uniți între noi. Marea unire pornește de la unirea dintre membrii aceleiași familii, de la relațiile strânse dintre vecini, care nu trebuie să se ignore, nici să se spioneze, ci să trăiască în strânsă prietenie și solidaritate. Invitați-vă vecinii la o cafea, la un ceai, la o seară frumoasă petrecută împreună. Vreau să-mi amintesc că avem o limbă frumoasă, limba română, cea care a făcut ca neamul românesc să dăinuie peste veacuri și milenii, din timpul dacilor și până în prezent. În frumosul și dulcele grai românesc ne-am spus bucuriile și ne-am plâns durerile, ne-am exprimat visurile și idealurile noastre. Limba ne-a definit ca români și pentru dăinuirea noastră peste veacuri pot spune că a fost mai puternică decât sabia sau banii. Putem să fim săraci lipiți pământului, sau chiar sclavi ai unor puteri străine. Dacă ne păstrăm limba română, vom continua să existăm, indiferent de condiția noastră socială sau economică.

Sunt valori sfinte care dacă rămân la temelia vieții noastre, neamul nostru nu va dispărea de pe fața pământului. Limba, credința și dragostea de țară și neam reprezintă valori fundamentale care nu se negociază niciodată, nu se vând, ci se cultivă și se păstrează cu sfințenie, cu dragoste, iar uneori cu jertfă, chiar cu jertfirea propriei vieți.

Astăzi aducem un prinos de recunoștință pentru toți românii care păstrează în cuget, simțire, vorbire și viață limba, credința și dragostea de neam și țară.

La mulți ani oricărui român, la mulți ani țării noastre scumpe și dragi!

Dumnezeu să binecuvânteze România și pe toți românii!

4 decembrie 2021

DIN ÎNȚELEPCIUNEA SOREI CATRINA

Mă uit la un interviu pe care la radioul ErcisFM, d.na Timaru l-a luat sorei Catrina Bogdan și mă tot minunez de înțelepciunea acestei măicuțe pe care și eu am avut privilegiul să o cunosc și să mă îmbogățesc din înțelepciunea ei. Are o dragoste de cunoaștere această soră și o prospețime a minții care mă uimește și mă umple de admirație. Ceea ce m-a surprins cel mai mult în acest interviu a fost o expresie a ei: „Eram o fată proastă". Cerându-i-se serviciile la parohia catolică din Constanța și ocupându-se cu toate problemele gospodărești, intrase în vizorul Securității, așa cum erau mai toate persoanele apropiate de preoți și biserică. Securitatea încerca pe toate căile să racoleze informatori și colaboratori dintre apropiații clerului pentru ca în felul acesta să poată controla și șantaja mai bine instituția rivală statului ateu numită biserica. Din cele ce povestește această înțeleaptă și simpatică soră Catrina, m-a surprins, repet, profunzimea înțelepciunii și modestiei ei: Ca să-i descurajeze pe comuniști să mai încerce să o racoleze, se prezenta în public ca „o fată proastă", deci cu care îți pierzi timpul să încerci să ți-o apropii. Recunosc, doar o persoană foarte inteligentă și înțeleaptă, dar și plină de modestie, poate adopta o astfel de tactică.

Sora Catrina, eu te cunosc destul de bine de la orele de Istoria Bisericii și cele de Cultură generală și știu cât de inteligentă ești! Ascultând acest interviu, m-ai edificat încă o dată și mi-ai arătat mai bine o față a ta, aceea a înțelepciunii și modestiei, virtuți și calități atât de importante pentru o viață demnă, frumoasă și rodnică!

Am pus în paralel spusele și viața sorei Catrina cu viața noastră, a creștinilor de astăzi. Câte ademeniri nu ne vin din

partea lumii! Cât sclipici, câte ambalaje frumoase nu ne livrează societatea aceasta materialistă și consumeristă, în interiorul cărora există multă vanitate, superficialitate și iluzii ale fericirii! Cât de bine ne-ar fi dacă în fața acestor ademeniri am adopta atitudinea sorei Catrina, aceea a „prostului" care nu pricepe, adică pricepe foarte bine ce se ascunde în spatele sclipiciului găunos și a falselor fericiri și nu cade în capcanele ce i se întind. Ce bine ne-ar fi dacă, scuzați-mi expresia, „nu am mai pune botul" la atâtea iluzii și tentații care ne mănâncă sănătatea, timpul, banii și ne încătușează spiritul, ne fac să uităm de demnitatea și menirea noastră. În fața dușmanului și a șireteniei lui, sora Catrina a știut să-și păstreze curățenia sufletească, afișând un fel de „prostie" care ascundea multă înțelepciune și demnitate; a știut cum să nu pactizeze cu forțele răului.

În sora Catrina, se adeverește ceea ce a spus apostolul Paul acum două milenii în urmă: „Fraților, cugetați la chemarea voastră: nu mulți sunt înțelepți după trup, nu sunt mulți puternici, nu sunt mulți de neam ales, însă Dumnezeu a ales cele nebune ale lumii ca să-i facă de rușine pe cei înțelepți. Dumnezeu a ales cele slabe ale lumii, ca să le facă de rușine pe cele puternice" (1 Cor 1, 26-27)

5 decembrie 2021

UN GÂND DIN GHETUȚA INIMII

Cuminte cred că am fost de când mă știu, deși copil cuminte și babă frumoasă, se zice că nu există. Obrăznicii mari nu fac și nici la harță nu mă iau cu nimeni, deși gânduri și înclinații „revoluționare" am avut și am, mai mereu: să schimb lumea în mai bine. Nu aștept cadouri, dar mă bucur mult să primesc; am primit și în această dimineață și m-au bucurat tare mult.

În dimineața aceasta, aș vrea să cred că în ghetuța inimii voastre ați găsit multă iubire din partea celor care vă înconjoară. Când vă treziți, priviți-i cu drag pe cei cu care împărțiți același acoperiș, și o să le vedeți inima lor frumoasă, caldă și care așteaptă tot atâta iubire, dacă nu mai multă, decât așteptați voi. Îmbrățișați-i, măcar cu privirea; spuneți-le un cuvânt bun care să-i însoțească peste zi ca o binecuvântare.

Din ghetuța inimii voastre, scoateți o mângâiere pentru cei ce suferă și plâng în tăcere. Sunt atâtea inimi suferinde, atâția ochi din care nu curg lacrimi pe obraji, căci curg în tăcere în adâncul inimii și sufletului lor. Copilul și sfântul Nicolae locuiesc dintotdeauna în fiecare dintre noi, căci fiecare așteptăm să găsim ceva frumos și plăcut în ghetuțe; fiecăruia dintre noi îi place să fie surprins cu mici gesturi de iubire. Dar, să nu uităm: Fiecare dintre noi poate fi o rază de lumină și o inimă plină de iubire pentru cei cu care, împreună, la bine și la greu, ținem umbră acestui pământ.

Să iubim și vom fi iubiți!

6 decembrie 2021

DE CE SE ÎNTÂMPLĂ TOATE ACESTEA?

Ascultam dimineață Radio România Cultural; și ce spunea? Începând de astăzi, odată cu Moș Nicolae, se dă startul sărbătorilor de iarnă, care vor culmina cu venirea lui Moș Crăciun. Dragi feisbuchiști, întrucât în țara aceasta și în Europa, mai toți suntem creștini, vreau să fac din nou o precizare foarte importantă pentru noi toți:

Astăzi, 6 decembrie, nu-i sărbătoarea lui Moș Nicolae, ci a Sfântului Nicolae. Sărbătorile pentru care ne pregătim, chiar dacă sunt în anotimpul de iarnă, sunt sărbători care nu au nimic de-a face cu zăpada, sau, eventual, cu sporturile de iarnă. Marea sărbătoare pentru care ne pregătim se

numește Nașterea Domnului nostru Isus Cristos, sau în termen popular, Crăciunul. Și chiar dacă ne place să oferim și să primim cadouri, inclusiv de la legendarul personaj Moș Crăciun, noi, creștinii, așteptăm venirea în trup a Fiului lui Dumnezeu, Isus Cristos.

Deci, corect, se spune: a. Sfântul Nicolae și NU Moș Nicolae; b. Sărbătarea Nașterii Domnului și NU sărbătorile de iarnă; c. la 25 decembrie vine Isus Cristos și NU Moș Crăciun. Am auzit români ortodocși afirmând că în Occidentul catolic se închid multe biserici și tot mai mulți creștini îl uită pe Dumnezeu. Constat aici, între românii mai credincioși decât occidentalii catolici, cum tot mai mulți dezgolesc sărbătorile creștine de conținutul lor religios, sacru, pentru a-l umple cu tot felul de lucruri materiale, cu mult sclipici, iluzii și falsă fericire. De ce se întâmplă toate acestea?

PS: Eu am scris și Primăriei Iașului, rugând-o să pună între personajele și decorurile de pe strada Ștefan cel Mare și Sfânt și Ieslea Domnului. Nu am primit niciun răspuns, și nici urmă de iesle cu personajele sacre creștine. De ce se întâmplă toate acestea?

7 decembrie 2021

EȘTI UNIC PENTRU MINE!

Zgomotele puternice și decibelii difuzoarelor nu au intrat niciodată între preferințele mele. La fel cum nu m-au atras și nu m-au convins ovațiile și aplauzele prelungite din perioada ceaușistă. Iar referitor la mulțimile de oameni, chiar dacă mi-a plăcut să fiu pe un stadion plin sau într-o sală de concerte în care nu mai era niciun loc liber, atenția mea se concentra asupra acelor puțin jucători sau actori și nicidecum asupra sutelor, miilor sau zecilor de mii de spectatori.

Nu mulțimile mă interesează, nu megashow-urile, ci omul și freamătul inimii sale. Nu aprobările maselor largi, nu strigătele mulțimilor lasă urme în sufletul meu, ci conținutul singular al unui strigăt (unitate, iubire etc), amărăciunea sau bucuria unei lacrimi prelinsă pe obraz.

Ne-am gândit vreodată la faptul că Dumnezeu care poate cuprinde într-o singură îmbrățișare cele aproape opt miliarde de locuitori ai planetei, preferă să vorbească cu fiecare om în parte, de la inimă la inimă? El, care poate cuprinde cu o singură privire întregul univers, mă privește direct în ochi pe mine, pe tine, pe fiecare dintre noi. El, care poate vorbi toate limbile oamenilor și îngerilor, ne spune fiecăruia pe nume și niciodată nu ne confundă cu altă persoană; pentru el, fiecare suntem unici. El, care în providența sa ține în palme întreaga creație, are grijă de mine, de tine și ne știe fiecăruia în parte și numărul firelor de păr din cap.

Degeaba avem sute de numere (pardon, nume) în agenda telefonică; eu, tu, el, ea nu este un simplu număr, ci o persoană unică în lume, cu care relația noastră trebuie să fie tot unică și personală. De aceea, nu folosește la nimic și nimănui să bifezi zeci sau sute de nume și să le trimiți la toți cu un singur clic un mesaj de felicitare. Politica și ideologiile caută să captiveze mulțimile și să le transforme în mase de manevră pentru scopurile lor. A fi om și creștin adevărat nu este rezultatul unor politici de masă, ci al unei relații cât se poate de personale și directe, fără niciun intermediar sau gadget.

Pentru un dascăl, educarea unui discipol nu este rezultatul unor activități de masă, la grămadă, ci rodul unei relații directe și personale cu un elev, un student. Pentru un preot, mântuirea sufletului unui credincios nu reprezintă rodul unei slujiri la grămadă a enoriașilor, ci al unei păstoriri plină de iubire a fiecărui credincios în parte.

Dragă feisbuchist (ă), mă interesează freamătul și glasul inimii tale. Nu mă interesează câți prieteni virtuali am, sau câte like-uri îmi dați, așa cum nu mă atrage entuziasmul maselor, nici aprobările sau condamnările decise la grămadă. De exemplu, nu m-am lăsat sedus de ovațiile și aplauzele maselor adunate la Iași pentru a-l vedea pe papa Francisc. Mă interesează dacă acum, la doi ani și jumătate după vizita sa în capitala Moldovei, mai știm care a fost motto-ul vizitei și scopul pentru care papa a venit la noi.

18 decembrie 2021

ALESSANDRO MUCEA: „Nu pot eu să sar în sus"

Nu pot eu să sar în sus! Cred că în această seară România a ales ceea ce nu poate superstarul Alessandro: „să sară în sus" de bucurie. În modestia lui fără margini, chiar dacă a devenit superstarul României, nu știe să fie spectaculos, să facă spectacol. Modestia înnăscută și timiditatea acestui adolescent cu inimă de înger a cucerit inima românilor.

Dincolo de vocea lui unică, ceea ce am înțeles eu din votul românilor este faptul că oamenii noștri nu și-au pierdut busola, nu au uitat să gândească cu inima; acest popor continuă să rămână sănătos în sufletul și simțirea lui. Deși tot decorul de pe scenă și desfășurarea acestui mare concurs Superstar puteau favoriza alți concurenți pentru câștigarea primului loc, totuși simplitatea și curățenia sufletească, modestia și căldura inimii lui Alessandro au avut câștig de cauză. Votul telespectatorilor îmi spune că locuiesc într-o țară cu oameni buni la inimă și sensibili și care pun pe primul loc nu magia spectacolului, ci puritatea interioară și acea modestie care într-adevăr îl face superior pe omul care nu numai că nu se consideră superior altora, dar nici măcar nu-i capabil să „sară în sus de bucurie".

Alessandro, m-ai emoționat de când te-am văzut prima dată în acest concurs. Ai o voce minunată, dar inima și sufletul tău au ceva unic și care te plasează în frunte, chiar dacă tu, în modestia și simplitatea ta, nici măcar nu știi „să te dai mare".

19 decembrie 2021

„COLINDUL" MEU PENTRU TINE

În zilele acelea, ridicându-se, Maria s-a dus în grabă către ținutul muntos, într-o cetate a lui Iuda. A intrat în casa lui Zaharia și a salutat-o pe Elisabeta. Când a auzit Elisabeta salutul Mariei, a tresăltat copilul în sânul ei, iar Elisabeta a fost umplută de Duhul Sfânt și a exclamat cu glas puternic: Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul sânului tău!

Evanghelia după sfântul Luca 1, 39-42

Dumnezeu a trimis o stea deasupra casei mele ca să-mi lumineze mintea și să-mi înțeleg rostul pe pământ: În fiecare dimineață să mă ridic în grabă și să pornesc spre tine; Domnul este în mine și vrea ca eu să fiu cu tine așa cum este El cu mine, cu toată ființa și dumnezeirea sa. Te îmbrățișez și astăzi, ca să te cunosc mai bine; să-ți simt mai mult bucuriile și durerile tale. Cine îți cunoaște ofurile si dorurile inimii? Cine ți-a văzut rănile pe care oamenii ți le-au pricinuit? Cine îți cunoaște păcatele si căderile? Iubirea mea te îmbrățisează cu totul, așa cum ești. Plâng cu tine, râd cu tine; cad cu tine, mă ridic cu tine.

Te colind astăzi, ca și ieri; o voi face și mâine. Îți spun din nou că Domnul este cu mine si mi-a făcut lucruri mari; mare este iubirea lui pentru mine, un simplu om, un sărman păcătos nevrednic să vină El la mine. Vreau să-ți cânt colindul iubirii lui Dumnezeu pentru noi, pentru mine și pentru tine. Îți voi cânta în fiecare zi iubirea care mi-a

aprins inima, iubirea cu care te voi iubi până la sfârșit, când ne vom muta în veșnicia iubirii de dincolo de mormânt.

Hai să colindăm împreună pe la casele oamenilor, pe la ușile inimii lor, pe la ferestrele sufletelor lor. Hai să schimbăm viața noastră într-un cântec, într-un colind pentru fiecare zi a anului. Domnul este cu mine și cu tine; el ne-a unit inimile, pașii, visurile și speranțele noastre.

Acum am înțeles rostul meu în lume: Împreună cu tine să ținem aprinsă flacăra Iubirii. Căci profețiile se vor sfârși, limbile vor înceta, va dispărea știința; Iubirea însă ne va face nemuritori.

21 decembrie 2021

VISUL DE CRĂCIUN

Am avut un vis care mi-a plăcut tare mult; de cele mai multe ori nu reținvisele, dar acesta mi-a rămas întipărit în minte, dar mai ales în inimă. Se făcea că eram pe o stradă dintr-o localitate necunoscută și mă plimbam, seara târziu, admirând casele pline de luminițe multicolore și jucăușe. Erau luminițe peste tot, în jurul ferestrelor, la streșinile caselor, pe garduri, în pomi și copaci, în curțile caselor, chiar și în grădini. Totul era o feerie care mă copleșea și mă umplea de emoție. Și mai era ceva care mă uimea; printre case erau mulți brazi, mari, falnici, iar alții mai mici, dar toți plini de lumini, decorațiuni, ba chiar și jucării și cadouri agățate în ramurile lor, iar în vârful fiecărui brad atârna strălucitoare o stea.

Pășeam și priveam mut de uimire, fără să pot spune măcar o vorbă, o șoaptă. Priveam și tăceam căci de sus, de foarte sus, coborând din împărăția stelelor de pe bolta cerească, zburau îngerii, toți îmbrăcați în alb, toți purtând în mâini luminițe și tot felul de decorațiuni și cadouri pe care le lăsau să cadă peste brazi, prin curțile oamenilor, pe

străzi și prin grădini. Și ce să vezi? Din case, oamenii ieșeau afară cu mâinile larg deschise, să prindă cadourile și toate frumusețile pe care îngerii le lăsau să cadă, și nu se mai sfârșeau. Și mai era ceva în visul meu care mă vrăjea: Cântecul îngerilor; cântau cu glasurile lor cristaline și calde cântece de leagăn și de bucurie. Unii aveau tot felul de instrumente muzicale cu care însoțeau cântecele. Și, credeți-mă, nu doar localitatea unde mă aflam, dar tot pământul era învăluit în cântecele îngerilor și ale oamenilor; ba chiar din ceruri se uneau alte coruri de îngeri și sfinți, și toți cântau cântece cum nu s-au mai auzit niciodată în cer și pe fața pământului. Chiar și brazii cântau aceleași cântece și își legănau veseli ramurile pline de lumini, decorațiuni și cadouri. Iar eu pășeam vrăjit de tot ce vedeam, de tot ce simțeam și am început să cânt și eu; cântam cât mă ținea gura, ochii îmi străluceau de fericire, obrajii îmi erau îmbujorați iar inima îmi bătea repede în piept; așa bucuros nu fusesem niciodată.

Și se făcea că am ajuns undeva în centrul localității plină de lumini, cântece, case împodobite și oameni care cântau, îmbrăcați frumos, foarte frumos; toți oamenii erau extraordinar de frumoși, aproape la fel de frumoși ca îngerii de deasupra lor. Și iată că deodată în fața mea apare Pruncul Isus, culcat într-o iesle cu paie, dar paiele acestea erau din aur, iar ieslea era din nestemate și diamante atât de strălucitoare încât mă dureau ochii să le privesc. Și Pruncul se uita la mine și-mi zâmbea; și-a întins mânuțele și mi-a oferit un cadou în formă de inimă. Am luat-o cu grijă și o țineam în palme; era o inimă vie care pulsa mereu, parcă în ritmul inimii mele. Nu pricepeam nimic, mă uitam la inima din palmele mele, mă uitam apoi la Prunc, iar el continua să-mi zâmbească. M-am uitat lângă iesle și am văzut-o pe mama lui; era mai frumoasă decât toți oamenii, ba chiar mai frumoasă decât îngerii, iar fața ei era aproape la fel de

frumoasă și strălucitoare ca a Pruncului pe care îl privea cu mult drag. M-am uitat în partea cealaltă a ieslei și am văzut un bărbat înalt și falnic ca brazii; era tatăl lui purtător de grijă, Iosif. Și el mi-a zâmbit și m-a îndemnat să privesc spre Prunc și să am grijă de cadoul pe care mi-l pusese în palme. Am văzut apoi păstorii, cu oile și mieii lor pe care îi aduseseră în dar Pruncului. I-am văzut și pe regii magi, înveșmântați mai frumos decât toți regii pe care i-am văzut vreodată în desene sau picturi.

Nu-mi venea să plec din fața Pruncului; îl priveam cu drag, la fel cum și el se uita la mine cu o privire în care se scălda dumnezeirea lui cu care mă învăluia, mă cuprindea cu totul. Am privit apoi în jur și-i vedeam pe oameni, cum vin și ei spre Prunc, iar el punea fiecăruia în palme o inimă, exact ca aceea pe care mi-o oferise și mie.

Acesta este visul; aceasta este minunea Crăciunului. Cine vrea să se trezească dintr-un asemenea vis? Eu, nu, niciodată!

23 decembrie 2021

ÎN PREAJMA CRĂCIUNULUI

Adineaori îmi făceam o socoteală, cam la câte persoane trebuie neapărat să le arăt un semn al prețuirii și recunoștinței mele acum, când Pruncul Isus este în inima și gândurile mele și pe care vreau să-l ador cu aceeași uimire și inocență ca în anii copilăriei mele, în ieslea din biserica satului natal.

Bucuria și căldura sufletească cresc în mine de la o zi la alta și datorită atâtor persoane dragi inimii mele și cărora nu voi reuși niciodată să le mulțumesc îndeajuns pentru acel bine (mai mare s-au mai mic) pe care mi l-au făcut și continuă să mi-l facă. În ramurile și tulpina bradului vieții mele stau atârnate ornamentele și luminițele atâtor inimi

calde, atâtor ochi plini de lumină care și în acest an mi-au făcut viața mai frumoasă, mai plină de lumină și căldură.

Pentru mine, sărbătoarea Nașterii Domnului a început demult și la frumusețea și sfințenia ei sunteți prezenți și voi, dragi feisbuchiști, cărora împreună cu aceste cuvinte vă ofer în dar iubirea pe care am primit-o de la Dumnezeu, de la voi și de la multe alte persoane. În privirea lor am văzut ochii lui Dumnezeu care se uita la mine cu drag, uneori cu grijă, dar totdeauna cu multă iubire. Suntem în prag de mare sărbătoare; să nu uităm să fim mai buni astăzi, mâine, poimâne și tot așa, câte zile ne va mai da Domnul să luminăm și să facem mai frumoasă această lume care, sigur, anul acesta este mai veselă și mai voioasă decât era anul trecut.

Mă întorc în fiecare seară la casa unde locuiesc și văd cum de la o zi la alta casele oamenilor devin mai frumoase, mai pline cu luminițe de tot felul și de toate culorile. Parcă este o explozie crescândă de lumină și culoare în care văd lumina și frumusețea din inimile celor care locuiesc în acele case; și mă bucur atât de mult și atât de intens încât uneori trebuie să fac un efort în plus pentru a nu face vreo greșeală la volan. În toată această frumusețe, ca și în cântecul colindelor, în celebrările sfinte din biserică văd o lume care dorește să fie frumoasă, fericită, liniștită și să trăiască împreună marea sărbătoare a lui Dumnezeu venit în lumea noastră, pentru a o face mai bună, mai dreaptă și mai ales mai fericită.

Gata, mă duc să prind la streașina casei țurțurii care o vor face mai luminoasă și mai veselă. Dragii mei feisbuchiști, astăzi să fiți frumoși și luminoși, plini de căldură și iubire. Lasați-l pe Dumnezeu să vă umple inima cu multă iubire, și umpleți-o și voi pe a celor dragi vouă.

26 decembrie 2020

SFÂNTUL ȘTEFAN (reflecții)

În zilele acelea, Ștefan, plin de har și de putere, săvârșea minuni și semne mari în popor. Dar s-au ridicat unii din sinagoga numită a liberților, a cirenenilor, a alexandrinilor și a celor din Cilicia și Asia, ca să discute cu Ștefan, însă nu puteau să se opună înțelepciunii și duhului cu care vorbea. Când au auzit ei acestea, fremătau de furie în inima lor și scrâșneau din dinți împotriva lui. Dar el, plin de Duh Sfânt, cu ochii îndreptați spre cer, a văzut gloria lui Dumnezeu și pe Isus stând la dreapta lui Dumnezeu și a zis: „Iată! Văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând la dreapta lui Dumnezeu!" Atunci ei, strigând cu glas puternic, și-au astupat urechile și s-au năpustit împreună asupra lui și, scoțându-l afară din cetate, aruncau cu pietre asupra lui. Martorii și-au pus hainele la picioarele unui tânăr numit Saul. Și, în timp ce îl loveau cu pietre, Ștefan a strigat, zicând: „Doamne Isuse, primește sufletul meu!"

Faptele Apostolilor 6,8-10; 7,54-59

Este posibil ca astăzi, mulți dintre creștini să vegeteze, digerând prânzul hipercaloric de ieri. Ieri ne-am ghiftuit cu tot felul de cărnuri, am băut băuturi alese și la sfârșit ne-am îndulcit bine de tot, așa încât glicemia multora a urcat la stele. Într-o stare de amorțeală a simțurilor și de somnolență, în căldura plăcută a caselor noastre, iată-ne în a doua zi a Crăciunului. Confrații ortodocși și greco-catolici o cinstesc astăzi pe Sfânta Fecioară Maria; romano-catolicii, în schimb, ne oferă un duș rece, punând în prim plan martiriul primului creștin, diaconul Ștefan.

Ne place o variantă dulceagă a religiei și trăirii noastre creștine, iar în fața ieslei Pruncușorului și a întregului decor de Crăciun, dăm drumul unui sentimentalism religios care, să o recunoaștem, este departe de drama lui Dumnezeu venit între ai săi, ai săi care nu-l primesc, îl persecută și-l

răstignesc. Este departe acest sentimentalism și de realitatea unei lumi creștine, care, cel puțin pentru continentul european, de când este creștină, aproape nu a fost an în care să nu existe un conflict sângeros sau război.

Astăzi, ne place sau nu, Biserica ne amintește că mâinile multor creștini sunt pătate cu sânge, adesea complet nevinovat. Ne-am ornamentat Crăciunul cu multe dulciuri, dar, brusc suntem treziți astăzi la realitatea amară a unei lumi care i-a spus și-i spune nu lui Dumnezeu, persecutându-i și ucigându-i pe cei care cred în El; așa cum îi persecutăm sau îi excludem pe cei care nu corespund intereselor noastre, sau, pur și simplu nu ne plac ochii lor.

Există dureri adânci și sfâșietoare chiar și atunci când se derulează cu mult fast sărbătorile noastre, sau când veselia la mese este în toi. Pentru multe persoane, Crăciunul este un chin, pentru că simt ipocrizia și falsitatea celorlalți; simt acut lipsa lor de iubire adevărată și distanța enormă dintre inima lor și inimile celor cu care stau la masă și cu care împart aceeași casă.

Sărbătoarea primului martir trebuie să ne trezească la realitate și să înțelegem că Crăciunul nu înseamnă dulcegării, cadouri și mese bogate, ci îmbrățișarea unui Prunc refuzat de lume și care pentru a nu fi ucis, a fost dus în exil de părinții săi. A-l primi pe Dumnezeu în viața noastră înseamnă și durere, iertarea celor care ne greșesc sau ne persecută, o convertire continuă a minții și inimii noastre, ca și o îmblânzire a animalului sălbatic din noi. De multe ori, machiajul, coafura și vestimentația noastră vor să arate altora un bișonel drăgălaș, dar dacă suntem scuturați de toate acestea, iese la iveală un lup fioros gata să sfâșie pe oricine îi iese în cale.

Și totuși, fiindcă Dumnezeu nu ne părăsește niciodată, nici copilul din noi nu moare niciodată. Acum, de Crăciun,

să iubim din nou cu o inimă de copil și să gândim cu mintea unui adult înțelept.

Sărbători fericite și binecuvântate!

27 decembrie 2020

SFÂNTA FAMILIE (gânduri paralele)

Astăzi, în sărbătoarea Sfintei Familii, mi-au revenit în minte niște crâmpeie din fragedă copilărie și mi-am zis că este bine să vi le povestesc și d.voastră (poate inspiră pe vreo mămică sau tătic):

Eram mic copil și dimineața, după ce mă ridicam din pat, mama mă prindea cu o mână de după cap, aplecându-mă cu fața în lighean, iar cu cealaltă mână mă spăla bine pe față, urechi și gât, iar dacă ceva nu-mi convenea și comentam, mă trezeam cu o palmă la fund. Apoi, mă ștergea bine cu ștergarul, îmi aranja părul cu degetele și, la marginea patului, mă așeza în genunchi cu fața la icoană. Îngenunchea și ea și cu mâinile împreunate ne rugam cu voce tare rugăciunea de dimineață. Terminată și rugăciunea, ne așezam la masă, iar dacă făceam moțoc, îmi spunea că o să mănânc mai târziu, ceea ce nu-mi convenea deloc, așa că nu prea am făcut moțoc la masă. În felul acesta îmi începeam ziua în primii ani ai copilăriei mele și drept să vă spun, tare mi-e dor de acei ani.

PS: Cartea de rugăciuni de pe care ne rugam seara, înainte de culcare.

31 decembrie 2020

CU FAȚA SPRE VIITOR; CU SPATELE SPRE TRECUT

Ținând cont de ceea ce mi-a adus acest an (va intra în istorie cu titlul de anul pandemiei, sau anul covidului), cred

că noul an 2021 nu-mi va da nimic pe gratis. În schimb, anul care a trecut m-a învățat că pentru a fi bogat, trebuie să dau din toată inima, iar adevăratele bogății nu se văd, nu se cumpără și nu se vând, căci sunt în inima și gândurile noastre. Și m-a mai învățat că siguranța vieții nu mi-o oferă bunurile acestei lumi, nici chiar sănătatea, ci credința, dar mai ales iubirea din inima mea.

Anul 2021 va fi mai bun, mult mai bun, căci îmi voi îmbrățișa mai strâns și cu mai multă căldură semenii mei; îi voi iubi mai mult și nu voi sta la distanță nici de bucuriile, dar mai ales de durerile lor.

Anul 2021 va fi mult mai bun, căci voi fi mai puțin fals și ipocrit și îmi voi da jos măștile cu care am încercat de atâtea ori să apar ceea ce nu sunt cu adevărat.

Anul 2021 va fi mult mai bun, căci îmi voi curăța și igieniza mintea de virușii egoismului, capriciilor și păcatelor mele. Va fi mult mai bun, căci am înțeles mai bine că pentru a evita sfârșitul lumii, trebuie să bătătoresc cărările către casele (inimile) vecinilor mei.

Nu mi-e frică de virus, căci credința mea nu este în el, ci în Dumnezeu și în iubirea lui pentru mine și pentru toți oamenii; toți suntem copiii lui, iar între noi formăm marea familie umană.

Cred că vom construi o lume mai bună, mai normală, mai fericită decât cea din anul covidului, căci am învățat lecția pe care ne-a dat-o; eu, cel puțin așa cred, că am învățat-o.

Dar dacă nu am învățat lecția acestui an, la următorul revelion vom purta mască în continuare, iar starea noastră, la nivel general, va fi și mai rea decât este acum. Sfârșitul pandemiei depinde în primul rând nu de vaccin, nici de măsurile sanitare, ci de ceea ce este în creierul și inima noastră. Ca să ne fie bine, trebuie să dăm un reset la modul nostru de a trăi înainte de pandemie, care nu a fost un mod

normal de viață, și să începem un alt stil de viață, mai aproape de ceea ce Creatorul a sădit în natura noastră umană. Pe scurt: Noul an va fi mai bun dacă vom ști să ne întoarcem la normalitatea cu care ne-a creat Dumnezeu, adică dacă nu vor mai fi buruieni pe cărările care duc către inima semenilor noștri.

31 decembrie 2021

REFLECȚII (SENINE) LA SFÂRȘIT DE AN

Nu timpul a trecut, ci eu am trecut prin cele 365 de zile ale acestui an binecuvântat, 2021. Timpul reprezintă o noțiune statică; noi pășim pe cărarea timpului și fiecare pas al nostru, fiecare respirație sau bătaie a inimii se transformă în timp, măsurat în secunde, minute, ore, zile, luni și ani.

Eu văd timpul ca o prezență luminoasă, caldă și plăcută a Autorului timpului și Stăpânului veșniciei în scurta și nu totdeauna ușoara și plăcuta mea existență. Dând înapoi filele calendarului acestui an, îl văd plin de prezența Domnului și Mântuitorului meu.

Nu e deloc important ceea ce am reușit sau nu am reușit eu să fac în anul acum pe sfârșite. Important este faptul că Domnul a fost cu mine; el mi-a vorbit și m-a iubit prin multe persoane dragi și foarte dragi inimii mele. Nu vreau să mă laud cu nimic, deși multe sunt realizările acestui an și nu pot decât să-i mulțumesc lui Dumnezeu și unor oameni care fac parte din viața mea și cu care am mai pus o cărămidă la edificiul vieții mele (și al lor, sper).

Mai am un gând frumos la acest sfârșit de an calendaristic: Privind retrospectiv în propria-mi viață, am impresia că am fost și sunt mai mult actorul ei, iar altcineva a fost autorul și regizorul piesei pe care am jucat-o, dar, repet, nu eu sunt autorul ei. În individualismul contemporan, afirmăm mereu că noi suntem autorii,

regizorii și interpreții propriei piese de teatru, care se numește viața noastră. În realitate, însă, mass-media și mulți alții care țin în mâini frâiele puterii și ale mersului societății, îi fac pe oameni să gândească și să acționeze conform planurilor lor. Instinctiv, fug de orice formă de manipulare și control al vieții mele. Constat însă existența unui fir roșu care stă la baza opțiunilor mele de viață, de gândire și acțiune. Constat în viața mea, și asta nu de azi, de ieri, ci începând din adolescență, că Cineva scrie drept pe rândurile mele nu totdeauna drepte. Constat cum faptele se leagă între ele și în așa fel se desfășoară încât îmi fac viața rodnică și frumoasă, plină de sens și bucurie interioară.

De când mă știu, niciodată nu am stat mult să programez în detalii și pe termen lung activitățile mele. Am luat viața așa cum a venit și niciodată, de exemplu, nu mi-am făcut un plan să adun bani. Vă spun sincer că banii nu mi-au lipsit niciodată; ba chiar nu de puține ori am avut din belșug, fără să eludez nicio lege și fără să cer de la nimeni nici măcar un ban.

Constat că viața a fost și este rodnică, deși nu am făcut niciun proiect în acest sens. Au fost situații pe care nu le-am înțeles atunci când se desfășurau, de care nu eram bucuros, cu care mă luptam. Cu timpul, s-a făcut lumină și am constatat că totul s-a desfășurat pentru binele meu. Cine oare a fost cel care a condus pașii mei? Cine mi-a inspirat gândurile? Cine mi-a pus în gură cuvintele? Cine mi-a dat puterea sau curajul de a face ceea ce, privind înapoi, am constatat că a fost pentru binele meu și al altora? Viața mea și în anul care a trecut, ca și în cei anteriori a avut mereu sens, direcție și rodnicie, chiar dacă, repet, nu de puține ori nu am înțeles rostul unor situații, iar pe altele le-am detestat și am luptat contra lor.

Din propria experiență, din propriile trăiri, ceea ce aș putea dori altora acum, la sfârșit de an, este ca Dumnezeu

să fie în viața lor cel puțin tot atât de prezent cât a fost și este într-a mea. În tine, Doamne, am sperat și nu voi regreta niciodată; de aceea, la acest sfârșit de an, ție îți mulțumesc în primul rând și pe tine te laud.

Vă îmbrățișez cu drag pe toți și vă doresc din inimă ca anul care va începe în curând să vă fie plin de prezența lui Dumnezeu și a persoanelor dragi vouă. Iar dacă cineva înalță o rugă la Domnul și pentru mine, păcătosul, îmi face cea mai mare favoare.

2022, bine ai venit în viața mea!

Cuprins

Cuvânt înainte 5

Ianuarie **7**
CUVÂNTUL DEVINE OM 7
PĂȘIND ÎN NOUL AN (reflecții) 9
CUM VA FI NOUL AN? 13
PRINTRE NOI EXISTĂ ÎNGERI 15
UNITATEA CREȘTINILOR (reflecții) 18
DOAR IUBIREA 19
REFLECȚII PANDEMICE 21
RELIGIA UNIVERSALĂ A IUBIRII 23
Februarie **25**
SĂNĂTATE NE DORIM 25
POT SĂ FIU 26
MĂMICILOR, UNDE MERGEȚI? 27
DESPRE PERICOLELE ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ONLINE 29
LECTURĂ DIN CARTEA VIEȚII 31
UNDE ESTE DUMNEZEU? 33
CĂLĂTORIILE NOASTRE 35
SĂ-I FELICITĂM PE CEI CARE AU TRECUT DE 60 DE ANI! 38
GÂNDURI PENTRU POSTUL MARE 39
DUMNEZEU ȘI OMUL 41
REFLECȚII (REȚETE) DE POST 43
BUCURIA DE A TRĂI 46
DE CE SUNTEM AȘA ȘI NU ALTFEL? 47
ÎN LUMINA FIULUI LUI DUMNEZEU 50
Martie **53**
O LECȚIE DE VIAȚĂ 53
4 martie 1977, ora 21,22: CUTREMUR! 54
DE CE ȚIN UMBRĂ PĂMÂNTULUI? 56
SUNTEM TEMPLUL LUI DUMNEZEU (curat sau murdar?) 58
IUBIREA SALVEAZĂ LUMEA 61
CÂT DE ADEVĂRAȚI SUNTEM? 65

PROVOCĂRI ALE LUMII CONTEMPORANE *67*
DESPRE RECUNOȘTINȚĂ *70*
FAMILIA ȘI STATUL (reflecții îngrijorătoare).....*72*
CINE EȘTI? CINE SUNTEM? *73*
ADEVĂRUL NE FACE LIBERI *77*
REȚETA SĂNĂTĂȚII..... *79*
CREȘTIN PENTRU LUMEA DE ASTĂZI *81*
IUDA TRĂDĂTORUL; NU CUMVA SUNT EU? *85*
Aprilie.....**90**
DOAR ÎMPREUNĂ SUNTEM OAMENI..... *90*
SUNT LIBER? *91*
SOS: PANDEMIA SPIRITULUI ȘI A SUFLETULUI..... *93*
OARE SUNT EU, DOAMNE?..... *96*
APROPO DE COMPRIMAREA TIMPULUI *98*
DIN ÎNȚELEPCIUNEA VIEȚII *99*
ASTĂZI AI FĂCUT PATUL?.....*101*
NIMIC NU ESTE SIGUR ȘI STABIL *102*
SUNT EU UN PERSECUTAT, SAU UN PERSECUTOR?....*104*
ÎMI PLACE.....*106*
HRĂNIȚI CU TRUPUL ȘI SÂNGELE DOMNULUI.....*108*
TANDREȚE CANINĂ *110*
VINEREA MARE: SUFERINȚA OMULUI ȘI DUMNEZEU .*114*
Mai..... **117**
CONFRATELUI IOAN M. SOLOMON (trecut în veșnicie)117
REFLECȚIE EXISTENȚIALĂ PANDEMICĂ *122*
IUBIȚI DE CEL CARE ESTE IUBIREA *124*
ESTE BINE PENTRU MINE CA TU SĂ PLECI..... *128*
GREUTATEA ADEVĂRULUI..... *130*
PATRU ÎNTREBĂRI *131*
SFATUL DUHULUI SFÂNT..... *134*
Sfânta ELENA, mama împăratului Constantin (cca 250-330)135
SFÂNTA FECIOARĂ MARIA, MAMA BISERICII..... *138*
ÎN GENUNCHI (direct pe pavimentul bisericii)..... *140*
Iunie **142**
IAȘI..... *142*
ÎN CAMERA MEA *145*
SIMON, MĂ IUBEȘTI? *147*

CEL MAI FRUMOS VIS *149*
SĂ VINĂ LA CABINET *150*
CE AM FOST ȘI CE SUNTEM? *152*
PARADOXUL IUBIRII *154*
IUBIND CU IUBIREA LUI DUMNEZEU *156*
DAU O ORĂ DE COMUNICARE PE UN MINUT DE COMUNIUNE! *158*
TU EȘTI COMOARA MEA *160*
CĂUTAȚI MAI ÎNTÂI ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU *162*
RAIUL DIN ADJUDENI *164*
MÂINILE NOASTRE *166*
EPISCOPIA ROMANO-CATOLICĂ DE IAȘI LA CEAS ANIVERSAR *168*
HAIDEȚI CU MINE ÎN VACANȚĂ! *172*
Iulie 175
DE-ALE VIEȚII *175*
LUPTA ÎN ÎNTUNERIC *177*
PĂȘEȘTE DESCULȚ *180*
TREC ANII; TU RĂMÂI *182*
RUGĂ LA AMIAZĂ *183*
MAI AM UN VIS *184*
DESPRE SOARE (căldură interioară) ȘI DISTANȚARE *186*
COMUNIUNE SAU DOAR CONEXIUNE? *187*
O CONSIDERAȚIE DESPRE ROMÂNI *188*
REFLECȚIE POST-SĂRBĂTOREASCĂ *189*
SPER ÎNTR-O LUME MAI BUNĂ *191*
VIAȚA CA O PÂINE *192*
DISCUȚIE LA O TERASĂ *194*
MAREA *195*
August 197
NE ESTE FOAME? *197*
MI-E DOR *199*
MISTERUL SUFERINȚEI (gânduri de pe plajă) *200*
PENTRU CE TRĂIM? *201*
SORA VERONICA *202*
CU PLĂCERE, SAU CU DRAG? *203*
NU SUNT EU SOARELE *204*

OCHII PLÂNȘI *206*
CREDINȚA CA UN RISC..... *206*
RUGĂ DE DIMINEAȚĂ..... *209*
CREDINȚA ESTE VIAȚĂ *211*
CINE ESTE DUMNEZEU PENTRU MINE (TINE)?..... *212*
ÎMBRĂCAȚI ÎN LUMINĂ..... *214*
VALOAREA (VIAȚA) = COMUNICARE ȘI ÎMPĂRTĂȘIRE216
PLOAIA..... *217*
LECTURĂ (reflecții) DE VACANȚĂ *219*
RUGĂ ÎN ZORII ZILEI.....*220*
GÂNDURI CĂTRE UN PRIETEN..... *221*
DESPRE FLORI ȘI CREDINȚĂ *222*
BUNICA MEA ERA FRUMOASĂ.....*224*
CASĂ, DULCE CASĂ!.....*226*
BUNĂ DIMINEAȚA, SOARE! *228*
Septembrie 229
AM ÎNCREDERE ÎN TINE.....*229*
SĂRACI SAU BOGAȚI?.....*230*
CINE SUNT EU PENTRU TINE?.....*232*
ÎNCEPUT DE AN ȘCOLAR *234*
ÎNĂLȚAREA SFINTEI CRUCI *235*
DRUMUL SPRE ÎNTÂLNIREA CU DOMNUL *237*
GÂNDURI MATINALE.....*238*
EȘTI ÎN SIGURANȚĂ? *239*
SUNT PRIETENUL LUI DUMNEZEU?..... *240*
DOAR IUBIREA.....*242*
LA ORA 7 ȘI CÂTEVA MINUTE *244*
ÎMPREUNĂ ÎNVINGEM PANDEMIA NUMERELOR *245*
FERICIREA ARE CHIPUL TĂU..... *247*
Octombrie 249
MĂCAR CINCI MINUTE..... *249*
EȘTI UN LOUSER?..... *250*
NU ESTE BINE CA OMUL SĂ FIE SINGUR *252*
SĂ NE TREZIM DIN BEȚIA MÂNDRIEI.....*254*
LA PIEPTUL TĂU, ATÂT DE LIBER..... *256*
DESPRE TOAMNĂ, COPII ȘI FLORI DE TRANDAFIR *257*
ÎNVEȘMÂNTAȚI ÎN LUMINĂ ȘI CĂLDURĂ..... *258*

MAI GHINI SĂRAC, DA CURAT *260*
ÎȚI IES ÎN CALE CU GĂLEATA PLINĂ *261*
GÂNDURI DE DIMINEAȚĂ *262*
ÎNCERCĂRILE VIEȚII = O BINECUVÂNTARE *263*
DE CE SE GOLESC BISERICILE? *265*
SOS! RĂDĂCINILE NOASTRE CREȘTINE *266*
UN GÂND DE DIMINEAȚĂ *268*
IARTĂ DACĂ VREI SĂ FII SĂNĂTOS *270*
ASCULTĂ, OMULE; IUBEȘTE! *271*

Noiembrie 274

UN GÂND PENTRU SCUMPII NOȘTRI TRECUȚI ÎN VEȘNICIE *274*
SFINȚII ARHANGHELI MIHAIL ȘI GAVRIL *275*
SLUJIȚI-L PE DOMNUL CU BUCURIE! *276*
O LACRIMĂ *277*
PE MÂINI BUNE *278*
CINE ESTE PENTRU MINE (TINE) ISUS CRISTOS *279*
NU ESTE BINE CA OMUL SĂ FIE SINGUR *280*
VESTITORII BUCURIEI *282*

Decembrie 285

ZIUA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI *285*
DIN ÎNȚELEPCIUNEA SOREI CATRINA *287*
UN GÂND DIN GHETUȚA INIMII *288*
DE CE SE ÎNTÂMĂPLĂ TOATE ACESTEA? *289*
EȘTI UNIC PENTRU MINE! *290*
ALESSANDRO MUCEA: „Nu pot eu să sar în sus” *292*
„COLINDUL” MEU PENTRU TINE *293*
VISUL DE CRĂCIUN *294*
ÎN PREAJMA CRĂCIUNULUI *296*
SFÂNTUL ȘTEFAN (reflecții) *298*
SFÂNTA FAMILIE (gânduri paralele) *300*
CU FAȚA SPRE VIITOR; CU SPATELE SPRE TRECUT *300*
REFLECȚII (SENINE) LA SFÂRȘIT DE AN *302*

Redactor: Mia Hodiș
Corector:: Emilia Precup
Tehnoredactor: Dinu Virgil

www.galaxiagutenberg.ro

Bun de tipar: 2022. Apărut: 2022
EDITURA GALAXIA GUTENBERG,
435600 Târgu-Lăpuș, str. Florilor nr. 11
Tel.: 0723-377 599, 0733-979 383
E-mail: contact@galaxiagutenberg.ro

*

Tiparul executat de
SC GUTENBERG SRL
435600 Târgu-Lăpuș, str. Florilor nr. 11
Tel.: 0723-377 599, 0733-979 383
E-mail: contact@galaxiagutenberg.ro

SERVICII TIPOGRAFICE COMPLETE